ARTHUR HAILEY

ȘI JOHN CASTLE

ZBOR PERICULOS

Arthur Hailey
John Castle

Zbor periculos

Traducere de Anca Nistor

Flight into Danger

by Arthur Hailey & John Castle

SBN 973-95058-1-1

UNU
22:05 – 00:45

Ploaia se vedea căzînd torenţial în lumina farurilor cînd taxiul intră cu viteză pe banda care ducea spre aeroportul din Winnipeg, scrişnind cînd coti şi, deodată, frînă brusc în faţa clădirii puternic luminate. Singurul pasager aproape că sări afară, îi aruncă două bancnote şoferului, îşi înşfăcă sacul de voiaj şi trecu grăbit de uşile batante.

Înăuntru, căldura şi luminile îl făcură să se oprească o clipă. Cu o singură mînă îşi lăsă în jos gulerul pardesiului umed, aruncă o privire ceasului de pe perete de deasupra lui şi apoi porni, pe jumătate alergînd, spre ghişeul companiei

Cross-Canada Airlines, unde nu mai era decît funcționarul care verifica niște hîrtii. Cînd omul ajunse lîngă el, funcționarul trase spre el un microfon mic, îi făcu semn să tacă printr-o ridicare a sprîncenelor și, cu o precizie calculată, începu să vorbească:

– Zborul 98. Zborul 98. Cursa directă spre Vancouver, cu legături pentru Victoria, Seattle și Honolulu, va pleca imediat de la poarta patru. Toți pasagerii pentru Zborul 98 sînt poftiți la poarta patru. Nu fumați înainte de decolare.

Cîțiva oameni se ridicară de pe canapele sau se dezlipiră de lîngă standul de ziare unde-și pierduseră timpul și străbătură sala bucuroși. Bărbatul cu pardesiu deschise gura să vorbească, dar fu, practic, dat la o parte de o persoană în vîrstă care se și biblia de agitată ce era.

– Tinere, Zborul 63 de la Montreal a sosit? întrebă ea.

– Nu, doamnă, spuse funcționarul de la ghișeu politicos. Are o întîrziere de..., se uită pe listă... aproximativ treizeci și șapte de minute.

– Oh, Doamne. Am aranjat ca nepoata mea să ma fie...

– Nu vă supărați, zise bărbatul cu pardesiu pe un ton grăbit, mai aveți vreun loc la Zborul 98 spre Vancouver?

Funcţionarul scutură din cap.

– Regret, domnule, dar nu mai avem nici un loc liber. Aţi întrebat la „Rezervări"?

– N-am avut timp. Am venit direct la aeroport în speranţa că cineva o fi renunţat la bilet, zise omul bătînd cu palma nervos în suprafaţa biroului. Ştiam că uneori se mai întîmplă.

– Aşa este, domnule, dar, datorită meciului de fotbal din Vancouver de mîine, nu mai este absolut nici un loc. Mă-ndoiesc că o să puteţi pleca de aici pînă mîine după-amiază.

Omul înjură încet, trînti sacul de voiaj şi îşi dădu pe spate pălăria de fetru udă.

– Ce ghinion. Trebuie neapărat să ajung la Vancouver pînă mîine la prînz, cel tîrziu.

– Ce nepoliticos eşti, spuse femeia indignată. Vorbeam eu. Deci, tinere, ascultă-mă cu atenţie. Nepoata mea aduce cu ea...

– O clipă, doamnă, o întrerupse funcţionarul, după care se aplecă puţin şi-l bătu uşor pe mînecă pe bărbat cu creionul. Ştiţi ceva, n-ar trebui să spun...

– Da, ce anume?

– Ei, dar nu se poate! exclamă doamna în vîrstă.

– E un avion *charter* care a venit de la Toronto şi se îndreaptă spre Coastă pentru meci. Mi se

pare că avea cîteva locuri libere cînd a aterizat. Poate aveţi noroc acolo.

– Nemaipomenit! exclamă bărbatul în pardesiu, ridicîndu-şi din nou sacul de voiaj. Credeţi că am şanse?

– Nu strică să încercaţi, nu?

– Unde să-ntreb? La cine să mă duc?

Funcţionarul îmbă şi-i arătă spre partea cealaltă a sălii.

– Acolo. La *Maple Leaf Air Charter*. Dar, fiţi atent, eu n-am spus nimic.

– E de-a dreptul scandalos! strigă femeia. Vreau să vă spun că nepoata mea...

– Mulţumesc mult, spuse omul şi se îndreptă repede spre un alt birou mai mic, în spatele căruia se afla un alt funcţionar, care era îmbrăcat într-un costum negru, nu în uniforma frumoasă a celor de la *Cross-Canada Airlines* şi care era ocupat scriind ceva. Îşi ridică privirea cînd omul se apropie şi-i acordă toată atenţia.

– Domnule?

– Mă întreb dacă mă puteţi ajuta. Nu cumva aveţi vreun loc liber la cursa de Vancouver?

– Vancouver. Să mă uit, spuse funcţionarul şi parcurse repede cu creionul lista pasagerilor. Îhî. Este unul singur, zise el. Dar avionul stă să decoleze. Şi asa a întîrziat puţin.

– E foarte bine, foarte bine. Puteţi să-mi daţi locul acela, vă rog?

Funcţionarul întinse mîna spre un carneţel cu bilete.

– Cum vă numiţi?

– George Spencer, spuse el şi biletul fu completat repede.

– Şaizeci şi cinci de dolari pentru dus doar, domnule. Mulţumesc; mă bucur că am putut fi de ajutor. Aveţi bagaje, domnule?

– Doar unul, pe care o să-l ţin la mine.

Într-o clipă, bagajul fu cîntărit şi etichetat.

– Poftiţi, domnule. Biletul este permisul dumneavoastră de îmbarcare. Duceţi-vă la poarta trei şi întrebaţi de Zborul 714. Vă rog, însă, să vă grăbiţi, avionul e gata de decolare.

Spencer încuviinţă şi se întoarse, făcîndu-i semnul de victorie celui de la ghişeul *Cross-Canada* şi acesta îi zîmbi peste umărul femeii. După aceea, se duse repede spre poarta trei. Afară, aerul rece al serii vibra de zgomotul motoarelor; la fel ca la orice aeroport după lăsarea întunericului, totul părea să fie într-o debandadă îngrozitoare, dar, de fapt, exista un plan foarte exact, care nu varia niciodată. Fu îndrumat spre un avion care aştepta şi ale cărui patru elice erau nişte discuri argintii care sclipeau în luminile de deasupra capului. Deja, cîţiva oameni se

pregăteau să retragă scara. Sărind peste băltoace, Spencer ajunse lîngă ei, le dădu biletul şi urcă repede treptele, curentul făcut de elice fiind gata să-i zboare pălăria de pe cap. Intră în avion şi rămase pe loc o clipă pentru a-şi trage sufletul. Imediat apăru o stewardesă cu un impermeabil galben peste uniformă, care-i zîmbi şi încuie uşa.

– Bănuiesc că arăt jalnic, spuse el, cerîndu-şi scuze, parcă.

– Bună seara, domnule. Sîntem încîntaţi să vă avem la bord.

– Am avut noroc că l-am prins.

– Este un loc mai în faţă, spuse fata.

Spencer îşi dezbrăcă pardesiul, îşi scoase pălăria şi înaintă pe culoar pînă ajunse la locul respectiv. Îşi îngrămădi pardesiul cu oarecare dificultate într-un colţ gol pe suportul de bagaje.

– Chestiile asta nu sînt niciodată suficient de mari, îi spuse el pasagerului de alături care se uita la el, după care îşi puse sacul de voiaj sub scaun şi se trînti mulţumit pe perna moale.

– Bună seara, se auzi vocea stewardesei în difuzoare. Compania *Maple Leaf Charter* urează bun venit noilor săi pasageri, la bordul Zborului 714. Sperăm să vă facă plăcere să călătoriţi cu noi. Vă rog să vă puneţi centurile de siguranţă. Vom decola în cîteva minute.

În timp ce Spencer îşi fixa centura, cel de lîngă el mormăi:

– O propoziţie foarte interesantă. N-o vezi prea des, spuse el şi arătă din cap spre o plăcuţă de pe spătarul scaunului din faţă, pe care scria „Centura de salvare se află sub scaun."

Spencer rîse.

– Eu aş fi fost terminat dacă nu prindeam cursa asta, zise el.

– Ah, un microbist înflăcărat, hm?

– Microbist? spuse Spencer şi apoi îşi aminti că acela era un avion închiriat pentru a duce oamenii la un meci de fotbal. Ăăă..., nu, zise el repede. Nu m-am gîndit deloc la meci. Îmi pare rău s-o spun, dar trebuie să ajung neapărat la Vancouver pentru o întîlnire de afaceri. Cu siguranţă că aş vrea să văd şi eu meciul, dar mă tem că nici nu poate fi vorba de aşa ceva.

Cel de lîngă el îşi coborî glasul, şoptindu-i pe un ton conspirativ:

– Dacă aş fi în locul dumitale, n-aş spune asta prea tare. Avionul ăsta e plin de indivizi care merg la Vancouver cu un singur scop – să-şi aclame cît pot de tare băieţii şi să urle împotriva adversarilor. Ai putea să păţeşti ceva dacă foloseşti un ton atît de indiferent.

Spencer rîse din nou şi se aplecă puţin pentru a

se uita în jur. Se vedeau mulţi oameni gălăgioşi, dar paşnici care călătoreau cu unicul scop de a spulbera echipa adversă şi de a şi-o ridica în slăvi pe a lor. În dreapta lui Spencer erau doi soţi, care stăteau cu nasurile cufundate în paginile unor reviste de sport. În spatele acestora, patru suporteri turnau whisky în pahare de carton şi se pregăteau să facă toată noaptea acest lucru discutînd despre meritele diverşilor jucători; din cînd în cînd se mai auzeau frînturi de conversaţie, la fel ca în tribune. „Haggerty? *Haggerty?* Nu-mi spune mie chestii de-astea. Nu se compară cu Thunderbolt. Eh, ăsta da..." În spatele lor se aflau alţi suporteri ai echipei purtînd culorile acesteia; majoritatea, bărbaţi solizi şi rumeni la faţă care aveau de gînd să joace meciul înainte ca acesta să aibă loc.

Spencer îşi întoarse atenţia din nou spre vecinul său. Obişnuit să remarce amănuntele, observă costumul decent şi care probabil arăta bine iniţial, dar acum era foarte şifonat, cravata care nu se asorta, faţa ridată şi părul cărunt, impresia vagă de încredere şi autoritate. Un om de caracter, îşi spuse Spencer. Pe fereastră văzu cum luminile roşii ale pistei începuseră să lunece pe lîngă ei, semn că avionul se pusese în mişcare.

– Poate că par un eretic, dar trebuie să recunosc că mă duc pe Coastă ca să închei o afacere

de vînzare și încă una foarte importantă, spuse Spencer pe un ton de conversație.

Vecinul său se arătă politicos interesat.

– Ce vinzi? întrebă el.

– Camioane. Multe camioane.

– Camioane, hm? Credeam că sînt vîndute de agenți.

– Așa și este. Eu sînt chemat cînd e vorba de o afacere în care sînt implicate între treizeci și o sută de camioane. Comis-voiajorii locali nu prea mă plac, zic că sînt tipul de la biroul principal care vine cu prețuri speciale și încheie o afacere cu care ei s-au chinuit poate săptămîni întregi. Totuși, e o muncă rezonabilă, zise Spencer căutîndu-și țigările, dar se opri deodată. La naiba, încă nu sîntem în aer, nu?

– Dacă sîntem, zburăm foarte jos.

– Tot aia e, spuse Spencer întinzîndu-și picioarele. Doamne, ce obosit sînt! A fost o zi din alea care te fac praf. Bănuiesc că înțelegi ce vreau să spun, nu?

– Cred că da.

– Întîi, tipul zice că-i plac mai mult camioanele firmei rivale. Pe urmă, după ce l-am convins și m-am gîndit să închei afacerea în seara asta la cină, pentru ca mîine seară să fiu acasă cu soția și copiii, am primit o telegramă în care mi se cerea să las

baltă totul şi să fiu la Vancouver pînă mîine la prînz. Un contract foarte important e gata să se ducă pe apa sîmbetei foarte repede. Aşa că subsemnatul trebuie să dea fuga să salveze totul.

Spencer oftă şi apoi se îndreptă repede în scaun.

– Hei, dacă vrei patruzeci, cincizeci de camioane astăzi pot să-ţi fac o reducere. Ce zici?

Vecinul său izbucni în rîs.

– Îmi pare rău, nu. Mă tem că n-aş avea ce face cu ele. Nu fac parte deloc din domeniul meu de activitate.

– Şi anume? întrebă Spencer.

– Medicina.

– Doctor, hm?

– Da, doctor. Şi, deci, de nici un folos dumitale. N-aş putea să-mi permit să cumpăr un singur camion, darămite patruzeci! Fotbalul e singura extravaganţă pe care mi-o pot oferi şi pentru asta m-aş duce oriunde, dacă am timp, bineînţeles. Asta e motivul pentru care am plecat şi acum.

Rezemîndu-şi capul de tetiera scaunului, Spencer zise:

– Mă bucur că eşti pe-aproape, doctore. Dacă n-o să pot să dorm, o să-mi prescrii un sedativ.

În timp ce el vorbea, motoarele se ambalară la maximum şi tot avionul vibră.

Doctorul își lipi gura de urechea lui Spencer și urlă:

– Un sedativ n-ar avea nici un efect în vacarmul ăsta. N-am înțeles niciodată de ce trebuie să facă atîta zgomot înainte să decoleze.

Spencer încuviință; apoi, cînd zgomotul mai scăzu în intensitate, așa încît să se poată face auzit fără prea mare greutate, zise:

– Este încălzirea obișnuită a motoarelor. Așa se face întotdeauna înainte ca avionul să se înalțe. Fiecare motor are cîte două inductoare, pentru eventualitatea în care unul se blochează în timpul zborului, de aceea, la încălzire, fiecare motor este ambalat la maximum și fiecare inductor e testat separat. Pilotul decolează abia după ce se convinge că totul este în regulă, nu înainte. Cei de la companii, slavă Domnului, țin foarte mult să se facă treaba asta.

– Se pare că te pricepi foarte bine.

– Nu chiar. Am pilotat avioane de luptă în război, dar acum, după zece ani, am cam ruginit. Bănuiesc că am uitat aproape tot.

– Gata, zise doctorul cînd urletul motoarelor căpătă un alt zgomot.

O zgîlțîitură puternică în spătarele scaunelor le dădu de înțeles că avionul prindea viteză pe pistă; aproape imediat, o zguduitură ușoară trădă

faptul că se aflau în aer, iar vuietul motoarelor se transformă într-un zumzet constant. Continuînd să se înalțe, avionul se înclină mult, iar Spencer văzu peste vîrful aripii cum luminile aeroportului se depărtau din ce în ce mai mult.

– Puteți să vă desfaceți centurile de siguranță, anunță stewardesa în difuzor. Fumați, dacă doriți.

– Niciodată nu-mi pare rău cînd vine momentul ăsta, murmură doctorul desfăcîndu-și centura și acceptînd o țigară. Mulțumesc. Apropo, numele meu este Baird. Bruno Baird.

– Mă bucur să te cunosc, doctore. Eu sînt Spencer, simplu, George Spencer de la *Fulbright Motor Company*.

Un timp tăcură amîndoi, privind absenți fumul țigării care se înălța încet în cabină pînă cînd era absorbit de instalațiile de aer condiționat. Gîndurile lui Spencer erau sumbre. Avea să fie un fel de scandal cînd se va întoarce la sediu, își spuse el. Deși îi explicase situația la telefon omului din Winnipeg înainte să cheme un taxi pentru a-l aduce la aeroport, problema aceea trebuia să mai aștepte deocamdată. Trebuie să fie ceva foarte grav la Vancouver dacă se crease încurcătura aceea. Poate că era bine să folosească ocazia cerînd o majorare de salariu la întoarcere. Sau și mai bine chiar, o avansare. Dacă ar fi fost director al departamentului

de vînzări, lucru despre care bătrînul pomenise adesea, dar nu-l făcuse niciodată, el, Mary, Bobsie şi micul Kit ar fi putut să plece din căsuţa în care locuiau acum şi să se mute în Parkway Heights. Sau să achite facturile – noul rezervor de apă, taxele şcolare, ratele la Chev şi la congelator, taxele de spitalizare pentru ultima internare a lui Mary. Nu toate, îşi zise Spencer gînditor, nu toate, nici cu salariul de director.

Încercînd să se hotărască dacă se se culce sau să profite de acea ocazie excelentă pentru a citi revista B.M.J., doctorul Baird nu făcu nici una, nici alta, ci se trezi gîndindu-se la chirurgia de provincie pe care o abandonase pentru două zile. Mă-ntreb cum o să se descurce Evans, îşi spuse el. E un băiat care promite, dar îngrozitor de tînăr. Sper din tot sufletul să ţină minte că doamna Lowrie are o boală uşoară şi, deci, n-are nevoie de medicamentele pe care le cere întruna. Totuşi, Doris avea să-l ţină pe tînărul Evans pe drumul cel bun, soţiile de doctori se pricepeau de minune să facă asta. Aşa şi trebuie, la naiba. Era ceva ce Lewis va trebui să înveţe la timpul potrivit: să găsească soţia ideală. Doctorul aţipi puţin şi ţigara îi arse degetele, făcîndu-l să se trezească imediat.

Cei doi soţi de pe partea cealaltă a culoarului erau tot cufundaţi în lectura revistelor lor sportive.

Descriindu-l pe John Greer o descriai pe Hazel Greer: era foarte greu de închipuit un cuplu mai asemănător. Amîndoi aveau pielea trandafirie şi ochii limpezi ai oamenilor care ieşeau foarte mult la aer şi amîndoi stăteau cu capetele aplecate asupra paginilor acelora, de parcă li s-ar fi dezvăluit cine ştie ce secrete ale universului.

– Zahăr de orz? întrebă John cînd sosi stewardesa cu tava.

– Îhî, spuse Hazel, după care, mîncînd încet, ambele capete cu păr şaten se lăsară iarăşi în jos.

Cei patru din spatele lor începeau al treilea rînd de pahare de whisky. Trei din ei erau genul obişnuit: musculoşi, certăreţi, agresivi, plecaţi să se distreze şi hotărîţi să renunţe la orice reţinere pentru două zile memorabile. Al patrulea era un individ scund, slab, cu o expresie lugubră şi de o vîrstă nedefinită, care vorbea cu un accent de Lancashire.

– Pentru *Lei* mîine, strigă el ridicînd paharul de carton, iar prietenii săi închinară cu solemnitate.

Unul din ei, pe al cărui rever se vedea o insignă ce părea să înfăţişeze o pisică vagaboandă furioasă, dar care probabil că-l reprezenta pe însuşi regele animalelor, trecu prin faţa fiecăruia o cutie cu ţigări şi remarcă, nu pentru prima oară:

– Nu credeam c-o să mai reuşim. Cînd a trebuit să aşteptăm la Toronto din cauza ceţii, mi-am zis: „Andy, o să fie un spectacol teribil pe care o să-l pierzi". Totuşi, n-o să ajungem decît cu cîteva ore întîrziere şi putem să dormim şi în avion, la urma urmei.

– Sper că nu înainte să mîncăm, zise altul. Sînt mort de foame. Cînd au de gînd să aducă mîncarea?

– Presupun că în curînd. De obicei servesc cina la ora opt, dar toate s-au dat peste cap din cauza întîrzierii.

– Nu contează. Beţi ceva pînă atunci, sugeră omul din Lancashire căruia i se spunea Otpot, întinzînd sticla de whisky.

– Uşurel, băiete, că n-avem prea mult.

– Ah, ba este foarte mult acolo de unde a venit asta. Haideţi. O să vă ajute să dormiţi.

Restul de cincizeci şi şase de pasageri, printre care se aflau trei-patru femei, citeau sau vorbeau, aşteptînd cu toţii marele meci, bucuroşi că ajunseseră pe ultima porţiune a drumului. Prin hublouri se puteau vedea luminile albastre şi galbene ale ultimelor suburbii ale oraşului Winnipeg, care imediat dispărură şi ele cînd avionul de înălţă şi mai mult.

În mica, dar bine dotata bucătărie, stewardesa

Janet Benson pregătea cina, care ar fi trebuit servită cu mai mult de două ore în urmă. Oglinda de deasupra dulapului cu pahare reflecta entuziasmul pe care-l simţea la începutul fiecărui zbor, o exuberanţă pe care era bucuroasă că o putea ascunde în intimitatea locului ei de activitate. Luînd din dulapurile încorporate şerveţele şi tacîmurile necesare, Janet fredona mulţumită în sinea ei. Servitul era aspectul cel mai puţin plăcut al meseriei de stewardesă, iar Janet ştia că o aştepta o misiune foarte obositoare trebuind să se îngrijească de un avion întreg de oameni înfometaţi, dar, cu toate acestea, se simţea încrezătoare şi bine dispusă. Mulţi dintre colegii ei, dacă ar fi putut să-i privească părul blond mişcîndu-se sub chipiul uniformei şi unduirile trupului ei subţire în timp ce-şi desfăşura activitatea în bucătărie, ar fi exclamat apreciativ. La douăzeci şi unu de ani, Janet abia gusta viaţa şi o găsea bună.

În cabină, singurul zgomot care se auzea era zumzetul constant al motoarelor. Ambii piloţi stăteau complet neclintiţi, cu excepţia mişcării din cînd în cînd a unei mîini sau a unui picior, chipurile fiindu-le luminate de multitudinea de cadrane de pe panourile de comandă. În căştile care le acopereau urechile pe jumătate se auziră deodată frînturi din discuţia altui echipaj cu cei de la sol. În jurul gîturilor

aveau cîte un microfon mic.

Căpitanul Dunning se întinse pe scaunul său, dezmorţindu-se, şi suflă prin mustaţa stufoasă. Arăta mai în vîrstă decît cei treizeci şi unu de ani ai săi.

– Cum mai e temperatura chiulasei de la motorul numărul 3, Pete? întrebă el aruncîndu-i o privire copilotului.

Pete se mişcă uşor şi se uită la panou.

– Acum e în regulă, căpitane. Am pus să se facă verificări la Winnipeg, dar nu s-a găsit nimic defect. Se pare că s-a remediat singură, fiindcă acum nu mai creşte.

– Bine, spuse Dun, privind înainte la cerul nopţii. O lună subţire strălucea slab asupra unei mase de nori. Fîşii ca de vată se apropiau leneşe, pentru ca apoi, deodată, să se facă nevăzute; din cînd în cînd, avionul pătrundea în cîte o aglomerare de nori albi-cenuşii de unde ieşea după o secundă, două, asemeni unui spaniel care iese din apă şi-şi scutură picăturile care i-au rămas pe blană.

– Cu puţin noroc, o să fie un drum fără probleme, zise el. Buletinul meteo a fost bun. Nu prea des se-ntîmplă să te ţii de planul iniţial într-o astfel de călătorie.

– Tu ai spus-o, fu de părere co-pilotul. Peste o lună sau cam aşa ceva o să fie cu totul altceva.

Avionul începu să se hurducăie puţin în clipa în care se lovi de o succesiune de curenţi termici şi, timp de cîteva minute, căpitanul se concentră asupra corectării poziţiei.

– Ai de gînd să te duci la meci, dacă o să fie timp de odihnă întîi? îl întrebă el apoi pe co-pilot.

Acesta ezită puţin înainte să răspundă.

– Nu ştiu încă. O să văd cum merge treaba.

Căpitanul îi aruncă o privire severă.

– Cum adică să vezi cum merg lucrurile? Dacă ai pus ochii pe Janet, ai face bine să-ţi vezi de treabă. E prea tînără ca să cadă sub influenţa corupătoare a unui tînăr Casanova ca tine.

Puţini oameni păreau să merite mai puţin acea descriere decît co-pilotul cu chip proaspăt şi ochi visători, care nu avea încă douăzeci şi cinci de ani.

– Uşurel, căpitane, protestă el roşind. N-am corupt pe nimeni în viaţa mea.

– Mă rog, dar să nu te gîndeşti să-ncepi cu Janet, zise căpitanul zîmbind. Jumătate din bărbaţii care lucrează în aviaţia Canadei consideră ca o misiune personală încercarea de a se întîlni cu ea. Nu-ţi îngreuna viaţa singur, amice.

La vreo patru metri distanţă, de cealaltă parte a uşii, subiectul conversaţiei lor lua comenzile pentru cină.

– Doriți să luați cina acum, domnule? întrebă ea politicoasă aplecându-se ușor și zâmbind.

– Oh? Poftim? Ah, da, te rog, spuse Baird revenind la realitate și înghiontindu-l pe Spencer care dormea. Hei, trezește-te. Vrei să mănânci?

Spencer căscă și se dezmetici.

– Să mănânc? Binențeles. Ai venit cam târziu, domnișoară, nu-i așa? Parcă trebuia să servești cina mai demult.

– Am fost reținuți la Toronto și încă n-am servit cina, domnule, spuse Janet Benson. Ce-ați dori? Avem cotlet de miel sau somn prăjit.

– Ăăă, da, te rog.

Zâmbetul lui Janet se încordă puțin.

– Care din ele, domnule? întrebă ea răbdătoare.

Spencer se trezi de-a binelea.

– Ah, da, iartă-mă, domnișoară. Miel.

– Și eu la fel, spuse Baird.

Întorcându-se la bucătărie, Janet fu extrem de ocupată timp de o jumătate de oră cu pregătirea și servirea porțiilor. În final, toți cei care doriseră să mănânce fuseseră serviți și ea ridică receptorul apăsând pe butonul interfonului.

– Cabina de comandă, se auzi vocea lui Pete.

– Servesc cina, în sfârșit, spuse Janet. Mai bine mai târziu decât niciodată. Ce doriți, cotlet de miel sau somn prăjit?

– Așteaptă puțin, zise Pete și ea îl auzi întrebându-l pe căpitan. Janet, căpitanul zice că vrea miel – nu, stai o clipă, s-a răzgândit. Peștele e bun?

– Mie așa mi se pare, zise ea cu o voce cristalină. Până acum n-au fost reclamații.

– Căpitanul vrea somn, atunci. Pune două porții. Dar să fie mari, doar sîntem în creștere.

– Bine – porții duble, ca de obicei. Doi pești sosesc imediat.

Aranjă repede două tăvi, pe care le duse apoi, balansîndu-le cu îndemânare. Pete veni să-i deschidă ușa cabinei și luă una din tăvi. Căpitanul încheiase comutarea pe pilotul automat și acum se afla în legătură prin radio cu Turnul de control din Winnipeg.

– Înălțimea 16.000, spuse el în micul microfon din dreptul gurii susținut de un braț subțire din plastic. Cursul 285. Viteza aerului 210 noduri. Eta Vancouver 0505 Pacific Standard. Terminat.

Comută de pe transmisie pe recepție și, în căști, se auzi foarte clar vocea celui care-i răspunse.

– Zbor 714. Aici Turnul de control din Winnipeg. Recepționat. Terminat.

Dun luă jurnalul de bord, trecu ceva în el și apoi își dădu scaunul în spate destul de mult cît să nu fie

foarte aproape de instrumente, dar de ajuns de aproape, încît să preia imediat controlul dacă era nevoie. Pete începuse să mănînce, ţinînd tava pe o pernă pe care şi-o pusese pe genunchi.

– Nu durează mult, căpitane, zise el.

– Nu-i nici o grabă, spuse Dun, întinzîndu-şi braţele deasupra capului cît de mult îi permise spaţiul limitat al carlingăi. Pot să aştept. Poftă bună. Cum e peştele?

– Nu-i rău, mormăi co-pilotul cu gura plină. Dacă ar fi fost de trei, patru ori mai mult, ar fi fost o masă pe cinste.

Căpitanul rise uşor.

– Mai bine ai avea grijă de talie, Pete, zise el şi apoi se întoarse spre stewardesă, aceasta rămînînd dincolo de scaune. Totul e în regulă în spate, Janet? Ce fac suporterii?

Janet ridică din umeri.

– Acum sînt tăcuţi. Aşteptarea aia din Toronto trebuie să-i fi epuizat. Patru din ei au băut whisky din belşug, dar n-avea nici un rost să le spun ceva. O să-i facă să stea liniştiţi. Se pare că o să fie o noapte fără probleme.

Pete îşi înălţă sprîncenele.

– Oh, ăsta-i genul de noapte cînd trebuie să stai de veghe, cînd problemele încep să apară încet-încet. Pun pariu că, în momentul ăsta chiar,

cineva e gata să i se facă rău.

– Încă nu, spuse Janet degajată. Dar să mă anunţi cînd o să pilotezi avionul, ca să-mi pregătesc bagajele.

– Bravo, zise căpitanul. Mă bucur că ţi-ai dat seama ce fel de tip e.

– Cum este vremea? întrebă Janet.

– Păi... hai să vedem. Ceaţă la est de munţi, care se întinde aproape pînă la Manitoba. Totuşi, n-avem de ce să ne facem griji. Ar trebui să fie un zbor lejer pînă pe Coastă.

– Bine. Eh, nu-l lăsa pe Junior să preia controlul atîta timp cît o să servesc cafeaua, da?

Ieşi repede înainte ca Pete să-i poată da vreo replică şi se duse să ia comenzile pasagerilor pentru cafea şi, după puţin timp, le aduse o tavă şi piloţilor. Dun îşi mîncase cina şi acum bău cafeaua cu satisfacţie. Pete preluase controlul şi era atent la cadrane în timp ce căpitanul se ridică.

– Ai grijă, Pete. Mă duc să învelesc pasagerii de culcare.

Pete încuviinţă fără să se întoarcă.

– Am înţeles, căpitane.

Acesta o urmă pe Janet în secţiunea puternic luminată unde se aflau pasagerii, clipind de cîteva ori şi oprindu-se mai întîi lîngă Spencer şi Baird, care îi dădură tăvile stewardesei.

– Bună seara, spuse Dun. Totul e în regulă?
Baird îşi ridică privirea.
– Desigur, mulţumim. Cina a fost foarte bună. Şi eram cît se poate de pregătiţi pentru ea.
– Da. Îmi pare rău că s-a servit atît de tîrziu.
Doctorul făcu un semn că nu ar fi fost nevoie de scuze.
– Prostii. Nu eşti dumneata de vină dacă Toronto vrea puţină ceaţă. Eh, adăugă el instalîndu-se mai comod, cred că o să trag un pui de somn acum.
– E valabil şi pentru mine, spuse Spencer căscînd.
– Sper să aveţi o noapte cît mai plăcută, le ură Dun, stingînd luminile de lectură. Stewardesa o să vă aducă nişte pături.
După aceea trecu mai departe, schimbînd cîteva cuvinte cu fiecare pasager pe un ton scăzut, explicîndu-le unora cum puteau fi lăsate pe spate scaunele, descriindu-le altora care era situaţia zborului şi la ce se puteau aştepta din punct de vedere meteorologic.
– Ei bine, eu mă culc, zise Spencer. Un singur lucru e sigur, doctore, noaptea asta n-o să fii chemat nicăieri.
– Cît o mai dura? murmură Baird somnoros, cu ochii închişi. Pe puţin şapte ore. Mai bine să profit

de ele cît mai mult. Noapte bună.

– Noapte bună, doctore, spuse Spencer fixîndu-şi tetiera moale sub ceafă. Doamne, ce somn îmi este!

Învăluit într-un strat de nori, într-o lume rece şi îndepărtată, avionul îşi continuă zborul constant. La şaisprezece mii de picioare sub el se întindeau preeriile Saskatchevan.

Dun ajunsese în dreptul cvartetului băutor de whisky şi le interzise politicos să mai consume vreun pic de băutură în cursul nopţii.

– Să ştiţi că acest lucru nu este permis oricum, le spuse el cu un zîmbet plin de reproş. Să nu mai văd alte sticle, că vă dau afară şi va trebui să continuaţi drumul pe jos.

– Există vreo obiecţie împotriva cărţilor? întrebă unul din ei, ridicînd o altă sticlă în lumină şi coborîndu-şi colţurile gurii dezamăgit cînd văzu cît de puţin lichid rămăsese.

– Deloc, spuse Dun, atîta timp cît nu-i deranjaţi pe ceilalţi pasageri.

– Sărmanul căpitan, se lamentă cei din Lancashire. Cum este să ai o asemenea misiune toată noaptea?

– E o treabă de rutină, spuse Dun. O simplă şi plictisitoare rutină.

– Fiindcă veni vorba, presupun că fiecare zbor

e doar o chestiune de rutină, nu?

– Da, așa cred.

– Pînă cînd se-ntîmplă ceva, hm?

Ceilalți izbucniră în rîs și Dunning li se alătură înainte de a-și continua drumul. Numai cel din Lancashire căzu pe gînduri, prin ceața provocată de atîta băutură, meditînd asupra propriilor cuvinte.

DOI
00:45 – 01:45

Căpitanul aproape că-şi terminase rondul şi se bucura de cîteva minute de relaxare stînd de vorbă cu unul din pasageri, un bărbat scund care părea să mai fi călătorit cu el şi altă dată.

– Ştiu că seamănă puţin a Aviaţă militară canadiană, dar o am de atîta vreme, încît mi-e greu să mă despart de ea acum – e ca un prieten vechi, zise Dun pipăindu-şi mustaţa stufoasă.

– Pun pariu că dai gata femeile cu ea, spuse omuleţul. Cum îţi spun, Castorul?

– Eh, nu, zise Dun zîmbind uşor pe sub mustaţă. Dun sau, uneori, Dunsinane.

– Cum? întrebă omul.

– Dunsinane, spuse căpitanul foarte dezinvolt. Trebuie să ştii. Unde ţi-e Macbeth?

Omul îl privi nedumerit.

– Unde mi-e Macbeth? repetă el uluit. Hei, ce tot îndrugi acolo?

Căpitanul trecuse, însă, mai departe. În timp ce vorbea, privirea îi fusese aţintită asupra stewardesei, care se afla mai încolo pe culoar şi stătea puţin aplecată deasupra unei femei, punîndu-i palma pe frunte. Cînd el se apropie, femeia, care mai degrabă era întinsă pe scaun, îşi lăsă capul moale pe tetieră şi se strîmbă deodată, iar ochii i se contractară ca de durere. Căpitanul atinse uşor braţul stewardesei.

– S-a întîmplat ceva, domnişoară Benson? întrebă el.

Janet se îndreptă.

– Doamna nu se simte prea bine, căpitane, spuse ea foarte încet. Mă duc să-i aduc aspirină. Mă-ntorc imediat.

Dun îi luă locul şi se aplecă spre femeia şi bărbatul de lîngă ea.

– Îmi pare rău să aud aşa ceva, spuse el compătimitor. Care pare să fie problema?

Femeia îşi ridică privirea spre el.

– Nu... nu ştiu, îngăimă ea. M-a apucat aşa,

deodată. De cîteva minute. Mi-e greaţă, am o ameţeală şi... mă doare îngrozitor... aici, zise ea arătînd spre stomac. Îmi pare rău că vă fac necazuri... eu...

– Lasă, scumpo, murmură bărbatul de lîngă ea. Stai liniştită acum. O să te simţi imediat mai bine, adăugă el şi apoi se uită la căpitan. Să fie puţin rău de înălţime?

– S-ar putea, spuse Dun uitîndu-se gînditor la femeie şi observă că broboane de sudoare începură să i se formeze pe fruntea palidă, părul începu să capete un aspect de neorînduială, iar încheieturile degetelor se albiră, ea strîngînd cu o mînă braţul scaunului şi cu cealaltă braţul soţului. Îmi pare nespus de rău că treceţi prin aşa ceva, dar sînt sigur că stewardesa va putea să vă ajute. Încercaţi să vă relaxaţi cît mai mult. Dacă vă linişteşte cu ceva, pot să vă spun că pare să fie o călătorie fără probleme.

Se dădu la o parte pentru a-i face loc lui Janet.

– Aşa, poftim, spuse ea, dîndu-i femeii pastilele. Încercaţi astea.

Îi aduse capul puţin în faţă, pentru a o ajuta să bea din paharul cu apă.

– Aşa. Acum, haideţi să facem în aşa fel, încît să staţi mai comod, spuse ea învelind-o cu o pătură.

Cum este?

Femeia dădu din cap recunoscătoare.

– Mai vin peste cîteva minute să văd cum vă mai simţiţi. Nu vă sfiiţi să folosiţi punga dacă, trebuie. Şi, dacă aveţi nevoie de mine repede, apăsaţi butonul de lîngă fereastră.

– Îţi mulţumesc, domnişoară, spuse soţul. Sînt sigur că o să ne simţim mai bine foarte curînd, zise el privindu-şi soţia şi zîmbi, ca pentru a se linişti pe sine. Încearcă să te odihneşti, draga mea. O să-ţi treacă.

– Desigur, zise Dun. Ştiu cît de neplăcute pot să fie aceste momente. Sper ca în curînd să vă simţiţi mai bine, doamnă, şi că amîndoi vă veţi bucura de o noapte plăcută.

Străbătu culoarul şi o aşteptă pe Janet în bucătărie.

– Cine sînt? o întrebă el cînd stewardesa se întoarse.

– Domnul şi doamna Childer – John Childer. Ea se simţea foarte bine acum un sfert de oră.

– Hm. Bine, să-mi spui dacă starea i se înrăutăţeşte ca să anunţ prin radio.

Janet îl privi repede.

– De ce? La ce te gîndeşti?

– Nu ştiu. Nu-mi place cum arată. Ar putea să fie un rău de înălţime sau o criză de bilă, dar se

pare că a apucat-o serios de tot, spuse căpitanul părînd vag îngrijorat şi bătînd absent cu degetele în suprafaţa de metal a dulapului. Avem vreun doctor pe lista pasagerilor?

– Nimeni nu s-a înscris ca doctor, dar pot să întreb.

Dun clătină din cap.

– Nu-i deranja acum. Majoritatea s-au culcat. Anunţă-mă cum se simte peste vreo jumătate de oră. Problema e că mai avem mai mult de patru ore de zbor pînă ajungem pe Coastă, adăugă el încet, cînd se întoarse să plece.

Îndreptîndu-se spre cabina de comandă, se opri o clipă să-i zîmbească femeii care nu se simţea bine. Ea încercă să-i zîmbească la rîndu-i, dar o durere subită o făcu să închidă ochii şi să-şi arcuiască spatele. Timp de cîteva secunde, Dun rămase locului privind-o stăruitor. Apoi îşi continuă drumul, închise uşa cabinei în urma lui şi se aşeză pe scaun. Îşi scoase chipiul şi-şi puse căştile şi apoi microfonul. Mase de nori păreau să se năpustească spre geamuri, învăluindu-i într-o clipă şi apoi dispărînd.

– Se strîng nori de furtună, spuse co-pilotul.

– Am ajuns la partea dificilă, hm?

– Aşa se pare.

– Preiau eu. Ar trebui să-ncercăm să ne ridicăm

deasupra lor. Cere douăzeci de mii, te rog.

– Am înţeles, spuse Pete şi apăsă un buton al microfonului pentru a transmite. 714 către staţia radio Regina, strigă el.

– Spune, 714, se auzi o voce în căşti.

– Am dat de o vreme proastă şi am dori permisiunea să urcăm la douăzeci de mii de picioare.

– Rămîi pe recepţie, 714. O să-ntreb la Controlul traficului aerian.

– Mulţumesc, zise Pete.

Căpitanul privi în tulburarea atmosferică din faţa lor.

– Mai bine, spune-i lui Janet să-i sfătuiască pe oameni să-şi pună centurile de siguranţă, Pete, spuse el corectînd în mod automat tendinţa avionului de a se clătina şi a devia de la direcţia prestabilită.

– Am înţeles, zise Pete întinzînd mîna spre telefonul de pe peretele de lîngă el.

Se simţi o cutremurare scurtă în clipa în care avionul ieşi dintr-o masă de nori, dar intră aproape instantaneu în alta.

– Zborul 714, se auzi vocea prin radio, Controlul traficului aerian îţi dă permisiunea să urci la douăzeci de mii. Terminat.

– Aici 714, spuse Pete. Mulţumesc şi terminat.

– Hai să-i dăm drumul, hotărî căpitanul şi zgomotul motoarelor deveni şi mai intens cînd acul altimetrului indică o înălţime cu cinci sute de picioare pe minut.

Ştergătorul lung al geamului se mişca ritmic dintr-o parte în alta.

– N-o să-mi pară rău deloc cînd o să ieşim din porcăria asta, spuse co-pilotul.

Dun nu răspunse, stînd cu privirea aţintită asupra cadranelor din faţa lui. Nici unul din ei nu o auzi pe stewardesă cînd intră. Aceasta îl atinse pe căpitan pe umăr.

– Căpitane, spuse ea repede, dar păstrîndu-şi controlul asupra vocii. Femeia aceea. Se simte mai rău deja. Şi mai este un pasager bolnav – un bărbat.

Dun nu se întoarse spre ea, ci ridică un braţ pentru a aprinde luminile de aterizare. În faţa lor, razele puternice pătrunseră prin ploaie şi zăpadă. Stinse luminile şi începu să manevreze butoanele în legătură cu motorul şi cu dispozitivul de dejivrare a parbrizului.

– Nu pot să vin acum, Janet, spuse el în timp ce acţiona. Mai bine să faci cum am vorbit mai înainte şi vezi dacă poţi să găseşti vreun doctor. Şi ai grijă să-şi pună centurile de siguranţă. S-ar putea să fie destul de rău. O să vin cît pot de repede.

– Am înțeles, căpitane.

Ieșind din cabină, Janet spuse cu o voce suficient de puternică:

– Puneți-vă centurile de siguranță, vă rog. S-ar putea să ne cam zgâlțîim puțin.

După aceea se aplecă spre primii doi pasageri din dreapta ei, care o priveau pe jumătate adormiți.

– Vă rog să mă scuzați, dar nu cumva ca vreunul dintre dumneavoastră este doctor?

Cel de lângă ea clătină din cap.

– Nu, îmi pare rău, mormăi el. S-a-ntâmplat ceva?

– Nu, nimic grav.

O exclamație de durere îi ajunse la urechi și se duse repede la doamna Childer care era pe jumătate ghemuită în brațele soțului ei, gemînd cu ochii închiși și aproape inconștientă. Janet se lăsă în jos repede și-i șterse fruntea de sudoare. Childer se uită la ea foarte neliniștit.

– Ce putem face, domnișoară? o întrebă el. Ce crezi că este?

– Țineți-o la căldură. Mă duc să văd dacă avem vreun doctor la bord.

– Un doctor? Sper din tot sufletul să fie. Ce ne facem dacă, totuși, nu este?

– Nu vă faceți griji, domnule. Mă-ntorc imediat.

Janet se îndreptă, îi mai aruncă o privire femeii suferinde şi apoi trecu la următorul rînd de scaune, repetînd întrebarea pe un ton scăzut.

– E cineva bolnav? fu întrebată.

– Cineva nu se simte prea bine. Se mai întîmplă uneori în timpul zborului. Mă scuzaţi că v-am deranjat.

O mînă o apucă de braţ. Era unul din cei patru băutori de whisky, cu faţa galbenă şi lucitoare.

– Iartă-mă, domnişoară, dar mă simt ca naiba. Poţi să-mi aduci un pahar cu apă?

– Da, bineînţeles. Chiar acum mă duc.

– Niciodată nu m-am simţit aşa, spuse el lăsîndu-se pe spate şi umflîndu-şi obrajii.

Unul din tovarăşii săi se mişcă, deschise ochii şi se ridică în capul oaselor.

– Ce-ai păţit? mormăi el.

– Intestinele mele, zise cel care se simţea rău. Parcă se fac praf, adăugă el ţinîndu-se de stomac cînd îl scutură un alt spasm.

Janet îl scutură uşor pe Spencer. Acesta deschise mai întîi un ochi, apoi pe amîndoi.

– Îmi pare foarte rău că vă trezesc, domnule, dar nu cumva unul din dumneavoastră este doctor?

Spencer încercă să se dezmeticească.

– Un doctor? Nu, cred că nu.

Ea încuviinţă şi dădu să plece.

– Stai puţin, zise el apoi. Parcă-mi amintesc – da, bineînţeles că este. Domnul de lîngă mine este doctor.

– Oh, slavă Domnului! exclamă ea. Vreţi să-l treziţi, vă rog?

– Desigur, spuse Spencer privind-o în timp ce-l înghiontea pe vecinul său pentru a-l trezi. E cineva bolnav?

– Nu se simte prea bine, zise Janet.

– Haide, doctore, trezeşte-te, spuse Spencer cu zel, iar doctorul scutură din cap, mormăi şi apoi se trezi brusc. Se pare că, totuşi, eşti chemat la datorie.

– Sinteţi doctor, domnule? întrebă Janet nerăbdătoare.

– Da. Da, sînt doctorul Baird. De ce, ce s-a-ntîmplat?

– Avem doi pasageri care nu se simt deloc bine. Vreţi să veniţi să le aruncaţi o privire, vă rog?

– Nu se simt bine? Da, bineînţeles, spuse el şi Spencer se ridică pentru a-i face loc să treacă. Unde sînt? întrebă Baird frecîndu-şi ochii.

– Cred că ar fi bine s-o vedeţi mai întîi pe femeie, domnule doctor, fu de părere Janet, conducîndu-l şi, în acelaşi timp, spuse cu un glas

puţin mai ridicat: Puneţi-vă centurile de siguranţă, vă rog.

Doamna Childer era acum întinsă atît cît îi permitea scaunul şi nişte dureri îngrozitoare îi scuturau trupul. Respira anevoios, iar părul îi era ud de sudoare.

Baird o privi cîteva clipe, după care se lăsă în jos şi-i luă încheietura mîinii.

– Domnul este doctor, zise Janet.

– Cît mă bucur, domnule doctor, spuse Childer înflăcărat.

Femeia deschise ochii.

– Domnule doctor..., şopti ea cu un efort extraordinar şi buzele îi tremurau.

– Relaxaţi-vă, îi spuse el cu ochii pe ceas, după care îi dădu drumul încheieturii şi scoase un oftalmoscop din buzunar. Deschideţi ochii larg, îi ceru el cu blîndeţe şi-i examină fiecare ochi în raza aceea de lumină puternică. Aveţi dureri?

Femeia încuviinţă.

– Unde? Aici? Sau aici? întrebă el şi cînd îi palpă abdomenul, femeia deveni rigidă deodată, înăbuşindu-şi un ţipăt de durere.

O înveli la loc, îi atinse fruntea şi apoi se îndreptă.

– Doamna este soţia dumneavoastră? îl întrebă el pe Childer.

– Da, domnule doctor.
– S-a mai plîns şi de altceva în afară de dureri?
– I-a fost foarte rău, a dat afară tot.
– Cînd a început?
– Nu cu prea mult timp în urmă, zise Childer uitîndu-se neputincios la Janet. Subit.
Baird încuviinţă gînditor, după care se îndepărtă, luînd-o pe Janet de braţ şi vorbindu-i foarte încet ca să nu fie auziţi de pasagerii din preajmă care se uitau la ei.
– I-ai dat ceva? o întrebă el.
– Doar aspirină şi apă, spuse Janet. Ah, şi asta m-a făcut să-mi aduc aminte că i-am promis un pahar cu apă bărbatului care se simte rău...
– Aşteaptă, spuse Baird cu severitate, căci starea de somnolenţă îi dispăruse complet, astfel încît acum era alert şi autoritar. Unde ai învăţat să acorzi primul ajutor?
Janet roşi.
– La cursurile companiei, dar...
– Nu contează. Dar nu e bine să dai aspirină cuiva care, practic, vomită – îi faci şi mai rău. E nevoie numai de apă.
– Îmi... îmi pare rău, domnule doctor, bîigui ea.
– Cred că ar fi bine să te duci la căpitan şi

să-i spui că ar trebui să aterizăm imediat. Femeia trebuie să ajungă neapărat la un spital. Spune-i să ceară să se pregătească o ambulanţă care să ne aştepte.

– Ştiţi cumva care e problema?

– Nu pot să spun precis care e diagnosticul, dar e îndeajuns de grav ca să aterizăm în primul oraş care are spital. Poţi să-i spui asta căpitanului.

– Am înţeles. Pînă mă-ntorc, vreţi să vă uitaţi şi la celălalt pasager bolnav? Se plînge de aceleaşi dureri.

Baird o privi cu atenţie.

– Aceleaşi dureri, zici? Unde este?

Janet îl conduse la pasagerul care stătea încovoiat şi vărsa, susţinut de vecinul său. Baird se lăsă în jos pentru a se uita la faţa lui.

– Sînt doctor. Vreţi să lăsaţi capul pe spate, vă rog? zise el şi, după o scurtă examinare, îl întrebă: Ce aţi mîncat în ultimele douăzeci şi patru de ore?

– Ca de obicei, murmură omul, care părea să fie total sleit de puteri. Micul dejun, ouă cu costiţă... salată la prînz... Un sandviş la aeroport... apoi, cina aici.

O picătură de salivă îi alunecă neobservată pe bărbie.

– Mă doare îngrozitor. Şi ochii, domnule doctor.

– Ce-i cu ochii? întrebă Baird repede.

– Nu văd limpede. Văd totul dublu.

Vecinul său păru să se amuze cînd îl auzi.

– Whisky-ul ăla e de vină, să ştii! exclamă el.

– Linişte, spuse Baird, după care se ridică şi-l văzu pe Janet şi pe căpitan lîngă el. Să stea la căldură. Mai pune cîteva pături în jurul lui, îi spuse el lui Janet, iar căpitanul îi făcu semn să-l urmeze la bucătărie.

Imediat cum rămaseră singuri, Baird îl întrebă:

– Cît de curînd putem să aterizăm, căpitane?

– Asta-i problema, spuse Dun scurt. Nu putem.

– De ce?

– Din cauza vremii. Tocmai am verificat prin radio. E un strat de nori joşi şi ceaţa se întinde deasupra preeriei de partea asta a munţilor. Aeroportul din Calgar e închis. Va trebui să ne continuăm drumul pînă pe Coastă.

Baird se gîndi o clipă.

– Nici să ne întoarcem nu putem? întrebă el, iar Dun clătină din cap.

– Şi varianta asta iese din discuţie, spuse el cu o expresie de încordare pe chip. Winnipeg s-a închis din cauza ceţii la puţin timp după ce-am

plecat noi. Oricum, este mai uşor să mergem înainte acum.

Baird se strîmbă bătînd cu lanterna micuţă în unghie.

– Cînd ne putem aştepta să aterizăm?

– În jurul orei cinci dimineaţa, ora Pacificului, spuse Dun şi-l văzu pe doctor uitîndu-se involuntar la ceas. Ar trebui să aterizăm peste trei ore şi jumătate. Avioanele astea nu sînt cele mai iuţi din lume.

Baird se hotărî:

– În cazul ăsta, va trebui să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru aceşti oameni pînă ajungem la Vancouver. Voi avea nevoie de geantă. Credeţi că pot intra în posesia ei? M-am urcat în avion la Toronto.

– Putem încerca, spuse căpitanul. Sper că nu e la fund. Daţi-mi etichetele, vă rog, domnule doctor.

Baird scoase portmoneul din buzunarul de la şold şi luă din el două etichete de bagaje pe care i le dădu lui Dun.

– Sînt două bagaje, căpitane. De geanta mai mică am nevoie, spuse el. Nu este cine ştie ce în ea – doar cîteva lucruri pe care le iau întotdeauna la drum. Dar o să mă descurc.

Abia termină de vorbit că avionul se zdruncină

puternic, azvîrlindu-i pe amîndoi în peretele opus. Imediat începu să se audă o sonerie stridentă şi continuă. Căpitanul se ridică primul şi luă receptorul interfonului.

– Aici căpitanul, zise el repede. Ce s-a-ntîmplat, Pete?

Vocea co-pilotului era strangulată şi trăda o foarte mare durere.

– Mi-e... rău... vino repede.

– Ar fi bine să veniţi cu mine, îi spuse Dun doctorului şi ieşiră repede din bucătărie. Îmi pare rău de zguduitură, zise Dun amabil celor care-şi ridicaseră privirile spre el. O uşoară tulburare atmosferică.

De cum intrară în cabină, văzură că, într-adevăr, co-pilotului îi era foarte rău, faţa îi era o mască de sudoare şi el stătea încovoiat pe scaun, strîngînd cît putea de tare manşa.

– Luaţi-l de acolo, spuse căpitanul repede, iar Baird şi Janet îl ridicară pe co-pilot şi-l luară de lîngă panoul de comandă în timp ce Dun se aşeză la locul lui şi apucă maneta de control. E un scaun în spate pentru cînd avem cu noi un radio-telegrafist, le spuse el. Aşezaţi-l acolo.

Pete merse împleticindu-se pînă la scaunul liber şi ei îl ajutară să se aşeze, rezemîndu-l de perete. Baird îi descheie la guler şi-i lărgi cravata încercînd

să-l facă să se simtă cît mai comod. La fiecare cîteva secunde, Pete voma şi acest lucru îl scutura tot trupul.

– Ce este, doctore? strigă căpitanul. Ce se-ntîmplă?

– Nu ştiu exact, zise Baird întunecat la faţă. Dar toate aceste cazuri au un numitor comun. Trebuie să aibă. Cel mai probabil este mîncarea. Ce am avut la cină?

– Felul principal a fost la alegere, carne sau peşte, spuse Janet. Probabil că vă amintiţi, domnule doctor, dumneavoastră aţi mîncat...

– Carne! zise Baird. Cam... cînd? Acum vreo două-trei ore. El ce-a ales? întrebă arătînd spre co-pilot.

Pe chipul lui Janet începu să apară teama.

– Peşte, spuse ea aproape în şoaptă.

– Mai ţii minte ce au mîncat ceilalţi?

– Nu... nu cred...

– Du-te repede şi află, te rog.

Stewardesa ieşi iute, albă ca varul la faţă. Baird se lăsă în jos lîngă co-pilotul care se legăna după mişcarea avionului, stînd cu ochii închişi.

– Încearcă să te relaxezi, îi spuse el încet. Peste cîteva minute o să-ţi dau ceva care o să-ţi mai aline durerile.

Se ridică şi trase o pătură de pe un raft.

– O să te simţi mai bine dacă o să-ţi fie cald.

Pete deschise ochii puţin şi-şi umezi buzele.

– Eşti doctor? întrebă el şi Baird încuviinţă. Îmi pare rău pentru toată porcăria asta, zise el, încercînd să zîmbească. Aveam impresia că mă desfac în bucăţi.

– Nu mai vorbi, spuse Baird. Încearcă să te odihneşti.

– Spune-i căpitanului că a avut dreptate în legătură cu neîndemînarea mea...

– Ţi-am cerut să nu mai vorbeşti. Stai liniştit şi o să te simţi mai bine.

Janet se întoarse.

– Domnule doctor, spuse ea repede. Am verificat, ambii pasageri au mîncat peşte. Alţi trei se plîng de dureri acum. Poţi veni?

– Bineînţeles. Dar o să am nevoie de geantă.

Dun strigă peste umăr:

– Acum nu pot să plec de-aici, doctore, dar o s-o ai cît de curînd. Janet, ia etichetele astea şi roagă un pasager să te ajute să scoţi geanta mai mică a doctorului, te rog.

Janet luă etichetele şi se întoarse spre doctor să-i mai spună ceva, dar Dun continuă:

– O să iau legătura cu Vancouver prin radio ca să anunţ ce se petrece. Vrei să adaug ceva?

– Da, spuse Baird. Spune-le că avem trei cazuri

grave de presupusă intoxicaţie alimentară şi că ar putea să apară şi altele. Poţi spune că nu ştim cu certitudine, dar că bănuim că intoxicaţia a fost provocată de peştele servit în avion. Să interzică consumarea alimentelor provenind din aceeaşi sursă – cel puţin pînă stabilim cu siguranţă cauza intoxicării.

– Acum mi-am adus aminte! exclamă Dun. Mîncarea n-a venit de la firma care aprovizionează de obicei avioanele. A trebuit s-o luăm din altă parte pentru că ajungeam prea tîrziu la Winnipeg.

– Spune-le asta, căpitane, zise Baird. N-au nevoie de mai mult.

– Domnule doctor, ve rog, spuse Janet. Trebuie neapărat să veniţi s-o vedeţi pe doamna Childer. Se pare că e rău de tot.

Baird porni spre uşă. Cutele de pe faţă îi deveniseră mai pronunţate, dar ochii îi erau extrem de limpezi.

– Ai grijă să nu se sperie ceilalţi pasageri, îi spuse el. O să ne bazăm pe dumneata foarte mult. Acum, te rog să-mi aduci geanta ca să pot să mă ocup de doamna Childer.

Îi deschise uşa, dar apoi o opri, căci îi trecu ceva prin minte.

– Apropo, dumneata ce ai mîncat?

– Carne, îi răspunse stewardesa.

– Slavă Domnului, zise el și Janet zîmbi, dînd să plece, dar el o apucă de braț cu putere. Presupun că și căpitanul a mîncat tot carne, nu? întrebă el repede, iar ea îi privi iute, de parcă ar fi încercat ca, în același timp, să-și amintească și să realizeze gravitatea întrebării lui.

Apoi, deodată, spaima puse stăpînire pe ea. Fu cît pe ce să-i cadă în brațe și făcu ochii foarte mari.

TREI
01:45 – 02:20

Bruno Baird se uită la stewardesă gînditor. Dincolo de exteriorul său calm, mintea lui cîntărea repede situaţia şi, apoi, el îi dădu drumul braţului.

– Hai să ne grăbim cu concluziile, spuse el aproape ca pentru sine, după care adăugă pe un ton mai alert: Găseşte-mi geanta – cît poţi mai repede. Înainte să mă duc la doamna Childer, o să mai schimb o vorbă cu căpitanul.

Acum zburau liniştiţi, aflîndu-se deasupra tulburării atmosferice. Peste umărul pilotului văzu strălucirea albă şi rece a lunii care transforma covorul de nori de dedesubt în ceea ce părea un peisaj nesfîrşit de omăt, prin care, din loc în loc, ieşea la

iveală ceva ce semăna cu nişte ţurţuri. Efectul era de vis.

– Căpitane, spuse el, aplecîndu-se peste scaunul gol al co-pilotului, iar Dun se întoarse, tras la faţă şi palid în lumina lunii. Căpitane, o să fiu scurt. În spate sînt cîţiva oameni foarte bolnavi cărora trebuie să le acord atenţie.

Dun încuviinţă repede.

– Da, doctore. Ce este?

– Bănuiesc că ai mîncat după co-pilot, nu?

– Exact.

– La cît timp după el?

Dun făcu ochii mici.

– La vreo jumătate de oră după. Poate chiar mai mult, dar nu cu cine ştie cît.

Îşi dădu seama imediat unde voia să ajungă doctorul cu întrebarea aceea. Se îndreptă brusc şi lovi cu latul palmei în manşă.

– Fir-ar să fie. Şi eu am mîncat peşte.

– Te simţi bine?

Căpitanul încuviinţă.

– Da. Da, mă simt bine.

– Bine, zise Baird uşurat. Imediat cum o să pun mîna pe geantă, o să-ţi dau un emetic.

– Asta o să mă scape de tot?

– Depinde. Încă n-ai digerat tot ce-ai mîncat. Oricum, nu-i o regulă ca toţi cei care au mîncat

pește să fie afectați – logica nu intră în chestiunile astea. S-ar putea să fii cel care va evita problemele.
– Sper din tot sufletul, murmură Dun, privind în strălucirea lunii.
– Acum, ascultă-mă cu atenție. Există vreo modalitate în care să asiguri pilotarea avionului?
– Da, pilotul automat. Dar n-ar putea să aterizeze...
– Ți-aș sugera să-i pui în funcțiune sau să faci orice știi, pentru orice eventualitate. Dacă se-ntîmplă să-ți fie rău, să mă chemi imediat. Nu-mi dau seama dacă pot face prea mult, dar să știi că totul o să progreseze repede.
Încheieturile degetelor lui Dun erau albe cînd strînse manșa.
– Bine, spuse el încet. Și domnișoara Benson, stewardesa?
– Este bine. A mîncat carne.
– Eh, tot e ceva. Uite ce este, grăbește-te cu medicamentul ăla, pentru că nu pot să-mi asum nici un risc.
– Benson se grăbește. Dacă nu mă-nșel, cel puțin două persoane se află într-o serioasă stare de șoc. Ah, și mai e ceva, adăugă el privindu-l în ochi pe căpitan. Ești absolut sigur că nu mai există nici o altă rută?
– Absolut sigur, zise Dun. Am verificat de cîteva

ori. Nori denşi şi ceaţă pînă de partea cealaltă a munţilor. Aeroporturile din Calgary, Edmonton şi Lethbridge sînt închise. E ceva obişnuit ca vizibilitatea la sol să fie zero. În mod normal, nu ne-ar îngrijora.

– Ei bine, acum ne îngrijorează.

Doctorul dădu să plece, dar Dun zise:

– Aşteaptă puţin. Eu răspund de acest avion şi trebuie să ştiu absolut tot ce se petrece. Spune-mi adevărul. Ce şanse am să nu păţesc nimic?

Baird clătină din cap cu tristeţe.

– Nu pot să ştiu. În astfel de situaţii nu se poate aplica nici o regulă.

Înainte să iasă din cabină fu din nou oprit.

– Ăăăă... doctore.

– Da?

– Mă bucur că eşti aici.

Baird plecă fără să mai spună ceva. Dun trase adînc aer în piept, gîndindu-se la ce vorbiseră şi căutînd vreo posibilă modalitate de acţiune. Nu se întîmpla pentru prima oară în cariera sa să fie cuprins de teamă, numai că, de data aceasta, faptul că era conştient de imensa sa responsabilitate pentru siguranţa unui avion foarte mare şi a aproape şaizeci de vieţi omeneşti era umbrită deodată de o premoniţie subită de dezastru. Oare aşa era? Piloţii mai în vîrstă, cei care fuseseră în război, spuneau

întotdeauna că, dacă rămîneai în joc suficient de mult, pînă la urmă, tot ți se întîmpla. Cum era posibil ca într-o jumătate de oră, un zbor normal, de rutină, în care transportai niște suporteri fericiți ai fotbalului, să se transforme într-un coșmar la aproape patru mile deasupra pămîntului. Ceva despre care aveau să urle toate ziarele?

Alungă acele gînduri extrem de dezgustat față de sine. Avea multe lucruri de făcut, lucruri care necesitau întreaga lui capacitate de concentrare. Întinzînd mîna dreaptă, apăsa pe toate butoanele care puneau în funcțiune pilotul automat, așteptînd pînă cînd fiecare beculeț se aprinse arătînd că următoarea etapă a cedării controlului putea fi începută. Întîi stabilizatoarele, care avură nevoie de o ușoară reglare; apoi se ocupă de palonier și de cîrma de profunzime pînă cînd cele patru beculețe de pe panoul de control încetară să mai pîlpîie. Mulțumit, Dun luă mîinile de pe manșă și, lăsîndu-se pe spate, lăsă avionul să se auto-piloteze, în timp ce el făcu o verificare a cabinei. Pentru cineva neexperimentat, aceasta avea un aspect neobișnuit. Ca și cum doi oameni invizibili ar fi stat pe scaunele piloților, cele două manșe se mișcau înainte, înapoi și, apoi, iarăși înainte. Și palonierul se mișca la fel, parcă din proprie voință. Pe imensul panou de control, duzinele de indicatoare își spuneau propria

poveste.

După ce făcu verificarea, luă microfonul care atîrna în suportul lui, lîngă capul său. Şi-l puse repede la gît şi-şi aranjă căştile. Braţul subţire de oţel al microfonului aproape că-i mîngîia obrazul. Nervos, suflă în mustaţă făcînd-o să-i atingă nasul aproape. Ei bine, asta este, îşi spuse el.

Butonul era fixat pe transmisie şi vocea lui păru calmă şi negrăbită.

– Alo, Turnul de control Vancouver. Aici Zborul 714 aparţinînd lui *Maple Leaf Charter*. Am un mesaj de urgenţă. Am un mesaj de urgenţă.

În căşti lui se auziră imediat nişte paraziţi.

– 714 *Maple Leaf Charter*, te auzim.

– Turn de control Vancouver. Aici Zborul 714. Avem trei cazuri grave de presupusă intoxicaţie alimentară, printre care şi co-pilotul şi este posibil să mai apară şi altele. Cînd o să aterizăm, o să avem nevoie de ambulanţe şi de ajutor medical. Vă rugăm să anunţaţi spitalele din preajma aeroportului. Nu sîntem siguri, dar credem că intoxicarea a fost provocată de peştele servit la cină. Ar fi bine să blocaţi orice livrare a alimentelor, interziceţi consumarea alimentelor provenind de la aceeaşi sursă pînă cînd o să ştim cu certitudine care a fost cauza intoxicării. Înţelegem că, datorită întîrzierii cu care am ajuns la Winnipeg, alimentele nu au fost furni-

zate de firma care are contract cu liniile aeriene. Vă rugăm să verificaţi. Aţi înţeles?

Ascultă confirmarea, privind la marea îngheţată de nori de dedesubt şi din faţă. Cel de la Turnul de control din Vancouver păru la fel de impersonal ca întotdeauna, dar el bănui ce bombă lansase şi ce activitate febrilă declanşaseră cuvintele lui. Aproape obosit, încheie transmisia şi se rezemă de spătarul scaunului. Se simţea ciudat de greoi şi de obosit, de parcă prin membre i-ar fi curs plumb. Cadranele instrumentelor păreau să se depărteze chiar sub ochii lui. Era conştient de o peliculă de sudoare rece pe frunte şi se cutremură cuprins de un spasm involuntar. Apoi, înfuriindu-se din cauza perfidiei propriului său trup într-un asemenea moment de criză, se lansă cu toată forţa şi puterea de concentrare asupra reverificării direcţiei de zbor, a orei aproximative de sosire, a vînturilor la care trebuiau să se aştepte de partea cealaltă a munţilor, a planului pistelor de pe aeroportul din Vancouver. Nu ştia dacă pregătirile sale aveau să se încheie în cîteva minute sau în mai mult timp. Luă jurnalul de bord, îl deschise şi se uită la ceas. Mintea lui începu dureros de încet complicata operaţiune de a încerca să treacă anumite ore în dreptul evenimentelor din seara aceea.

În spate, în corpul avionului, doctorul Baird

înveli forma inertă a doamnei Childer cu alte pături uscate şi le azvîrli pe celelalte pe culoar. Femeia se întinse neputincioasă, cu ochii închişi, cu buzele uscate întredeschise, tremurînd şi gemînd încet. Partea de sus a rochiei era pătată şi udă. Sub privirea lui, femeia fu cuprinsă de o altă criză, însă nu deschise ochii.

– Ştergeţi-o tot timpul, să fie cît mai uscată, îi spuse el soţului. Şi să-i fie cald. Trebuie neapărat să-i fie cald.

Childer îl apucă de încheietura mîinii.

– Pentru Dumnezeu, doctore, ce se-ntîmplă? îl întrebă el cu o voce stridentă. E într-o stare gravă, nu?

Baird se uită din nou la femeie. Respira repede şi superficial.

– Da, aşa este.

– Bine, dar nu putem face nimic pentru ea... să-i dăm ceva?

Baird clătină din cap.

– Are nevoie de medicamente pe care nu le avem – antibiotice. Nu putem face altceva decît să-i oferim căldură.

– Dar măcar puţină apă...

– Nu. S-ar îneca. Soţia dumitale e aproape inconştientă, domnule Childer. Stai liniştit, adăugă el grăbit cînd îl văzu gata să se ridice speriat. E

anestezicul naturii. Nu-ţi face griji. O să fie bine. Nu trebuie decît să o supraveghezi şi să ai grijă să-i fie cald. Chiar şi inconştientă fiind, probabil că va încerca să verse. O să mă-ntorc.

Baird trecu la următorul rînd de scaune. Un bărbat între două vîrste, descheiat la guler şi ţinîndu-se de stomac, stătea încovoiat, pe jumătate în afara scaunului, legănîndu-se cînd într-o parte, cînd în alta, cu faţa lucind de sudoare. Îşi ridică privirea spre doctor, trăgîndu-şi buzele înapoi într-un rictus de durere.

– E crimă, murmură el. N-am mai simţit în viaţa mea aşa ceva.

Baird scoase un creion din buzunarul hainei şi i-l întinse.

– Ia creionul ăsta, îi spuse el omului.

Acesta ridică mîna cu foarte multă greutate. Încercă să apuce creionul, dar acesta îi scăpă printre degete. Baird făcu ochii mici. Îl ridică într-o poziţie mai confortabilă şi-l înveli bine cu o pătură.

– Vărs tot timpul şi am senzaţia că o menghină îmi strînge capul.

– Doctore, strigă cineva, vino aici, te rog!

– Aşteptaţi, strigă Baird. O să-i văd pe toţi cei care au nevoie de mine.

Stewardesa veni repede ţinînd în mînă o geantă de piele.

– Bravo, zise Baird. Asta este. Nu că aş putea face prea mult..

Glasul i se frînse cînd îi veni o idee deodată.

– Unde e megafonul? o întrebă el apoi.

– O să vă arăt, zise Janet şi-l conduse pînă la bucătărie, unde îi arătă telefonul de pe perete. Cum îi e doamnei Childer?

Baird îşi ţuguie buzele.

– Hai să nu ne ascundem după degete, spuse el. E grav. Şi, dacă nu mă înşel, şi alţii or să fie la fel de grav nu peste multă vreme.

– Tot mai continuaţi să credeţi că e vorba de intoxicaţie alimentară? întrebă ea foarte palidă.

– Sînt aproape sigur. Provocată de stafilococi, probabil, deşi unele simptome ar putea trăda ceva şi mai grav. De asemenea, intoxicarea ar fi putut fi produsă de bacili de salmonelă – cine poate să ştie atîta timp cît nu există un diagnostic precis?

– O să le daţi cîte un emetic?

– Da, tuturor celor care nu sînt deja într-o stare gravă. Asta-i tot ce pot să fac. Ne-ar trebui nişte antibiotice cum ar fi de exemplu cloramfenicol, dar n-are rost să ne gîndim la asta.

Ridicînd receptorul, Baird zăbovi puţin.

– Te rog ca, imediat ce o să ai timp, să iei cîţiva oameni să te ajute şi să cureţi locul puţin. Dă cu foarte mult dezinfectant, dacă aveţi aşa ceva. Ah, şi

cînd le vorbeşti celor bolnavi, spune-le să uite de obiceiuri şi să nu încuie uşa cînd se duc la toaletă – nu vrem ca vreunul să-şi piardă cunoştinţa pe-acolo.

Se gîndi o clipă, după care apăsă pe butonul megafonului.

– Doamnelor şi domnilor, vă rog să-mi acordaţi puţină atenţie, spuse el. Atenţie, vă rog.

Auzi cum murmurul de glasuri se stinse lăsînd în urmă numai zumzetul motoarelor.

– Mai întîi ar trebui să mă prezint, continuă el. Numele meu este Baird şi sînt doctor. Unii dintre dumneavoastră se întreabă ce este această boală care i-a lovit pe tovarăşii noştri de drum şi cred că a venit vremea ca toată lumea să afle ce se petrece şi ce voi face eu. Ei bine, din cîte pot să-mi dau seama cu puţinele mijloace pe care le am la dispoziţie, avem cîteva cazuri de intoxicaţie alimentară şi, prin deducţie – o deducţie care încă n-a fost confirmată – cred că această intoxicaţie a fost cauzată de peştele care a fost servit la cină unora dintre noi.

Un murmur general de uimire fu stîrnit de cuvintele lui.

– Vă rog să mă ascultaţi cu atenţie. Nu există motive de îngrijorare. Pasagerii care suferă de pe urma acestui lucru sînt îngrijiţi de către domnişoara

stewardesă şi de mine, iar căpitanul a anunţat prin radio ca mai multe ajutoare medicale să ne aştepte la aterizare. Dacă aţi mîncat peşte la cină nu e obligatoriu să fiţi şi intoxicaţi. Nu există o regulă în această privinţă şi este foarte posibil să fiţi imuni. Cu toate acestea, vom lua unele măsuri de prevedere, aşa că stewardesa şi cu mine o să trecem pe la fiecare şi o să vă rog să ne spuneţi dacă aţi mîncat peşte sau nu. Nu uitaţi, numai dacă aţi mîncat peşte. Dacă da, o să vă spunem ce să faceţi. Deci, dacă vă veţi linişti, vom începe imediat.

Baird luă degetul de pe buton şi se întoarse spre Janet.

– Nu putem decît să acordăm primul ajutor, spuse el.

– Vă referiţi la pastile, domnule doctor?

– Nu putem face decît două lucruri. Nu ştim exact care este cauza intoxicării, dar putem bănui că a fost provocată pe cale internă, aşa că, pentru început, toţi cei care au mîncat peşte trebuie să bea cîteva pahare de apă – mă refer la cei care nu sînt în stare gravă, bineînţeles. Asta îi va ajuta la diluarea otrăvii şi la eliminarea efectelor toxice. După aceea, le vom da cîte un emetic. Dacă n-or să fie de ajuns pastilele din trusa mea, o să folosim sare. Ai destulă?

– N-am decît cîteva plicuri care se folosesc la

masa de prînz, dar le putem desface.

– Foarte bine. Mai întîi, o să vedem cum stăm cu pastilele. O să încep să le administrez de-aici din spate, iar dumneata dă-le apă celor deja afectaţi. Dă-i şi co-pilotului. O să ai nevoie de ajutor.

Ieşind din bucătărie, Baird se izbi practic de omul din Lancashire, poreclit 'Otpot.

– Pot să ajut cu ceva, doctore? întrebă el îngrijorat.

Baird îşi permise un zîmbet.

– Mulţumesc. Întîi şi întîi, ce ai mîncat la cină?

– Carne, slavă Domnului, spuse 'Otpot oftînd uşurat.

– Foarte bine. Deci n-o să fie nevoie să ne facem griji pentru dumneata deocamdată. Vrei s-o ajuţi pe stewardesă să ducă apă celor care se simt rău? Trebuie să bea cel puţin cîte trei pahare dacă pot – chiar şi mai multe, dacă este posibil.

'Otpot intră în bucătărie, răspunzînd zîmbetului oarecum obosit al lui Janet. În condiţii normale, zîmbetul ei ar fi înteţit sigur pulsul oricărui angajat al liniilor aeriene, dar acum, omul din Lancashire sesiză umbra de teamă de dincolo de el. Îi făcu cu ochiul.

– Nu-ţi face griji, domnişoară. Totul o să fie în regulă.

Janet îl privi recunoscătoare.

– Sînt sigură, mulţumesc. Uite, aici e robinetul şi acolo sînt paharele, domnule...

– Băieţii îmi spun 'Otpot.

– 'Otpot? repetă ea nevenindu-i să creadă.

– Da, 'Otpot din Lancashire, ştii.

– Ah! spuse Janet izbucnind în rîs.

– Aşa este mai bine. Deci, unde ai zis că sînt paharele? Hai să ne punem pe treabă, fetiţo. Bună companie mai e şi asta. Întîi îţi serveşte cina şi, pe urmă, ţi-o cere înapoi.

Echilibrul unui aeroport modern nu se dă peste cap prea uşor. Panica este ceva necunoscut în asemenea locuri şi ar fi înăbuşită imediat cu cruzime dacă s-ar înstăpîni, căci ar avea un efect extrem de periculos.

Camera de control de la aeroportul din Vancouver unde se primise mesajul de urgenţă al lui Dun reprezenta o scenă de agitaţie reţinută. În faţa panoului radio un radio-telegrafist cu căşti la urechi introducea mesajul lui Dun direct într-o maşină de scris, oprindu-se doar pentru a apăsa un buton de alarmă de pe biroul său. Îşi continuă activitatea netulburat cînd un alt bărbat apăru lîngă el, citind

peste umărul lui cuvintele care erau dactilografiate pe foaia albă de hîrtie. Nou venit, care sosise după ce auzise alarma, era controlorul aeroportului, un bărbat înalt şi slab, care-şi petrecuse o viaţă întreagă în aer şi cunoştea condiţiile de zbor peste emisfera nordică la fel de bine ca pe propria grădină. Chiar mai bine, pentru că nu se întîmpla mereu să i se strice ceapa? Citi jumătate din mesaj, după care se dădu repede înapoi strigînd un ordin peste umăr telefonistului din partea cealaltă a încăperii.

– Dă-mi imediat Controlul traficului aerian. Apoi elberează circuitul teleimprimatorului spre Winnipeg. Mesaj de maximă prioritate.

După aceea, ridică receptorul, aşteptă cîteva secunde şi spuse:

– Aici, controlorul din Vancouver.

Vocea îi era amăgitor de calmă.

– Zborul 714 al companiei *Maple Leaf Charter* dinspre Winnipeg spre Vancouver anunţă o urgenţă. Gravă intoxicaţie alimentară la bord şi vreau să spun că e cu adevărat ceva grav. Şi co-pilotul a fost doborît de ea. Eliberaţi totul în calea lor pentru o aterizare cu prioritate. Se poate? Foarte bine. Ora aproximativă a sosirii este de cinci şi cinci minute, spuse controlorul şi se uită la ceasul de pe perete, care arăta ora două şi cincisprezece minute. Bine.

O să ţinem la curent.

Apăsă clapa telefonului cu un deget, rămînînd astfel cînd îi strigă operatorului de la teleimprimator:

– Ai legătura cu Winnipeg? Bine. Transmite următorul mesaj: „Controlor Winnipeg. Urgent. Zborul 714 al Companiei *Maple Leaf Charter* anunţă gravă intoxicaţie alimentară în rîndul pasagerilor şi echipajului datorată în aparenţă de peştele servit la cină. Verificaţi imediat sursa şi suspendaţi urgent consumarea altor alimente care provin de la aceeaşi sursă. Înţelegeţi că nu e un fost furnizorul obişnuit al companiilor de transport aerian." Atît, zise el, după care se întoarse iarăşi spre telefonist: Fă-mi legătura cu directorul local al companiei *Maple Leaf Charter*. Numele lui este Burdick. După aceea vreau poliţia – ofiţerul superior care este de serviciu.

Se aplecă peste umărul radio-telegrafistului din nou şi citi întregul mesaj.

– Confirmă, Greg. Spune-le că totul este îndepărtat din calea lor la altitudinile mai joase şi că li se vor da mai tîrziu instrucţiunile de aterizare. Vrem să fim ţinuţi la curent cu starea pasagerilor.

La etajul de dedesubt, un operator al Conducerii controlului traficului aerian al vestului Canadei se roti cu scaunul pentru a striga în încăpere:

– Ce se află între noi şi Calgary?

– *North Star* la optsprezece mii. Tocmai a anunțat că se află deasupra lui Penticton. Apoi 714 și lui *Maple Leaf*...

– 714 are necazuri. Vor ca totul să fie îndepărtat de sub ei.

– *North Star* e cu mult înainte, iar în spate nu e nimic aproape. Un avion *Constellation* se pregătește să decoleze spre est.

– Dă-i drumul, dar după aceea oprește tot traficul spre est deocamdată. Dă-i permisiunea lui *North Star* să aterizeze imediat cum sosește.

Sus, controlorul pusese iarăși mîna pe telefon, în timp ce, cu cealaltă, își desfăcu nodul de la cravată, după care atrnă mătasea roșie pe masă nervos.

– Alo, Burdick? Aici controlul. Unul din avioanele tale are o problemă gravă – 714 care a plecat din Toronto și Winnipeg. Îhî? Nu, avionul n-are nimic. Co-pilotul și cîțiva pasageri au fost doborîți de o intoxicație alimentară. Am sunat la Winnipeg imediat. Le-am cerut să descopere firma care a furnizat mîncarea. Se pare că nu e cea care o face de obicei. Nu. Mai bine ai veni cît poți de repede.

Apăsă iarăși clapa cu degetul și dădu din cap afirmativ spre telefonist.

– Ai prins legătura cu poliția? Bine, dă-i drumul. Alo, aici controlul de trafic aerian de la aeroportul

din Vancouver. Cu cine vorbesc, vă rog? Uite ce este, inspectore, avem o urgenţă la un avion care se apropie de noi. Cîţiva pasageri şi un membru al echipajului au fost doborîţi de o intoxicaţie alimentară, aşa încît avem nevoie de ambulanţe şi medici aici la aeroport. Poftim? Trei grav, poate şi alţii... trebuie să ne pregătim pentru mai mulţi. Avionul ar trebui să sosească la puţin după cinci ora locală – deci, peste două ore şi jumătate. Vreţi să alertaţi spitalele ca să trimită ambulanţe şi să asiguraţi un trafic cît mai liber? Da. O să mai sun imediat cum obţinem mai multe informaţii.

În cinci minute, Harry Burdick intră gîfîind în încăpere. Directorul sucursalei din localitate al companiei *Maple Leaf* era un omuleţ grăsuţ care nu fusese văzut niciodată fără broboane de sudoare pe faţă. Se opri în mijlocul încăperii, cu haina pe braţ, chinuindu-se să-şi tragă sufletul şi tamponîndu-şi faţa rotundă ca o lună cu o batistă mare cu buline albastre.

– Unde-i mesajul? mormăi el şi-şi aruncă privirea pe foaia de hîrtie pe care i-o dădu radio-telegrafistul. Cum este vremea la Calgary? îl întrebă el pe Controlor. Ar fi mai bine dacă ar ateriza acolo, nu?

– Mă tem că nu e bună. E o ceaţă pînă jos la nivelul ierbii în toată partea de est pînă la Manitoba.

Vor trebui să ajungă aici.

Un operator strigă în timp ce ţinea receptorul la ureche:

– O agenţie de voiaj vrea să ştie cînd se va relua traficul spre est. Întreabă dacă să aducă pasagerii sau să-i ţină în centru.

Burdick clătină din cap îngrijorat.

– Cînd au raportat ultima oară poziţia? întrebă el şi se uită repede pe o mapă care i se puse în faţă.

– Spune-i să-i ţină în centru, îi strigă controlorul celui cu receptorul la ureche. Nu vrem să se stringă aici o mulţime de oameni. O să anunţăm cînd o să se termine totul.

– Zici că ai cerut ajutoare medicale? întrebă Burdick.

– Da. Poliţiştii se ocupă de treaba asta. Or să alerteze spitalele şi or să aibă grijă de tot cînd o să vină avionul.

Burdick pocni din degetele sale grăsuţe.

– Hei! În mesaj se zice că s-a îmbolnăvit şi co-pilotul, deci probabil că mesajul a fost transmis chiar de către căpitan. El nu este afectat? Mai bine întreabă şi, pînă atunci, eu ar trebui să verific dacă e vreun doctor la bord. Nu se ştie niciodată. Spune-le că aducem unul aici, dacă este nevoie.

Controlorul încuviinţă şi trase spre el microfonul

de pe masa radiotelegrafistului. Înainte să înceapă, Burdick îi strigă:

– Să presupunem că și căpitanul se îmbolnăvește. În cazul ăsta, cine o să...

Lăsă fraza neterminată privindu-l în ochi pe controlor.

– Eu nu presupun nimic, zise acesta. Eu doar mă rog, și atît. Să sperăm că și bieții oameni din avion se roagă.

Expirînd cu zgomot, Burdick își căută țigările prin buzunare.

– Joe, fă-mi legătura, te rog, cu doctorul Davidson, îi spuse el telefonistului. Îl găsești numărul pe lista de urgențe.

PATRU
02:20 – 02:45

La aproape patru mile deasupra pămîntului, avionul îşi urma cursul.

În toate părţile, cît vedeai cu ochii, se întindea covorul denivelat al norilor, care trecea atît de încet pe sub avion, încît părea să stea pe loc. Era o lume rece şi pustie, o lume în care răsuna zgomotul motoarelor care semăna cu bătăile unei inimi.

Departe, dedesubt, acelaşi zgomot puternic, în nişte condiţii meteorologice normale, ar fi răsunat prin văile Munţilor Stîncoşi. În noaptea aceea, însă, înăbuşit de ceaţă, zgomotul nu era suficient de puternic să tulbure somnul oamenilor care dormeau în

fermele lor izolate. Dacă, din întîmplare cineva ar fi auzit, totuşi, avionul, nu l-ar fi luat în seamă, căci era ceva prea firesc. Sau poate şi-ar fi dorit să se afle el însuşi acolo sus, îndreptîndu-se spre un loc îndepărtat şi bucurîndu-se de atenţia celor din echipaj a căror primă grijă era de a oferi pasagerilor siguranţă şi confort. Nu şi-ar fi putut închipui că, practic, toţi cei din avion ar fi schimbat bucuroşi locul cu el.

La fel ca o buruiană oribilă, spaima prindea rădăcini în mintea majorităţii pasagerilor. Mai erau cîţiva care probabil nu-şi dăduseră seama cu exactitate de ce se petrecea. Dar majoritatea, îndeosebi cei care auzeau gemetele şi zgomotele celor care erau bolnavi şi vărsau, simţeau prezenţa unei crize teribile. Cuvintele pe care le spusese doctorul la megafon le dăduseră mult de gîndit. Agitaţia care urmase imediat fusese înlocuită de şoapte şi frînturi de conversaţie încărcate de teamă.

Baird îi dăduse lui Janet două pastile.

– Du-i-le căpitanului, îi spuse el încet. Spune-i să bea cît poate de multă apă. Dacă otrava i-a pătruns în organism, apa o să ajute la diluarea ei. După aceea, trebuie să înghită pastilele. Or să-i facă greaţă, dar asta şi trebuie.

Cînd Janet intră în cabina de control, Dun

tocmai încheia o transmisiune. Închise microfonul și îi aruncă un zâmbet încordat. Nici unul din ei nu se lăsă păcălit.

– Bună, Jan, zise el și mâna îi tremură ușor. Cursa asta se transformă într-un coșmar. Vancouver tocmai a cerut mai multe detalii. M-am gândit eu că povestea asta o să-i scuture pujin. Cum mai stau lucrurile în spate?

– Deocamdată nimic nou, zise Janet cît putu de degajat și-i întinse pastilele. Doctorul zice că trebuie să bei cît poți de multă apă și pe urmă să iei astea. Or să-ți facă puțină greață.

– Ce perspectivă, spuse el și luă o sticlă de apă din buzunarul scaunului. Bine, până la fund.

După ce luă o înghițitură zdravănă, înghiți pastilele și se strâmbă.

– Nu mi-a plăcut niciodată să iau asa ceva – și au un gust oribil.

Janet îl privi neliniștită cum stătea pe scaun în fața cadranelor luminoase și diverselor instrumente, cele două manșe mișcîndu-se înainte și înapoi dirijate de pilotul automat. Îl atinse umărul.

– Cum te simți? Îl întrebă ea, paloarea și broboanele de sudoare de pe frunte nu-i scăpară, dar se rugă să se fi datorat încordării.

– Eu? Întrebă el pe un ton nefiresc de vesel. Foarte bine. Dar tu? Ți-ai luat pastilele?

– N-am nevoie. Eu am mîncat friptură.

– Fată deşteaptă. De acum încolo cred că o să devin vegetarian – e mai sigur.

Se întoarse şi se uită la co-pilotul care acum era întins pe podea şi cu capul pe pernă.

– Bietul Pete, murmură el. Sper din tot sufletul că o să se facă bine.

– Asta depinde numai de dumneata, nu-i aşa, căpitane? zise ea repede. Cu cît îndrepţi mai iute chestia asta spre Vancouver, cu atît mai repede o să-i ducem pe toţi la spital.

Se duse lîngă Pete şi se aplecă să-l învelească mai bine, făcînd un efort teribil pentru a-şi reţine lacrimile. Dun o privi tulburat.

– Te gîndeşti mult la el, nu-i aşa, Jan?

Capul ei auriu se mişcă uşor.

– Ăăă... cred că da, spuse ea. A început să-mi placă în cele cîteva luni de cînd a venit în echipaj, iar... povestea asta oribilă m-a făcut...

Se întrerupse brusc şi se ridică.

– Am foarte multă treabă de făcut. Trebuie să ţin cîteva nasuri ridicate în timp ce doctorul le toarnă apă pe gît. Bănuiesc că n-o să fie prea plăcut pentru băutorii aceia înrăiţi.

Îi aruncă un zîmbet şi deschise uşa. Baird era pe la jumătatea avionului, stînd de vorbă cu doi soţi de vîrstă mijlocie care-l priveau cu nervozitate.

– Domnule doctor, spuse femeia, fata aceea, stewardesa – am tot văzut-o ducîndu-se în cabina piloţilor. Ei sînt bine? Adică, să presupunem că li se face rău şi lor, atunci ce-o să se întîmple cu noi? întrebă ea agăţîndu-se de braţul soţului. Hector, mi-e aşa de frică. Cît aş vrea să nu fi venit...

– Ei, draga mea, linişteşte-te, spuse soţul cu o siguranţă pe care era limpede că nu o simţea. Nu-i nici un pericol, sînt convins şi, pînă acum nu s-a-ntîmplat nimic, zise el, după care îşi întoarse privirea dincolo de ochelarii cu ramă de baga spre doctor. Piloţii au mîncat şi ei peşte?

– Nu tot peştele a fost contaminat, răspunse Baird evaziv. Oricum nici măcar nu ştim sigur dacă peştele a fost de vină. Nu aveţi de ce să vă faceţi griji – o să avem mare grijă de echipaj. Acum, domnule, aţi mîncat peşte sau friptură?

Ochii bulbucaţi ai bărbatului păreau să fi ieşit din orbite.

– Peşte! exclamă el. Amîndoi am mîncat peşte, zise apoi şi indignarea puse stăpînire pe el. Cred că e ceva îngrozitor de ruşinos că se poate întîmpla una ca asta. Ar trebui să se facă nişte investigaţii.

– Vă asigur că or să se facă, indiferent care ar fi cauza, spuse Baird dîndu-le amîndurora cîte o pastilă, pe care ei o luară cu mare grijă, de parcă ar

fi fost un explozibil puternic. Acum o să vi se aducă un vas cu apă. Beţi fiecare cîte trei pahare – patru, dacă puteţi. După aceea înghiţiţi pastila. O să vă facă greaţă, dar tocmai ăsta este rolul ei. Nu vă faceţi griji. Aveţi pungi de hîrtie în buzunarele scaunelor.

Îi lăsă uitîndu-se ca hipnotizaţi la pastile şi, după cîteva minute, timp în care trecu pe lîngă fiecare rînd de scaune, ajunse la al său, alături de care stătea Spencer.

– Carne, spuse acesta repede, înainte ca Baird să apuce să-l întrebe.

– Bravo, spuse doctorul. Unul mai puţin pentru care să-mi faci griji.

– Ai probleme serioase, nu-i aşa, doctore? Ai nevoie de ceva ajutor?

– Am nevoie de tot ajutorul din lume, mormăi Baird. Dar nu prea ai ce face, doar dacă nu vrei să îi dai o mînă de ajutor domnişoarei Benson şi celuilalt tip cu apa.

– Bineînţeles, spuse Spencer, după care adăugă mai încet: Cineva acolo în spate par să fie într-o formă îngrozitoare.

– Sînt, într-adevăr, într-o formă îngrozitoare. Problema e că n-am nimic ce să le dau ca să le fie cît de cît de folos. Cînd faci o călătorie ca să asişti la un meci de fotbal, nu te gîndeşti să-ţi umpli

geanta pentru eventualitatea în care o duzină de oameni se intoxică din cauza mîncării pe drum. Am o seringă pentru injecții subcutanate și morfină – niciodată nu plec fără *astea* – dar în cazul ăsta ar face mai mult rău decît bine. Dumnezeu știe de ce am pus și o sticlă de emetice, dar am făcut foarte bine. Niște dramamină ar fi nemaipomenită acum.

– Ce face asta?

– În cazurile de față, problema gravă e pierderea lichidelor din organism. O injecție cu dramamină ar ajuta la păstrarea lor.

– Vrei să spui că boala asta deshidratează organismul treptat?

– Exact.

Spencer își frecă bărbia în timp ce se gîndea la informația aceea.

– Atunci, bine c-a lăsat Dumnezeu pe lume cotletele de miel. Încă nu cred că sînt pregătit pentru deshidratare.

Baird îl privi încruntat.

– Poate că dumneata vezi ceva amuzant în treaba asta, eu nu. Eu unul nu văd decît neputință totală în timp ce oamenii suferă și se simt din ce în ce mai rău.

– Nu te supăra pe mine, doctore, protestă Spencer. N-am vrut să spun ceva rău. Mă bucur doar că

n-am mîncat peşte la fel ca aceşti nefericiţi.
– Da, da, poate că ai dreptate, zise Baird frecîndu-şi ochii. Sînt prea bătrîn pentru chestiile astea, adăugă el apoi mai mult pentru sine.
– Ce vrei să spui?
– Nu contează, nu contează.
Spencer se ridică de pe scaun.
– Ei, ia stai puţin, doctore. Faci o treabă foarte bună. Cel mai bun lucru care li s-a întîmplat oamenilor ăstora vreodată e că te au aici în momentul acesta.
– Bine, băiete, zise Baird sarcastic. Poţi să mă scuteşti de vorbăria asta de comis-voiajor. Nu mi-am pus în gînd să te las masă.
Bărbatul mai tînăr roşi uşor.
– Destul de corect – eu am căutat-o. Bine, spune-mi ce să fac. Am stat degeaba în timp ce dumneata te-ai agitat pe-aici. Eşti obosit.
– Obosit pe naiba, zise Baird punîndu-i mîna pe braţ. Nu da atenţie la tot ce spun. Mi-am vărsat puţin năduful pe dumneata. Acum mă simt mai bine. Totul e din cauza faptului că ştiu ce ar trebui făcut şi nu pot să fac. Asta mă supără cel mai tare.
– E-n regulă, zise Spencer zîmbind. Mă bucur că ţi-am fost de folos, oricum.
– O să-i spun domnişoarei Benson că eşti di-

pus să dai o mînă de ajutor în caz de nevoie. După ce se va distribui apa, cred că ar fi bine să rămii la locul dumitale. Şi aşa se circulă prea mult pe culoar.

– Cum zici dumneata. Eh, sînt aici dacă ai nevoie de mine, zise Spencer aşezîndu-se la loc. Dar ia spune-mi – cît de gravă e treaba asta?

Baird îl privi drept în ochi.

– Atît de gravă cît îţi poţi închipui.

După aceea, doctorul se îndreptă spre grupul de suporteri care mai devreme, băuseră whisky din belşug. Cvartetul se transformase acum în trio şi unul din ei era în cămaşă şi tremura sub o pătură. Era pămîntiu la faţă.

– Aveţi grijă să-i fie cald, le spuse el. A băut ceva?

– Mă faci să rîd, doctore, zise un bărbat din spatele lui care amesteca un pachet de cărţi. Cred că a-nghiţit un kilogram de whisky.

– Înainte sau după cină?

– Şi înainte şi după.

– Aşa este, spuse un altul din grup. Şi întotdeauna am crezut că Harry rezistă la băutură.

– În cazul ăsta nu i-a făcut nici un rău, zise Baird. Ba chiar a ajutat la difuzarea otrăvii, fără îndoială. Mai aveţi ceva alcool la voi?

– Eu l-am terminat pe-al meu, zise cel cu căr-

ţile.
– Staţi puţin, spuse celălalt, căutînd în buzunarul de la şold. S-ar putea să mai fi rămas ceva în sticluţa asta. Am băut zdravăn cît am aşteptat la Toronto.
– Daţi-i cîteva înghiţituri, spuse Baird. Dar uşurel, pentru că prietenul vostru e foarte bolnav.
– Ia spune, doctore, cum stăm? întrebă cel cu cărţile. O să ajungem la ora stabilită?
– Din cîte ştiu eu, da.
– Povestea asta înseamnă că Andy n-o să mai vină la meci, nu?
– Cu siguranţă. O să-l ducem la spital imediat cum aterizăm.
– Săracul Andy, zise cel cu sticluţa de la şold, destupînd-o, mereu a fost lia ghinionist. Hei! exclamă el deodată, parcă ai zis că este foarte rău – o să-şi revină, nu?
– Sper. Aţi face bine să-i acordaţi puţină atenţie, aşa cum am mai spus, şi aveţi grijă să nu azvîrle pătura de pe el.
– Ce chestie, să i se-ntîmple tocmai bătrînului Andy. Şi 'Otpot, ticălosul ăla din Lancashire? L-aţi racolat?
– Da, ne dă o mînă de ajutor, spuse Baird şi, după ce el se depărtă, cel care amesteca pachetul

de cărţi le izbi furios de palmă şi-şi întrebă prietenul:

– Ce zici de chestia asta pentru o vacanţă de două zile?

Mai departe puţin, Baird o găsi pe Janet aplecîndu-se neliniştită deasupra doamnei Childer. El îi ridică o pleoapă. Femeia îşi pierduse cunoştinţa.

Soţul ei se agăţă cu disperare de prezenţa doctorului.

– Cum este? îl întrebă el rugător.

– Mai bine acum decît cînd era conştientă şi sfîşiată de durere, zise Baird sperînd să pară convingător. Cînd organismul nu mai suportă, natura trage obloanele.

– Doctore, mi-e îngrozitor de frică. N-am văzut-o niciodată aşa de bolnavă. De fapt, ce înseamnă intoxicaţia asta alimentară? Ce anume a provocat-o? Ştiu că peştele, dar de ce?

Baird ezită.

– Bănuiesc că ai dreptul să ştii, spuse el încet. E o boală foarte gravă, care necesită tratament cît mai curînd posibil. Facem tot ce putem în momentul de faţă.

– Ştiu asta, doctore, şi-ţi sînt recunoscător. Dar o să se facă bine, nu? Adică...

– Bineînţeles că da, zise Baird cu blîndeţe. În-

cearcă să nu-ţi faci griji. Imediat cum o să aterizăm, o ambulanţă o s-o ducă la spital. După aceea o să fie numai o chestiune de tratament şi timp până când o să se pună iarăşi pe picioare.

– Dumnezeule, spuse Childer, oftând adânc, cît mă bucur că te-aud spunînd asta.

Da, îşi spuse Baird, dar dacă aş fi avut curajul să spun invers?

– Ascultă, n-am putea să o luăm prin altă parte, să aterizăm la alt aeroport? întrebă Childer.

– Ne-am gîndit şi la asta, dar e o ceaţă foarte densă la sol, ceea ce face ca aterizarea pe alte aeroporturi să fie foarte periculoasă. Oricum, am trecut de ele şi sîntem deasupra Stîncoşilor. Nu, cel mai bine e să ajungem la Vancouver cît putem de repede şi exact asta şi facem.

– Înţeleg... Tot mai crezi că peştele a fost de vină, doctore?

– În prezent nu pot să spun nimic cu certitudine, dar cred că da. Intoxicaţia alimentară poate fi provocată fie de un aliment stricat, fie datorită vreunei substanţe toxice care s-a strecurat înăuntru din greşeală în timpul preparării.

– În cazul ăsta, de care fel crezi că este vorba, doctore? întrebă un pasager de pe rîndul următor, care ciulise urechile bine ca să audă.

– Nu pot să fiu sigur, dar după efect, bănuiesc

că este vorba de a doua variantă – de o substanţă toxică, adică.

– Şi nu ştii ce substanţă, nu?

– N-am nici cea mai mică idee. N-o să aflăm decît după ce o să se verifice la laborator. Cu metodele moderne de a se umbla cu alimentele şi mai ales cu atenţia cu care se prepară mîncărurile pentru avioane – şansele ca acest lucru să se întîmple sînt de una la un milion. Noi am avut ghinion. Vă pot spune, totuşi, că mîncarea din seara aceasta n-a fost oferită de furnizorul obişnuit. Ceva n-a mers cum trebuia datorită sosirii întîrziate la Winnipeg şi o altă firmă ne-a aprovizionat. Asta poate avea importanţă sau nu.

Childer încuviinţă, gîndindu-se la acele lucruri. Ciudat cum păreau să se liniştească oamenii cînd auzeau cuvintele unui doctor, îşi spuse Baird cu sarcasm. Chiar dacă ceea ce are de spus doctorul nu este ceva plăcut, faptul că l-a spus el pare să-i liniştească. El este doctor; n-o să lase să se întîmple. Poate că nu n-am depărtat prea mult de magie, îşi spuse el puţin supărat, există întotdeauna doctorul cu trusa lui fermecată, din care scoate ceva tămăduitor. Îşi petrecuse o mare parte din viaţă îngrijind, amăgind, intimidînd, măgulind – liniştind oameni înspăimîntaţi şi încrezîndu-se în cei pe care îi cunoştea foarte bine, sperînd de

fiecare dată că vechea lui pricepere şi, uneori, foarte necesara capacitatea a sa de a păcăli nu-l părăsiseră. Ei bine, acela ar fi putut fi momentul adevărului, suprema provocare despre care întotdeauna ştiuse că avea să-i apară în faţă într-o bună zi.

O simţi pe Janet lîngă el. O întrebă din privire, simţind că era în pragul isteriei.

– Alţi doi pasageri se simt rău, doctore. În spate.

– Eşti sigură că nu e o consecinţă a pastilelor?

– Da, sînt sigură.

– Bine. Vin la ei imediat. Vrei să te duci să vezi ce mai face co-pilotul, domnişoară Benson? S-ar putea să mai vrea nişte apă.

Abia ajunsese lîngă cei doi proaspăt afectaţi şi începuse să-i examineze, cînd Janet se întoarse repede:

– Doctore, sînt foarte îngrijorată. Cred că ar trebui să...

Soneria interfonului din bucătărie îi sfîşie cuvintele ca un cuţit. Rămase încremenită în timp ce soneria continua să se audă fără întrerupere. Baird fu cel care se mişcă primul.

– Nu mai pierde timpul cu chestia aia, îi zise el. Repede!

Mişcîndu-se cu o agilitate de care nu se credea capabil, el o rupse la fugă pe culoar şi dădu buzna în cabina de control. Acolo se opri un moment, în timp ce ochii săi şi creierul înregistrau ce se întîmplase şi, în clipa aceea, ceva lăuntric, ceva îi spuse pe un ton ironic, dar şi ameninţător: „Ai avut dreptate – asta este".

Căpitanul era rigid pe scaunul său, sudoarea şiroindu-i pe faţă şi pătându-i gulerul cămăşii. Cu o mînă îşi strîngea stomacul, în timp ce, cu cealaltă, apăsa butonul interfonului de pe peretele de lîngă el.

Din doi paşi, doctorul fu lîngă el şi-l apucă de subsuori. Dun înjura printre dinţii încleştaţi, încet şi urît.

– Uşurel, spuse Baird. Ar fi bine să te luăm de-aici.

– Am... făcut... ce mi-ai zis... îngăimă Dun, închizînd ochii şi scoţînd vorbele cuprins de o durere îngrozitoare. Era prea tîrziu... Dă-mi ceva, doctore... Dă-mi ceva repede... Trebuie să rezist... ca să aterizăm... E pilotul automat în funcţiune, dar... trebuie să aterizăm... Trebuie să-i spui controlorului.... trebuie...

Buzele i se mişcară muteşte. Făcu un efort disperat de a vorbi, după care dădu ochii peste cap şi-şi pierdu cunoştinţa.

– Repede, domnişoară Benson, strigă Baird. Ajută-mă să-l iau de-aici.

Chinuindu-se şi gîfîind, îl traseră pe Dun de pe scaunul pilotului întinzîndu-l pe podea alături de co-pilot. Baird scoase repede stetoscopul şi îl consultă. În cîteva secunde, Janet scosese cîteva haine şi o pătură; imediat după ce doctorul îşi încheie consultul, ea făcu o pernă pentru căpitan şi-l înveli cu pătura. Tremura cînd se ridică din nou.

– Poţi să faci ce te-a rugat, doctore? Poţi să-l faci să-şi revină atît cît să ducă avionul pe pistă?

Baird îşi vîrî instrumentele la loc în buzunare. Se uită la multitudinea de cadrane şi la manşele care se mişcau singure. În lumina aceea slabă părea deodată mult mai bătrîn şi îngrozitor de obosit.

– Faci parte din acest echipaj, domnişoară Benson, aşa că voi fi sincer, spuse el cu o voce atît de dură, încît ea tresări. Suporţi cîteva lucruri neplăcute?

– C... cred că da, spuse ea ezitînd fără să vrea.

– Foarte bine. Dacă nu pot duce oamenii ăştia la un spital repede – foarte repede – nu sînt sigur nici măcar că o să le mai pot salva viaţa.

– Dar e groaznic.

– Au nevoie de stimulenţi, de injecţii intravenoase pentru şoc. Şi căpitanul la fel. A rezistat prea mult.

– Starea lui e foarte gravă?

– În curînd va deveni critică – şi asta e valabil şi pentru ceilalţi.

– Ce ne facem, doctore? întrebă Janet în cea mai slabă şoaptă.

– Dă-mi voie să-ţi pun o întrebare. Cîţi pasageri sînt la bord?

– Cincizeci şi şase.

– Cîţi dintre ei au mîncat peşte la cină?

Janet făcu un efort să-şi amintească.

– Vreo cincisprezece, parcă. Mai mulţi au mîncat friptură, iar alţii n-au mîncat nimic, pentru că era prea tîrziu.

– Înţeleg, spuse el privind-o stăruitor, iar cînd vorbi din nou, vocea lui era aspră, aproape arţăgoasă: Domnişoară Benson, ai auzit vreodată de şanse cu bătaie lungă?

– Şanse cu bătaie lungă? Da, cred că da. Dar nu ştiu ce înseamnă.

– O să-ţi spun eu. Înseamnă că, dintr-un număr de cincizeci şi cinci, singura noastră şansă de supravieţuire este ca, la bordul acestui avion, să existe o persoană care să poată duce pe pistă

avionul, dar care de asemenea trebuie să nu fi mîncat peşte la cină.

Vorbele lui rămaseră suspendate între ei în timp ce se priveau îngroziţi.

CINCI
02:45 – 03:00

Calmul, asemeni unui analgezic care oferă protecție împotriva șocului, se lăsă asupra lui Janet cînd sensul cuvintelor doctorului îi penetră mintea. Îi întîlni privirea, cît se poate de conștientă de aluzia lui nerostită de a se pregăti pentru moarte.

Pînă în momentul acela, o parte din ea refuzase să accepte ce se petrecea. În timp ce-și făcuse de lucru îngrijindu-i pe pasageri și încercînd să aline durerea celor bolnavi, ceva îi spusese că era un coșmar îngrozitor, un vis de genul celor în care niște evenimente obișnuite de fiecare zi erau transformate deodată în ceva oribil în urma unui incident total neașteptat, dar foarte logic. În orice

clipă, îi spusese acea voce lăuntrică, se putea trezi, descoperind așternuturile pe jos și ceasul deșteptător sunînd, iar ea trebuia să se trezească iarăși pentru a se pregăti repede înaintea unei decolări.

Acum, acea senzaţie de ireal fusese alungată. Ea știa cu certitudine că totul i se întîmpla chiar ei, Janet Benson, blonda drăguţă de douăzeci și unu de ani care se obișnuise să vadă capetele întorcîndu-se cînd trecea plină de vioiciune pe coridoare mirosind a lemn de pin. Teama o părăsise, cel puţin pentru moment. Într-o secundă se întrebă ce or fi făcînd ai ei acasă, cum era posibil ca viaţa ei să se stingă într-o nebunie de cîteva secunde fără ca aceia care îi dăduseră viaţă să simtă măcar vreun fior în timp ce dormeau liniștiţi la o mie de mile distanţă.

– Înţeleg, spuse ea calmă.

– Știi cumva dacă există cineva la bord care să aibă o anumită experienţă de zbor?

Ea parcurse în minte lista pasagerilor, amintindu-și numele.

– Nu este nimeni de la liniile aeriene, spuse ea. Nu știu... de nimeni altcineva. Bănuiesc că ar trebui să încep să întreb.

– Da, ar fi bine, zise Baird încet. Incearcă să nu-i alarmezi, altfel s-ar putea instala panica. O parte din

ei ştiu că boala l-a atins pe co-pilot. Spune-le doar că domnul căpitan ar vrea să ştie dacă există cineva cu experienţă de zbor care l-ar putea ajuta cu transmisiile radio.

– Am înţeles, doctore, spuse Janet încet. Aşa o să fac.

Ezită, dîndu-şi seama că Baird mai avea ceva de spus.

– Domnişoară Benson... care ţi-e numele de botez? o întrebă el.

– Janet, spuse ea oarecum surprinsă.

– Janet, cred că, mai devreme, am făcut o remarcă în legătură cu pregătirea dumitale. A fost ceva nejustificat şi de neiertat – nişte cuvinte ale unui bătrîn prost căruia nu i-ar strica puţină pregătire în plus. Aş vrea să-mi retrag cuvintele.

Ea roşi puţin cînd zîmbi.

– Uitasem deja, spuse apoi şi se îndreptă spre uşă nerăbdătoare să înceapă cu întrebările pentru a afla cît mai repede ceea ce era mai rău, dar pe chipul lui Baird se citea concentrarea, de parcă ar fi încercat să-şi amintească un anumit lucru.

Privi încruntat instrucţiunile în caz de urgenţă scrise cu vopsea pe un perete al cabinei, fără să le vadă, însă.

– Stai puţin, îi spuse el.

– Ce este? întrebă ea, oprindu-se cu mîna pe

clanță.

El pocni din degete deodată și se întoarse spre ea.

– Gata. Știu pe cineva care mi-a vorbit de avioane. Tânărul de lângă mine – cel care s-a urcat în ultima clipă la Winnipeg...

– Domnul Spencer?

– Exact. George Spencer. Am uitat exact despre ce-a fost vorba, dar părea să știe câte ceva în legătură cu pilotajul. Adu-l aici, te rog. Nu-i spune prea multe – nu vrem ca restul pasagerilor să știe adevărul Dar întreabă-l, totuși, poate că mai este și altcineva.

– Tocmai s-a oferit să mă ajute, așa că înseamnă că nu e afectat, zise Janet.

– Așa este! exclamă Baird. Amândoi am mâncat friptură. Du-te și adu-l, Janet.

El se plimbă nervos prin cabină în absența ei, după care se lăsă pe vine pentru a-și simți pulsul căpitanului care zăcea fără cunoștință alături de co-pilot. Cum auzi ușa deschizându-se în spatele lui, sări în picioare blocînd intrarea. Spencer se afla în prag, privindu-l uimit.

– Salut, doctore, zise tânărul. Ce este chestia asta cu radioul?

– Ești pilot? îl întrebă Baird fără să se clintească.

– Am fost demult. În război. Habar n-am cum

mai stau treburile cu radiourile acum, dar dacă domnul căpitan crede că...

– Intră, spuse Baird.

Se dădu într-o parte şi închise uşa repede în urma tânărului. Spencer întoarse capul brusc în clipa în care văzu scaunele goale ale piloţilor şi manşele care se mişcau singure. Apoi se întoarse spre cei doi bărbaţi întinşi pe podea sub pături.

– Nu! îngăimă el. Amîndoi?

– Da, amîndoi, spuse Baird scurt.

Lui Spencer nu-i venea să-şi creadă ochilor.

– Bine, dar, cerule... cînd s-a-ntîmplat?

– Căpitanului i s-a făcut rău acum cîteva minute. Amîndoi au mîncat peşte.

Spencer se rezemă de o cutie de branşament de pe perete:

– Ascultă, zise Baird repede. Poţi să pilotezi avionul ăsta – să-l faci să aterizeze?

– Nu! exclamă Spencer şocat. Categoric nu! În nici un caz!

– Dar ai zis că ai pilotat în război, insistă Baird.

– Asta s-a-ntîmplat acum zece ani. De atunci nici măcar n-am mai atins un avion. Şi pilotam avioane de luptă – nişte *Spitfire* cît o optime din avionul ăsta – şi nu aveau decît un singur motor. Ăsta are patru. Caracteristicile de zbor sînt total diferite.

Spencer căută ţigările în haină cu degete tremurătoare şi, cînd găsi pachetul, scoase o ţigară. Baird îl privi cum şi-o aprinde.

– Ai putea să-ncerci măcar, spuse el.

Spencer, însă, scutură din cap nervos.

– Îţi spun că-i o nebunie curată. N-aş fi în stare să mai aterizez nici cu un *Spitfire*, darămite cu ăsta, zise el arătînd cu ţigara spre multitudinea de instrumente.

– Părerea mea e că pilotajul nu e ceva ce se poate uita, zise Baird privindu-l stăruitor.

– E cu totul alt gen de pilotaj. E... e ca şi cum ai conduce un camion imens cu şaisprezece roţi printr-un trafic aglomerat, cînd întotdeauna ai condus maşini sport pe autostrăzi libere.

– Dar e tot şofat, insistă Baird.

Spencer nu răspunse, ci trase adînc din ţigară. Baird ridică din umeri şi-i întoarse spatele pe jumătate.

– Eh, să sperăm că există cineva care poate pilota avionul, pentru că nici unul din ei nu poate, zise el uitîndu-se la piloţi.

Uşa se deschise şi Janet intră în cabină. Se uită întrebătoare la Spencer şi apoi la doctor. Vocea îi era lipsită de orice inflexiune.

– Nu este nimeni altcineva.

– Atunci, asta este, zise doctorul şi aşteptă ca

Spencer să vorbească, dar tînărul se uita fix la şirurile de cadrane luminoase şi butoane. Domnule Spencer, eu nu ştiu absolut nimic în legătură cu pilotajul, zise Baird cîntărindu-şi cuvintele. Nu ştiu decît următorul lucru: la bordul acestui avion sînt cîţiva oameni care vor muri în cîteva ore dacă nu ajung la spital cît mai curînd. Dintre cei care mai sînt capabili din punct de vedere fizic să piloteze avionul, dumneata eşti singurul cu o anumită calificare în acest sens, spuse el şi făcu o pauză. Ce propui?

Spencer se uită întîi la fată şi apoi la doctor, după care întrebă încordat:

– Eşti sigur că nici unul din piloţi n-o să-şi revină cu timpul?

– Absolut sigur. Dacă nu ajung cît mai repede la spital, mă tem că nu li se vor mai putea salva vieţile.

Tînărul comis-voiajor dădu afară un nor de fum şi strivi restul ţigării cu călcîiul.

– Se pare că nu prea am încotro, nu? zise el.

– Aşa se pare. Dar dacă nu cumva vrei să zburăm aşa pînă rămînem fără combustibil – probabil pe la jumătatea Pacificului.

– Să nu-ţi închipui că alternativa asta e mai bună, zise Spencer îndreptîndu-se spre panoul de comandă şi uitîndu-se la marea de nori de sub ei, care sclipea în lumina lunii. Eh, bănuiesc că sînt

angajat. Te-ai făcut cu un şofer nou, doctore, spuse el aşezîndu-se pe scaunul pilotului, după care le aruncă celor doi o privire peste umăr. Dacă ştii şi ceva rugăciuni bune, ar trebui să-ncepeţi să le spuneţi.

Baird se duse lîngă el şi-l bătu uşor pe braţ.

– Bravo, îi spuse el cu patos.

– Ce-o să le explicaţi oamenilor? întrebă Spencer plimbîndu-şi privirea peste mulţimea de instrumente din faţa lui şi încercînd să-şi aducă aminte cîte ceva din lecţiile învăţate într-un trecut care acum părea extrem de îndepărtat.

– Deocamdată – nimic, spuse doctorul.

– Foarte înţelept, zise Spencer sec. Ia să ne uităm la aiureala asta. Instrumentele de zbor trebuie să se afle în faţa fiecărui pilot. Asta înseamnă că panoul din centru ţine doar de motoare. Ah, aşa: altitudinea douăzeci de mii. Direcţia dreaptă. Curs două sute nouăzeci. Pilotul automat este cuplat – slavă Domnului pentru asta. Viteza aerului două sute zece noduri. Regulatoare, poziţie, tren de aterizare. Eleroane? Ar trebui să fie un indicator pe undeva. Da, uite. Eh, sînt cele esenţiale, oricum – sper. O să avem nevoie de un tabel de control pentru aterizare, dar o să-l putem obţine prin radio.

– Poţi?

– Nu ştiu, doctore – pur şi simplu, nu ştiu. N-am

mai văzut asa ceva în viața mea. Unde ne aflăm acum și încotro ne îndreptăm?

– Din cîte a spus căpitanul, sîntem deasupra Munților Stîncoși, zise Baird. N-a putut să schimbe cursul mai devreme din cauza ceții, așa că ne îndreptăm spre Vancouver.

– Va trebui să aflăm, zise Spencer privind în jur. De fapt, cum se poate comunica prin radio?

Janet arătă spre cîteva comutatoare de deasupra capului său.

– Știu că pe astea le foloseau ca să ia legătura cu cei de la sol, dar nu știu pe care din ele trebuie să le manevrezi.

– Ah, da, ia să vedem, spuse el uitîndu-se la cutie. Selectoarele de frecvență – pe astea ar trebui să le lăsăm așa cum sînt. Ce-i asta? Transmisie.

Mișcă un comutator și se aprinde un beculeț roșu.

– Așa. Acum sîntem pregătiți de afaceri.

Janet îi dădu căștile cu microfonul atașat.

– Știu că trebuie apăsat butonul microfonului cînd vorbești, spuse ea.

Punîndu-și căștile, Spencer îi spuse doctorului:

– Să știi că, orice s-ar întîmpla, am nevoie de o a doua persoană aici lîngă mine. Dumneata trebuie să ai grijă de bolnavi, așa că bănuiesc că singura alternativă este Miss Canada aici de față. Ce zici?

Baird încuviință.

– Sînt de acord. E în regulă, Janet?

– Bănuiesc că da... dar nu mă pricep deloc la chestiile astea, zise ea arătînd neputincioasă spre panoul de comandă.

– Bine, asta înseamnă că sîntem doi, zise Spencer cu vioiciune în glas. la loc și fă-te comodă – mai bine pune-ți centura de siguranță. Trebuie să fi urmărit destul de mult activitatea piloților. S-au adăugat o mulțime de chestii de cînd n-am mai pilotat eu.

Janet se așeză pe scaunul co-pilotului, avînd grijă să nu atingă manșa care se mișca înainte și înapoi. În ușă se auzi un ciocănit nelinștit.

– Asta e pentru mine, zise Baird. Trebuie să plec. Succes.

Rămînînd singur cu stewardesa, Spencer izbuti să schițeze un zîmbet.

– Bine? întrebă el, iar ea încuviință amețită, pregătindu-se să-și pună căștile. Te cheamă Janet, nu? Pe mine George, zise el și apoi adăugă pe un ton mai serios: Nu vreau să te mint, Janet. O să fie foarte greu.

– Știu.

– Bine, acum hai să vedem dacă pot să transmit un mesaj de urgență. Care e numărul zborului?

– 714.

– Bine. Să-i dăm drumul, deci, zise el apăsînd pe butonul microfonului. Ajutor, ajutor, ajutor, începu el cu o voce calmă.

Era un semnal pe care nu avea să-l uite niciodată. Îl lansase într-o după-amiază plumburie de octombrie deasupra coastei franceze, cu coada avionului său în flăcări, iar două *Hurricane* apăruseră din senin și-l însoțiseră pe partea cealaltă a Canalului Mînecii ca două mătuși bătrîne grijulii.

– Ajutor, ajutor, ajutor, continuă el. Aici Zborul 714, *Maple Leaf Charter*, cer ajutor. Mă auzi? Terminat.

Își ținu răsuflarea cînd o voce îi răspunse imediat în căști.

– Alo, 714. Aici Vancouver. Am așteptat un semn de viață de la voi. Vancouver către toate avioanele: această frecvență se închide pentru toți ceilalți. Dă-i drumul, 714.

– Mulțumesc, Vancouver. 714. Avem necazuri foarte mari. Ambii piloți și cîțiva pasageri... cîți pasageri, Janet?

– Acum cîteva minute erau cinci. Acum poate sînt mai mulți.

– Rectificare. Cel puțin cinci pasageri suferă în urma unei intoxicații alimentare. Ambii piloți și-au pierdut cunoștința și sînt într-o stare extrem de

gravă. Avem un doctor la bord care zice că nici unul din ei nu poate fi făcut să-şi revină pentru a pilota avionul. Dacă atît ei, cît şi ceilalţi nu ajung la spital cît mai repede, le-ar putea fi fatal. Ai înţeles, Vancouver?

Vocea îi răspunse imediat.

– Continuă, 714. Te ascult.

Spencer trase adînc aer în piept.

– Acum urmează partea mai interesantă. Numele meu este Spencer, George Spencer. Sînt un pasager de la bordul acestui avion. Rectificare: am fost pasager. Acum sînt pilotul. Pentru informarea dumneavoastră, am vreo mie de ore de zbor la activ, toate pe avioane de luptă cu un singur motor. De asemenea, n-am mai pilotat un avion de aproape zece ani, aşa că ar fi bine să aduceţi pe cineva care să-mi dea instrucţiuni cu privire la pilotarea acestuia. Altitudinea noastră este de douăzeci de mii de picioare, cursul două sute nouăzeci, viteza aerului de două sute zece noduri. Asta este toată povestea. E rîndul tău, Vancouver. Terminat.

– Vancouver către 714. Rămîi pe recepţie.

Spencer îşi şterse sudoarea de pe frunte şi-i zîmbi lui Janet.

– Punem pariu că treaba asta a făcut ceva vîlvă acolo jos?

Ea clătină din cap, ascultînd cu atenţie în căşti.

Peste cîteva secunde vocea se auzi din nou la fel de măsurată şi de impersonală ca înainte.

– Vancouver către Zborul 714. Te rog să-l întrebi încă o dată pe doctor dacă există vreo posibilitate ca vreunul din piloţi să-şi revină. Este foarte important. Repet, este foarte important. Spune-i să facă tot posibilul să-l readucă la viaţă pe unul din ei, chiar dacă ar fi să-i neglijeze pe pasagerii bolnavi. Terminat.

Spencer apăsă butonul pentru a putea transmite.

– Vancouver, aici Zborul 714. Mesajul tău s-a înţeles, dar mă tem că nu se poate face nimic. Doctorul a spus că nu există nici o posibilitate ca vreunul din piloţi să-şi revină pentru a efectua aterizarea. Zice că sînt într-o stare critică şi că pot muri, dacă nu ajung la spital cît mai curînd. Terminat.

Urmă un moment de linişte, după care:

– Turnul de control Vancouver către 714. Mesajul înţeles. Te rog să rămîi pe recepţie.

– Am înţeles, Vancouver, zise Spencer şi apăsă pe buton din nou, după care îi spuse lui Janet: Nu putem decît să aşteptăm pînă cînd se gîndesc ei ce să facă.

Puse mîna pe manşă, urmîndu-i mişcările şi încercînd să-i verifice reacţia cînd vru să pună în

aplicare ce-şi amintea, priceperea care, odata, îi adusese o anumită reputaţie în escadrilă: de trei ori acasă cu o aripă şi o rugăciune. Zîmbi în sinea lui cînd îşi aminti acea expresie veche. Dar, în clipa următoare, cînd se uită la îngrozitoarea multitudine de ace care oscilau şi la nefamiliarele manete şi comutatoare, se simţi cuprins de o disperare rece. Ce legătură avea pilotajul lui cu toată treaba asta? Era ca şi cum s-ar fi aflat într-un submarin, înconjurat de cadrane şi instrumente lipsite de sens de nivel ştiinţifico-fantastic. O mişcare greşită sau lipsită de îndeminare ar fi putut distruge într-o secundă cursul de zbor şi, dacă s-ar fi întîmplat acest lucru, cine ar fi putut să ştie dacă el ar fi fost capabil să redreseze avionul? Era convins că n-ar fi putut. De data aceasta, nu avea să mai fie prezenţa liniştitoare a celor două avioane *Hurricane* pentru a-l escorta pînă acasă. Începu să-i înjure pe cei de la sediu că-l trimiseseră la Vancouver aşa, în grabă. Perspectiva unei avansări şi a cumpărării unei case pe Parkway, Heights i se părea acum banală şi total lipsită de importanţă. Ar fi fost oribil să sfîrşească astfel, să nu o mai revadă pe Mary, să nu-i mai poată spune toate lucrurile care erau încă nerostite. Cît despre Bobsie şi Kit, asigurarea nu avea să-i ajute foarte mult. Ar fi trebuit să facă mai mult pentru bieţii copii, mult mai mult.

O mişcare lîngă el îi întrerupse şirul gîndurilor. Janet era în genunchi pe scaunul ei, uitîndu-se la căpitan şi la co-pilot, care erau întinşi şi neclintiţi pe podea.

– Unul din ei ţi-e prieten? o întrebă el.

– Nu, spuse ea şovăitor, nu chiar.

– Las-o baltă, zise Spencer cu o uşoară asprime în glas, înţeleg. Îmi pare rău, Janet.

Vîrî o ţigară în gură şi se chinui cu chibriturile.

– Bănuiesc că nu e voie, dar poate că regulamentul poate fi mai îngăduitor în condiţiile astea.

În flacăra chibritului, ea îi văzu foarte bine furia fierbinte din ochi.

ŞASE
03:00 – 03:25

Cu un zgomot din ce în ce mai puternic de motoare, ultimul avion care trebuia să plece în noaptea aceea dinspre Vancouver spre est prinse viteză pe pista lucitoare și se înălță în beznă. În timp ce făcea ocolul obligatoriu al aeroportului, luminițele lui de navigație fuseseră învăluite de o ceață umedă. Alte cîteva avioane care urmau să fie duse la adăpost erau acoperite de picături de apă. Era o noapte foarte rece. Oamenii de pe pistă, care-și făceau treburile în petele de lumină galbenă, se înconjurau cu mîinile înmănușate și se loveau tot timpul pentru a se încălzi cît de cît. Nici unul nu vorbea mai mult decît era necesar. Un avion

care înainta încet pe pistă se opri la semnul indicatoarelor unui om care se afla în faţa lui. În liniştea aceea subită, fluieratul elicelor sale părea o prezenţă nepoftită. Aeroportul din Vancouver care, în mod obişnuit, era în permanentă activitate, acum se pregătea cu competenţă să facă faţă unei situaţii de urgenţă.

În camera de control puternic luminată, atmosfera era extrem de încordată. Punînd receptorul în furcă, controlorul îşi aprinse o ţigară, învăluindu-se într-un nor de fum albăstrui şi studio o hartă de pe perete, după care se întoarse spre Burdick. Aşezat pe colţul unei mese, directorul grăsuţ al companiei *Maple Leaf Airline* tocmai terminase de consultat iarăşi mapa pe care o ţinea în mînă.

– Asta e, Harry, spuse controlorul pe tonul unuia care-şi trecea în revistă acţiunile mai mult pentru a se asigura pe sine că se făcuse totul, decît pentru a împărtăşi informaţia altuia. De acum încolo toate zborurile spre est sînt blocate. Avem aproape o oră la dispoziţie în care să redirecţionăm avioanele care se află în aer la ora actuală. După aceea, toate trebuie să aştepte pînă... pînă după aceea, oricum.

Sună telefonul şi el răspunse repede:

– Da? Înţeleg. Avertizaţi pe toată lumea că nu putem primi avioane decît în următoarele trei

sferturi de oră. Redirecționați toate celelalte curse ale căror ore aproximative de sosire sînt mai tîrziu. Trebuie eliberată toată ruta est-vest dintre Calgary și noi. S-a înțeles? Bine.

Trînti receptorul la loc în furcă și apoi i se adresă unui asistent care, de asemenea, ținea un receptor la ureche:

– L-ai găsit pe șeful pompierilor?

– Îl sun acasă chiar acum.

– Spune-i să vină încoace – se pare că o să fie un adevărat spectacol. Și spune-i pompierului de serviciu să anunțe Departamentul de pompieri. S-ar putea să vrea să trimită niște mașini.

– Am făcut-o. Turnul de control Vancouver, spuse asistentul la telefon. Rămîneți pe fir, vă rog, zise apoi și, acoperind receptorul cu mîna, întrebă: Să alertez Aviația?

– Da. Spune-le să aibă grijă să nu-și trimită nici un avion în zonă.

Burdick se dădu jos de pe masă.

– O idee bună, zise el.

– Aveți vreun pilot aici la aeroport? îl întrebă controlorul, iar Burdick clătină din cap.

– Nici unul. Va trebui să găsim pe cineva.

Controlorul se gîndi repede.

– Încercați la *Cross-Canada*. Majoritatea oamenilor lor își au baza aici. Explicați-le situația. O să

avem nevoie de un om cu multă experiență în privința acestui gen de avion care să fie capabil să dea instrucțiuni pe calea aerului.

– Crezi că există vreo șansă?

– Nu știu, dar trebuie să-ncercăm. Ai altă sugestie?

– Nu, n-am nici o altă sugestie, zise Burdick. Dar, cu siguranță, nu-l invidiez pe tip.

– Poliția e din nou pe fir, strigă telefonistul. Vorbești?

– Fă-mi legătura, spuse controlorul.

– Mă duc să stau de vorbă cu cei de la *Cross-Canada*, zise Burdick. Și, pe urmă, trebuie să sun la Montreal să-i spun șefului ce se petrece.

– Să o faci din altă parte, că telefoanele de-aici or să fie suprasolicitate, da? îi spuse controlorul, după care ridică receptorul și Burdick ieși din încăpere. Controlorul la telefon. Ah, inspectore, mă bucur să te-aud. Da... da... e bine. Necazurile sînt mai mari decît ne-am închipuit. Întîi și întîi, s-ar putea să te rugăm să trimiți una din mașini să ia un pilot de-acasă și să-l aducă aici cît se poate de repede. Da, o să te anunț. În al doilea rînd, pe lîngă faptul că va trebui să transportăm pasagerii cît mai repede la spital, acum mai există și posibilitatea ca avionul să aterizeze forțat. Nu pot să-ți explic acum, dar, cînd va apărea, avionul nu se va afla sub

control aşa cum trebuie.

Îl ascultă un moment pe cel de la capătul celălalt al firului.

– Da, am anunţat alarmă generală. Pompierii vor fi pregătiţi. Numai că mă tem de cele cîteva case din apropierea aeroportului care ar putea fi în pericol, zise el, după care ascultă din nou. Mă bucur că ai sugerat treaba asta. Ştiu că nu-i deloc plăcut să trezeşti oamenii în toiul nopţii, dar riscăm destul de mult şi aşa. Nu pot garanta deloc că avionul va ateriza pe pistă. Ar putea la fel de bine să aterizeze înainte sau dincolo de pistă – presupunînd că ajunge pînă aici. Avem noroc că sînt numai cîteva case spre Podul Sea Island pentru care trebuie să ne facem griji – oamenii ar putea fi rugaţi să fie pregătiţi, nu? O să dirijăm avionul departe de oraş... Poftim?... Nu, nu ştiu încă. Probabil că o să-ncercăm să-l aducem dinspre capătul vestic al pistei principale.

Urmă o altă pauză, mai lungă de această dată.

– Îţi mulţumesc, inspectore. Îmi dau seama de asta, bineînţeles şi nu ţi-aş fi cerut-o dacă n-aş considera că este vorba de o situaţie extrem de dificilă. Ţinem legătura.

Controlorul închise şi pe chipul lui se citea o mare îngrijorare.

– 714 mai e pe recepţie? îl întrebă el pe radio-

telegrafist și acesta încuviință. O să fie o noapte îngrozitoare, spuse el apoi tuturor celor din încăpere și, scoţînd o batistă, îşi șterse fața.

– Șeful pompierilor este pe drum, spuse asistentul. Acum vorbesc cu cei de la Aviaţie, care întreabă dacă pot să ne ajute cu ceva.

– O să-i anunțăm dacă o să fie cazul, dar nu cred. Mulțumește-le, spuse el, după care reîncepu să studieze harta, vîrînd batista înapoi în buzunar.

Pipăi absent un pachet de țigări gol, pe care îl azvîrli apoi dezgustat.

– Are cineva o țigară?

– Poftim, domnule.

Luă țigara și o aprinse.

– Mai bine ați trimite pe cineva jos să cumpere cîteva pachete – și să ia cafea pentru toată lumea. O să avem nevoie.

Burdick intră respirînd zgomotos.

– Cei de la *Cross-Canada* zic că omul cel mai bun al lor e căpitanul Treleaven – îl sună chiar acum. Bănuiesc că e acasă și doarme liniștit.

– Am aranjat să fie adus de o mașină a poliției, dacă este nevoie.

– Or să se ocupe ei de tot. Le-am spus că avem mare nevoie de el. Îl cunoști pe Treleaven?

– L-am întîlnit, spuse controlorul. E un tip foarte bun. Avem noroc că este disponibil.

– Să sperăm că este, mormăi Burdick. Avem mare nevoie de el.

– Cum stau lucrurile cu şeful?

– Am cerut să mi se facă legătura cu preşedintele companiei, Dumnezeu să mă ajute.

– Seattle şi Calgary aşteaptă pe fir, domnule, spuse telefonistul. Vor să ştie dacă am recepţionat bine mesajul lui 714.

– Spune-le că da, răspunse controlorul. Spune-le, de asemenea, că o să dirijăm avionul prin radio, dar că i-am ruga să stea pe recepţie în caz că or să fie ceva probleme de recepţionare.

– Am înţeles, domnule.

Controlorul se duse apoi lîngă staţia radio şi luă microfonul, după care îi făcu un semn din cap dispecerului care apăsă pe un comutator pentru a se putea transmite.

– Turnul de control Vancouver către Zborul 714, strigă el.

Vocea lui Spencer răsună într-un amplificator montat sus, într-un colţ al încăperii.

– 714 către Vancouver. Credeam că v-am pierdut.

– Vancouver către 714. Aici este controlorul. Organizăm operaţiunea de ajutorare. O să vă contactăm din nou foarte curînd. Între timp, să nu faci nimic care să modifice poziţia actuală a manşelor.

Ai înţeles? Terminat.

În ciuda paraziţilor, vocea lui Spencer se auzi foarte tăioasă:

– 714 către Vancouver. Parcă am mai spus că nu m-am atins niciodată de aşa ceva. Sigur, n-o să-ncep să mă joc acum cu pilotul automat. Terminat.

Controlorul deschise gura să mai spună ceva, dar se răzgîndi. Închise microfonul şi-i spuse asistentului:

– Spune-le celor de jos ca Treleaven să urce aici imediat cum ajunge.

– Am înţeles, domnule. Pompierul de serviciu ne-a anunţat că îndepărtează toate vehiculele şi cisternele de benzină din zonă înainte de ora la care ar trebui să sosească 714. Departamentul de pompieri aduce tot echipamentul pe care îl are în dotare.

– Foarte bine. Cînd şeful lor ajunge aici, vreau să stau de vorbă cu el. Dacă 714 o să ajungă la noi, nu vreau ca maşinile noastre să se ducă spre el. Dacă o să reuşim să-l facem să aterizeze, e puţin probabil să rămînă întreg.

– Hei, cu toată agitaţia asta, presa o să afle imediat, spuse Burdick deodată îngrozit. O să fie cel mai groaznic lucru care i s-a-ntîmplat vreodată companiei noastre. Închipuieşte-ţi – o să apară pe

prima pagină în toate ziarele. Un avion plin de oameni, mulți dintre ei bolnavi. Fără pilot. Poate chiar evacuarea civililor din casele din preajmă. Ca să nu mai vorbim...

– Mai bine îl lăsăm pe cei de la relațiile cu publicul să se ocupe de treaba asta de la-nceput, îl întrerupse controlorul. Să vină Howard imediat. Centralistul trebuie să-i știe numărul de acasă.

Burdick îi făcu un semn acestuia, iar omul se uită pe lista cu numere de telefon și începu să formeze.

– Nu putem să ascundem presei asa ceva, Harry. E mult prea important. Cliff o să știe ce să facă. Spune-i să-i țină pe ziariști departe de noi. Avem foarte multă treabă.

– Ce noapte, gemu Burdick, ridicînd receptorul nerăbdător. Ce s-a-ntîmplat cu doctorul Davidson? îl întrebă el pe centralist.

– A plecat la un pacient și nu se poate lua legătura cu el. Trebuie să se întoarcă destul de curînd. I-am lăsat un mesaj.

– Ce spui, domnule? Totul trebuie să se-ntîmple în noaptea asta. Dacă nu se sună în zece minute, ia legătura cu spitalul. Doctorul ală din 714 ar putea să aibă nevoie de vreun sfat. Haide, haide odată, spuse Burdick în receptor. Trezește-te odată, Cliff. Nimeni nu trebuie să doarmă în timp ce se-ntîmplă

așa ceva.

La marginea orașului, un alt telefon suna fără întrerupere, sfâșiind liniștea unei căsuțe. Un braț alb ieși din așternut, rămase nemișcat pe pernă, după care se mișcă din nou și bâjbâi încet în întuneric după întrerupătorul veiozei. Aceasta se aprinse. Ținându-și ochii aproape închiși din cauza luminii, o roșcată atrăgătoare într-o cămașă de noapte albă, brodată, ridică receptorul și îl duse la ureche, după care se întoarse pe o parte. Uitându-se la limbile ceasului de pe noptieră, murmură:

– Da?

– Doamna Treleaven? întrebă o voce agitată.

– Da, spuse ea practic în șoaptă. Cine este?

– Doamnă Treleaven, aș putea vorbi cu soțul dumneavoastră?

– Nu-i acasă.

– Nu-i acasă? Unde îl pot găsi, vă rog? Este foarte urgent.

Ea se ridică în capul oaselor sprijinindu-se de pernă și încercînd să se dezmeticească. Îi trecu prin minte că visa.

– Mă auzi? întrebă vocea de la celălalt capăt al firului. Doamnă Treleaven, sun de câteva minute încontinuu.

– Am luat un somnifer, zise ea. Cine sînteți de sunați la ora asta?

– Mă scuzați, vă rog, dar trebuie neapărat să luăm legătura cu domnul căpitan Treleaven cît se poate de repede. Sînt de la *Cross-Canada*, de la aeroport.

– Ah, spuse ea, începînd să se dezmeticească. Este la mama lui. Tatăl lui e bolnav și soțul meu s-a dus acolo.

– Este în oraș?

– Da, nu departe de aici, zise ea și-i dădu numărul de telefon.

– Vă mulțumesc. O să-l sunăm acolo.

– Dar ce s-a-ntîmplat? Întrebă ea.

– Îmi pare rău, dar n-am timp să vă explic. Vă mulțumesc încă o dată.

Persoana respectivă închise, iar ea puse receptorul în furcă și se dădu jos din pat. Ca soție de pilot era obișnuită cu telefoane primite de acesta în toiul nopții, dar, deși ajunsese să le accepte ca făcînd parte din viața lui, parțial încă le ura. Oare Paul era singurul pilot la care se gîndeau întotdeauna cînd aveau probleme? Ei bine, dacă trebuia să plece undeva repede, tot trebuia să se ducă acasă, pentru a-și lua uniforma și tot ce mai avea nevoie. Era timp ca să-i facă niște cafea și cîteva sandvișuri. Își puse un capot pe ea și ieși somnoroasă din dormitor, coborînd scara spre bucătărie.

La două mile distanță, Paul Treleaven dormea

adînc, întins pe canapeaua din salonul mamei lui. Aceasta, o femeie în vîrstă, hotărîtă şi viguroasă, insistase să stea lîngă soţul ei bolnav, poruncindu-i fiului ei să doarmă, măcar vreo două ore. Cuvintele medicului de familie din seara precedentă fuseseră încurajatoare: bătrînul depăşise faza periculoasă a febrei pneumonice şi acum nu trebuia decît să fie bine îngrijit şi să i se acorde multă atenţie. Treleaven fusese bucuros că avea şansa să doarmă puţin. Cu numai treizeci şi şase de ore în urmă se întorsese dintr-o cursă de la Tokio aducînd o delegaţie parlamentară care se îndrepta spre Ottawa şi, de atunci, datorită bolii tatălui său, doar aţipise din cînd în cînd.

Cineva îi zgîlţîi braţul. Se trezi imediat şi-şi văzu mama aplecată deasupra lui.

– Gata, mamă, stau eu lîngă el acum, zise el.

– Nu, băiete, nu-i vorba de asta. Tata doarme ca un prunc. Te caută de la aeroport. Le-am spus că încerci să te odihneşti puţin, dar au insistat. După părerea mea e o ruşine, parcă n-ar putea să aştepte să sune la o oră mai respectabilă.

– Bine. Vin imediat.

Ridicîndu-se, se întrebă dacă avea să mai apuce vreodată să doarmă ca lumea. De asemenea, era doar pe jumătate îmbrăcat, deoarece îşi scosese haina şi cravata ca să poată sta comod pe cana-

pea. Se duse în ciorapi pînă la uşă şi apoi la telefonul din hol, iar mama lui îl urmă neliniştită.

– Treleaven, spuse el.

– Slavă Domnului, Paul. Sînt Jim Bryant. Începusem să mă îngrijorez. Avem mare nevoie de tine, Paul. Poţi să vii imediat?

– De ce, ce s-a întîmplat?

– Avem necazuri mari aici. E vorba de un avion al companiei *Maple Leaf Charter* care vine de la Winnipeg, la bordul căruia cîţiva pasageri şi ambii piloţi sînt afectaţi grav de intoxicaţie alimentară.

– Cum? Ambii piloţi?

– Exact. Este extrem de urgent. În locul pilotului se află un tip care n-a mai zburat de ani de zile. Din fericire, e cuplat pilotul automat. Cei de la *Maple Leaf* n-au nici un pilot aici şi am vrea să vii să-l dirijezi prin radio ca să poată ateriza. Crezi că poţi s-o faci?

– Dumnezeule mare, habar n-am. E foarte greu, spuse Treleaven uitîndu-se la ceas. Care e ora aproximativă de sosire?

– Cinci şi cinci minute.

– Dar sînt mai puţin de două ore. Trebuie să ne mişcăm repede! Uite ce este, eu sînt în partea de sud a oraşului...

– Care-i adresa?

Treleaven i-o dădu.

– O să trimitem o mașină de poliție să te ia peste cîteva minute. Cum ajungi aici, te duci direct în camera de control.
– Am înțeles. Ajung imediat.
– Succes, Paul.
– Înseamnă că nu glumești.
Închise telefonul și se întoarse în salon, punîndu-și pantofii fără să mai stea să-și lege șireturile. Mama lui îi ținu haina.
– Ce este? îl întrebă ea cu teamă în glas.
– Necazuri la aeroport. Mă tem că sînt necazuri mari. O să vină o mașină de poliție să mă ia.
– Poliție!
– Hai, stai liniștită, spuse el luînd-o pe după umeri o clipă. N-ai de ce să-ți faci griji. Au nevoie de ajutorul meu. Va trebui să te las singură tot restul nopții.
Se uită în jur după pipă și tutun să le vîrî în buzunar.
– Ia stai puțin, zise el apoi, oprindu-se brusc. De unde au știut că sînt aici?
– N-aș putea să spun. Poate au sunat-o întîi pe Dulcie.
– Da, asta trebuie să fie. Vrei să o suni tu și să-i spui că totul este în regulă?
– Bineînțeles. Dar ce fel de necazuri sînt, Paul?
– S-a îmbolnăvit pilotul unui avion care trebuie

să aterizeze în curînd. Vor să-l dirijez eu la aterizare, dacă pot.

Mama lui îl privi nedumerită.

– Cum adică – să-l dirijezi la aterizare? Dacă pilotul e bolnav, cine o să-l piloteze?

– Eu, mamă... de la sol. Sau, cel puţin, o să-ncerc s-o fac.

– Nu pricep.

Poate că nici eu nu pricep, îşi spuse Treleaven cinci minute după aceea, stînd pe bancheta din spate a maşinii de poliţie care se desprinse de bordură cu viteză. Felinarele treceau pe lîngă ei din ce în ce mai iute, iar acum vitezometrul ajunsese treptat la şaptezeci şi cinci, în timp ce sirena sfîşia liniştea nopţii.

– Se pare că-i o noapte grea la aeroport, spuse sergentul de lîngă şofer.

– Asta e şi impresia mea, zise Treleaven. Puteţi să-mi spuneţi exact care este situaţia?

– Habar n-avem, zise sergentul scuipînd pe fereastră. Nu ştim decît că toate maşinile disponibile au fost trimise la aeroport. Şi noi ne duceam tot acolo cînd ne-au oprit deodată şi ne-au trimis să te luăm. Presupun că se aşteaptă la probleme serioase.

– Ştiţi care-i treaba, eu unul cred că e un avion care are la bord o bombă nucleară, zise tînărul

şofer.

– Fă-mi o plăcere, zise sergentul ironic. Problema cu tine e că citeşti prea multe comics-uri.

Treleaven se gîndi că niciodată nu ajunsese la aeroport atît de rapid. Cît ai clipi, sau aşa i se păru, ajunseră la Marpole şi traversară Oak Bridge spre Lulu Island. Apoi, după ce o luară la dreapta, traversară din nou estuarul spre Sea Island, trecînd pe lîngă maşini de poliţie, ale căror echipaje stăteau de vorbă cu proprietarii caselor, uluiţi, iar în final, străbătură cu viteză ultima porţiune a drumului, luminile aeroportului atrăgîndu-i asemeni unui magnet. Frînară brusc cu scrîşnet de cauciucuri pentru a evita ciocnirea de o maşină a pompierilor care întorcea larg în faţa lor. Sergentul înjură, scurt, dar cu pasiune.

În faţa clădirii principale, Treleaven coborî din maşină, intră şi străbătu sala cea mare înainte ca sirena să se oprească. Dîndu-l la o parte pe portarul care se grăbea să-i vină în întîmpinare, îşi făcu drum direct spre camera de control. Se putea mişca surprinzător de repede pentru un bărbat de statura lui. Probabil că acea agilitate, care se combina cu fizicul solid, părul blond şi drept şi trăsăturile aspre îl făcea să atragă atenţia femeilor. Treleaven avea reputaţia unui om care ţinea foarte mult la disciplină şi mai mulţi membri ai echipajului

avuseseră motive să se teamă de lumina aceea rece din ochii lui de un albastru foarte deschis.

Intră în camera de control exact cînd Burdick vorbea la telefon neliniştit şi respectuos.

– ...Nu, domnule, nu e calificat. A pilotat avioane de luptă cu un singur motor în război; de atunci nimic... I-am întrebat asta. Medicul de la bord a spus că...

Controlorul se duse repede să-l salute pe Treleaven.

– Mă bucur foarte mult că te văd, căpitane, spuse el.

Treleaven dădu din cap spre Burdick.

– Despre tipul din avion vorbeşte? întrebă el.

– Da. L-a dat jos din pat pe preşedintele companiei din Montreal. Bătrînul nu pare deloc încîntat – şi eu la fel. Grăbeşte-te, Harry.

– Ce altceva putem face? întrebă Burdick pe un ton rugător în receptor, asudînd din belşug. Trebuie să-l dirijăm de la sol. L-am adus pe cel mai bun pilot al companiei *Cross-Canada*, căpitanul Treleaven – chiar în acest moment a intrat pe uşă. O să-ncercăm să-l facem să aterizeze... O să ne dăm toată silinţa, domnule... Bineînţeles că este un risc foarte mare, dar aveţi o altă idee mai bună?

Treleaven luă mapa cu mesajele transmise de 714 şi le citi cu atenţie. După ce spuse încet

„Buletinul meteo", îl consultă şi pe acesta la fel de atent. Apoi, puse hîrtiile jos, îl privi pe controlor ridicînd din sprîncene şi-şi scoase pipa începînd să o umple. Burdick continua să vorbească.

– ...M-am gîndit la asta, domnule. Howard o să se ocupe de presă – încă nu s-a aflat nimic... Da, da, am suspendat servirea mesei în toate avioanele care au plecat din Winnipeg. Asta-i tot ce ştim. V-am sunat imediat.

– Ce părere ai? îl întrebă controlorul pe Treleaven, dar acesta ridică din umeri fără să răspundă şi luă mapa din nou.

Citi mesajele iarăşi, trăgînd din pipă. Un tînăr intră cu spatele în încăpere, ţinînd uşa deschisă cu piciorul în timp ce manevră o tavă pe care se aflau pahare de carton cu cafea. Îi dădu unul controlorului şi puse un altul în faţa lui Treleaven. Pilotul, însă, îl ignoră.

– ...Ora aproximativă de sosire este cinci şi cinci minute, ora Pacificului, spunea Burdick din ce în ce mai exasperat. Am o mulţime de lucruri de făcut, domnule... Va trebui să începem operaţiunile. O să vă mai sun... O să vă sun imediat cum o să mai aflu ceva... Da, da... La revedere.

După ce puse receptorul în furcă, răsuflă uşurat.

– Îţi mulţumesc foarte mult că ai venit, domnule căpitan, îi spuse el lui Treleaven. Ai citit?

Treleaven ridică mapa.
– Asta e toată povestea?
– Este tot ce știm. Acum aș vrea să iei microfonul și să-l ajuți pe tipul ăla să aterizeze. Va trebui să-l lași să se învețe cu avionul treptat, va trebui să-i explici cum să se apropie și – Doamne, ajută-ne! – va trebui să-i spui cum să aducă avionul pe pămînt. Poți?
– Nu pot să fac o minune, zise Treleaven calm. Știți că șansele ca un om care nu a pilotat decît avioane de luptă să aterizeze cu un avion de pasageri cu patru motoare sînt foarte slabe, ca să nu spun mai mult.
– Bineînțeles că știu! exclamă Burdick. Doar ai auzit ce i-am spus lui Barnard. Dar ai cumva altă idee?
– Nu, zise Treleaven încet. Bănuiesc că nu. Voiam doar să fiu sigur că știți ce vă așteaptă.
– Ascultă, strigă Burdick furios. Acolo sus e un avion plin de oameni dintre care unii sînt pe moarte, inclusiv pilotii. Cea mai mare catastrofă aeriană după foarte mulți ani, asta ne-așteaptă!
– Păstrează-ți cumpătul, îi spuse Treleaven cu răceală. N-o să ajungem nicăieri dacă strigăm unii la alții.
Se uită la mapă și apoi la harta de pe perete.
– O să fie extrem de greu și de riscant, spuse

el. Vreau să înțelegeți foarte bine acest lucru.

– Bine, domnilor, zise controlorul. Ai perfectă dreptate să subliniezi riscul, căpitane. Acceptăm totul.

– Avem de ales? întrebă Burdick.

– Foarte bine atunci, zise Treleaven. Să-ncepem, adăugă, și se duse spre radio-telegrafist. Poți lua legătura cu 714?

– Da, domnule căpitan. Recepția e foarte bună. Putem să luăm legătura cu ei oricînd.

– Fă-o, atunci.

Operatorul apăsă pe buton pentru a transmite.

– Zbor 714. Aici Vancouver. Mă auzi? Terminat.

– Da, Vancouver, se auzi foarte clar vocea lui Spencer în amplificator. Te aud perfect. Spune, te rog.

Operatorul îi dădu microfonul lui Treleaven.

– Poftim, domnule căpitan. E al dumitale.

– Mă aude?

– Poți să vorbești acum.

Ținînd microfonul în mînă, al cărui cablu șerpuia pe podea, Treleaven se întoarse spatele celorlalți din încăpere. Cu picioarele depărtate, se uită fără să vadă la un punct de pe hartă. Cînd vorbi, vocea îi era calmă, plină de o încredere pe care nu o simțea. Ceilalți se relaxară vizibil, ca și cum autoritatea lui le-ar fi luat de pe umeri o responsabilitate

teribilă.

– Alo, 714, spuse el. Aici Vancouver. Numele meu este Paul Treleaven și sînt căpitan la compania *Cross-Canada Airlines*. Sarcina mea e să te ajut să aduci avionul pe pămînt în siguranță. N-ar trebui să fie prea greu. Înțeleg că stau de vorbă cu George Spencer. Aș vrea să aud mai multe lucruri în legătură cu experiența ta de zbor, George.

În spatele lui, fața grăsuță a lui Burdick începu să tremure din cauza nervozității.

ȘAPTE
03:25 – 04:20

Spencer se încordă şi-i aruncă o privire involuntară tinerei de lîngă el care-l ţintuia cu privirea în lumina verzuie a panoului de comandă. El întoarse capul din nou, ascultînd cu atenţie.

– De exemplu, cîte ore de zbor ai la activ? îl întrebă Treleaven. În mesaj scrie că ai pilotat avioane de luptă cu un singur motor. N-ai avut ocazia să pilotezi niciodată avioane cu mai multe motoare, George?

Spencer avea gura atît de uscată încît, la început, nici nu putu să vorbească. Îşi drese glasul.

– Alo, Vancouver. Aici 714. Mă bucur că eşti

acolo, căpitane, dar hai să nu ne amăgim unul pe celălalt, te rog. Cred că amîndoi ştim care este situaţia. Pînă acum n-am pilotat decît avioane cu un singur motor, *Spitfire* şi *Mustang* – vreo mie de ore în total. Dar asta s-a-ntîmplat acum nouă, zece ani. N-am mai atins nici unul de-atunci. Înţelegi? Terminat.

– Nu-ţi face griji, George. E ca mersul pe bicicletă – nu se uită niciodată. Rămîi pe recepţie, da?

În camera de control din Vancouver, Treleaven apăsă pe butonul de închidere de pe braţul microfonului pe care-l ţinea în mînă şi se uită pe o foaie de hîrtie pe care controlorul i-o întinse ca să o citească.

– Încearcă să-l aduci pe cursul ăsta, spuse controlorul. Aviaţia a trimis o verificare radar, adăugă el şi apoi făcu o pauză. Pare tulburat, nu?

– Da, cine n-ar fi la fel în locul lui? Trebuie să-i dăm încredere în sine. Fără asta nu există nici o şansă. Orice s-ar întîmpla, nu trebuie să-şi piardă cumpătul. Vorbeşti mai încet, da? îi spuse el apoi asistentului controlorului care era la telefon. Dacă tipul nu mă aude clar, o să dea de necazuri foarte repede şi n-o să mai putem face nimic, zise el, după care i se adresă dispecerului: Bine. Ai mare grijă să nu-i pierdem.

Apăsă din nou butonul microfonului.

– 714. Aici Treleaven. Eşti tot pe pilotul automat, nu?

– Da, căpitane, sosi răspunsul.

– Bine, George. Peste un minut vei putea decupla pilotul automat şi vei prelua controlul. După ce o să te mai obişnuieşti puţin cu comenzile, o să schimbi cursul puţin. Ascultă cu foarte mare atenţie înainte să le atingi. La început, o să ţi se pară că avionul răspunde greu la comenzi în comparaţie cu un aparat de luptă. Să nu te îngrijoreze asta. E foarte firesc. E un avion mare, aşa că va trebui să-l manevrezi cu grijă. Ţine sub observaţie tot timpul viteza aerului şi n-o lăsa să scadă sub 120 de noduri cînd roţile şi eleroanele sînt ridicate, altfel te blochezi. Repet. Ai grijă tot timpul ca viteza aerului să nu scadă nici o clipă sub 120 de noduri. Acum, altceva. Ai pe cineva acolo care să se ocupe de radio în aşa fel încît tu să-ţi vezi de pilotaj?

– Da, Vancouver. O am pe stewardesă aici lîngă mine şi ea se va ocupa de-acum de legătura radio. Poftim, Janet.

– Alo, Vancouver. Aici stewardesa Janet Benson. Terminat.

– Ah, tu eşti Janet, zise Treleaven. Ţi-aş recunoaşte vocea oriunde. O să fii intermediar între

mine şi George, da? Bine. Deci, Janet, vreau să stai cu ochii în permanenţă pe indicatorul vitezei aerului. Nu uita că un avion stă în aer datorită vitezei de înaintare. Dacă viteza asta scade prea mult, avionul se blochează... şi cade. Ori de cîte ori, IVA e pe undeva pe lîngă 120, să-i spui imediat lui George. E limpede, Janet?

– Da, domnule căpitan. Înţeleg.

– Înapoi la tine, George. Ia-o încetişor. Vreau să decuplezi pilotul automat – este marcat foarte clar pe manşă – şi să preiei tu însuţi controlul avionului, menţinîndu-l în poziţie dreaptă. George, să fii cu ochii pe inclinometru. Janet, tu să supraveghezi viteza aerului. 120, nu uita – să se menţină deasupra acestei cifre. Bine, deci, începeţi.

Spencer lăsă în jos mîna dreaptă şi apucă maneta de decuplare a pilotului automat. Chipul îi era rigid. Cu picioarele pe palonier şi cu mîna stîngă pe manşa care se mişca uşor, îşi luă inima în dinţi.

– Spune-i că fac preluarea chiar acum, îi zise el lui Janet, care repetă mesajul.

Mîna îi ezită puţin pe manetă, apoi, brusc, o aduse în poziţia în care trebuia. Avionul se înclină puţin, dar se redresă imediat răspunzînd destul de bine piciorului său pe palonier. Vibraţiile comenzilor păreau să-i curgă prin trup asemeni unui curent

electric.

– Spune-i că e-n regulă, îngăimă el, cu nervii încordaţi la maximum.

– Aici 714. Zburăm drept.

Vocea lui Janet i se păru miraculos de dulce şi de calmă.

– Bravo, George. Imediat cum începi să-i prinzi pulsul, încearcă nişte întoarceri uşoare, nu cu mai mult de două, trei grade. Vezi indicatorul de întoarcere? E aproape chiar în faţa ta, puţin spre dreapta. Terminat.

Treleaven stătea cu ochii închişi, făcînd un efort de a vedea cu ochii minţii panoul de comandă din carlingă. Apoi îi deschise şi i se adresă dispecerului:

– Ascultă. Am foarte mult de lucru cu omul ăsta în aer, dar ar trebui să începem să plănuim apropierea şi aterizarea cît mai avem timp. Cheamă-l aici pe principalul operator radar, te rog.

Cu foarte mare grijă, Spencer întinse piciorul stîng şi mişcă puţin manşa. De data aceasta, i se păru că trece o veşnicie pînă cînd avionul îi răspunse şi văzu o modificare uşoară a indicatorului. Mulţumit, încercă invers, dar acum mişcarea îl alarmă. Se uită la IVA şi fu şocat cînd văzu că acesta coborîse brusc la 180 de noduri. Redresă totul repede şi viteza crescu încet pînă la 210. Trebuia să

se poarte cu mult respect cu acele lucruri, asta era evident. Apăsă din nou palonierul și simți avionul răspunzînd treptat. De data aceasta îl îndreptă repede pentru a păstra viteza.

Janet își ridică privirea pentru o clipă de pe panou și-l întrebă încet:

– Cum este?

Spencer încercă să zîmbească, dar fără prea mult succes. Îi trecu prin minte că era ca pe vremea cînd se antrena pe Link, numai că atunci nu răspundea pentru aproape șaizeci de vieți omenești și instructorul se afla în aceeași încăpere la numai cîțiva metri distanță.

– Spune-i că mă conformez manualului și execut întoarceri ușoare, revenind de fiecare dată la cursul inițial, zise el, iar Janet transmise mesajul.

– Ar fi trebuit să întreb înainte, spuse Treleaven. Ce fel de vreme e acolo?

– E senin în locul unde ne aflăm în momentul ăsta, spuse Janet. Dar dedesubt nu este, binențeles.

– Aha! Să mă informați mereu. Acum, George, trebuie să continuăm. În orice clipă ai putea să dai peste vreun strat de nori și vreo mică tulburare atmosferică. Dacă se-ntîmplă așa ceva, vreau să fii pregătit. Cum se descurcă?

Spencer se uită la Janet.

– Spune-i – greoi ca naiba, ca un burete ud, zise el printre dinţi.

– Alo, Vancouver. La fel de greu ca un burete ud, repetă Janet.

Pentru cîteva secunde, tensiunea din camera de control din Vancouver mai scăzu în intensitate şi cei care se aflau în jurul staţiei radio schimbară cîteva zîmbete.

– E o senzaţie firească, George, spuse Treleaven redevenind serios, pentru că ai fost obişnuit cu avioane mai mici. Va trebui să te aştepţi să fie şi mai rău cînd o să ajungi aici, dar o să te obişnuieşti repede.

– A venit operatorul radar, zise dispecerul.

– Va trebui să aştepte. O să stau de vorbă cu el cînd o să fac o scurtă pauză, zise Treleaven.

– Am înţeles.

– Alo, George, strigă Treleaven. Trebuie să eviţi orice mişcare bruscă a comenzilor, altfel dai de necazuri. Ai înţeles? Terminat.

– Da, Vancouver, am înţeles. Terminat.

– Acum, George, vreau să încerci să jonglezi cu viteza aerului puţin. Pentru început, redu-o la 160 şi continuă drumul drept. Dar fii cu ochii pe indicator. Să rămînă deasupra lui 120. Dispozitivul de echilibrare a palonierului este chiar sub regulatoare, iar

cel de echilibrarea eleroanelor este sub acesta. Ai înţeles? Terminat.

Spencer căută cu o mînă, în timp ce cu cealaltă şi cu ajutorul picioarelor încordate ţinea avionul drept.

– Da. Spune-i că reduc viteza.

– Da, Vancouver, facem cum ai zis.

Timpul se scurgea în timp ce viteza scădea încetul cu încetul. La 160, George fixă dispozitivele de echilibrare şi ridică degetul mare spre Janet.

– Aici 714, Vancouver. 160 de noduri.

Treleaven nu răspunse decît după ce-şi scoase haina.

– Bravo, George. Încearcă o mişcare în sus şi în jos. Foloseşte manşa cu foarte mare grijă, ca şi cum ar fi un vas plin de ouă şi fii atent la viteză. Menţine-o la 160. Terminat.

Lăsă microfonul jos.

– Unde este operatorul radar?

– Aici.

– La ce distanţă o să apară avionul pe ecran? îl întrebă Treleaven.

– Cam pe la şaizeci de mile, căpitane.

– Atunci, înseamnă că, o vreme, radarul nu ne poate fi de folos. El bine, zise el apoi, parţial pentru sine, parţial pentru Burdick, nu poţi să le ai pe toate. Trebuie să bănuiesc că se străduieşte

general spre vest. Totuşi, cînd o să luăm legătura data viitoare, o să verific direcţia.

– Da, zise Burdick oferindu-i o ţigară, dar pilotul refuză.

– Dacă a continuat în aceeaşi direcţie, nu se poate să se fi abătut prea mult de la curs şi-l putem îndrepta cînd o să apară pe ecranul radarului, zise Treleaven uitîndu-se pe hartă. Verificarea aceea a Aviaţiei ne e de folos.

– Nu poate fi adus pe drumul cel bun? întrebă Burdick.

– În momentul ăsta are destule pe cap. Dacă încerc să-l aduc pe drumul cel bun, va trebui să se chinuie cu radioul, să schimbe frecvenţele şi o mulţime de lucruri din astea. Mai degrabă risc şi-l las să devieze cu cîteva mile, Harry.

– E logic, recunoscu Burdick.

– Uitaţi cum o să procedăm, spuse pilotul şi se întoarse spre operatorul radar. O să vorbesc eu. S-a obişnuit cu mine deja.

– În regulă.

– Imediat ce apare pe ecran, îmi dai informaţia şi eu o transmit mai departe. Poţi să aranjezi un circuit închis între mine şi camera radarului?

– Putem să ne ocupăm noi de asta, zise dispecerul.

– Şi cu apropierea finală cum rămîne? întrebă

operatorul radar.

– O să procedăm la fel, zise Treleaven. Imediat ce o să-l avem pe ecran, ne mutăm în Turn. Îmi raportezi acolo şi o să decidem care o să fie pista şi o să facem planurile pentru apropiere.

– Am înţeles.

Treleaven luă microfonul, dar aşteptă surprinzându-i privirea controlorului, care tocmai punea receptorul în furcă.

– Doctorul Davidson e jos, îi spuse acesta.

– Ce zice?

– După informaţiile pe care le avem, e de acord cu diagnosticul medicului de la bord. Părea să se întrebe dacă nu o fi cumva vreo criză de botulism.

– Ce naiba mai este şi asta?

– O intoxicaţie alimentară foarte gravă, după cât se pare. Să-l chem aici şi să-i dăm voie să discute cu ei?

– Nu, domnule Grimsell. E mult mai importantă pilotarea avionului. Va trebui să-i lăsăm pe ei să ceară sfaturi medicale dacă au nevoie. Nu vreau ca mintea lui Spencer să fie distrasă. O să-i spun lui Davidson să stea pe-aproape în caz că va fi nevoie de el, zise Treleaven, după care vorbi în microfon: Alo, George Spencer. Nu uita că trebuie să ne mărturiseşti uşor aparatele. Înţelegi?

Urmă un moment de pauză.

– Înțelege, Vancouver. Terminat.

Spencer avu impresia că acel căpitan îi ghicise gândurile. Mișcase manșa încet înainte și apoi iarăși înapoi, dar avionul nu răspunsese în nici un fel. Acum încercă din nou, depărtînd maneta de el. Imperceptibil, la început, botul avionului începu să se lase în jos. Apoi, atît de brusc încît, pe moment, rămase paralizat din cauza șocului, plonjă vertiginos. Janet își mușcă buzele cu putere ca să nu țipe. Acum IVA începu să se agite... 180... 190... 200... 220. Apăsînd manșa cu toată greutatea sa, Spencer se luptă să redreseze aparatul. În fața lui, panoul de control părea să fi prins viață. Indicatorul de urcare și de coborîre se mișca ușor în partea de jos a cadranului. Micul avion pe care-l avea în față își aplecase o aripă și rămăsese așa. Pe cadranul altimetrului, indicatorul de 100 de picioare se dădu înapoi; cel de 1000 de picioare, mai puțin repede, dar înspăimîntător de iute, totuși; iar cel de 10.000 de picioare se oprise deja.

– Hai odată, leneșule, haide! strigă el cînd partea din față a avionului răspunse în sfîrșit.

Văzu cele trei ace ale altimetrelor începînd să se ridice din nou extrem de încet.

– Am reușit! spuse el răsuflînd ușurat.

– Ai grijă, fii atent la viteză, strigă ea imediat.

El își aruncă privirea asupra cadranului și văzu cum acul cobora cu repeziciune. 160... 150... 140. Apoi îl opri. Cu un suspin, avionul se redresă iarăși.

– Dumnezeule, a fost urît de tot, murmură el.

Janet continua să se uite la IVA.

– 160. Acum e în regulă.

Ușa cabinei se deschise în spatele lor și doctorul Baird strigă:

– Ce s-a-ntîmplat?

– Îmi pare rău, doctore, dar încerc să-i simt pulsul, strigă Spencer fără să-și ia ochii de la panou.

– Bine, dar fă-o cît poți de ușor, da? Lucrurile nu merg deloc bine acolo. Cum te simți?

– Bine, doctore, foarte bine, zise Spencer umezindu-și buzele.

Ușa se închise din nou și vocea lui Treleaven se auzi în căști.

– Alo, George Spencer. Totul e în regulă? Terminat.

– Totul e sub control, Vancouver, spuse Janet.

– Bine. Care ți-e direcția actuală, George?

Spencer se uită în jos.

– Spune-i că busola magnetică arată în conti-

nuare în jur de 290.

Ea îi repetă cuvintele.

– Foarte bine, Janet. Încearcă să te menţii aşa. S-ar putea să fi deviat puţin, dar o să-ţi spun eu cînd să corectezi cursul. Acum vreau să vezi cum răspunde avionul la viteze mai reduse cînd eleroanele şi roţile sînt coborîte. Dar să nu faci nimic pînă nu-ţi spun eu. E clar? Terminat.

Janet îl văzu pe Spencer încuviinţînd şi-i spuse lui Treleaven să continue.

– Alo, 714. Fixează-ţi viteza la 160 de noduri şi reglează dispozitivul de echilibrare. Să-mi spui cînd eşti pregătit. Terminat.

Spencer se îndreptă şi-i strigă lui Janet:

– Citeşte-mi vitezele. Va trebui s-o faci cînd o să aterizăm, aşa că mai bine, începi să exersezi de-acum.

– E de 190, zise Janet. 200... 190... A spus 160, domnule Spencer.

– Ştiu, ştiu.

Întinse mîna spre regulatoare şi le dădu în spate.

– Ce este, Janet? Care este viteza?

– 190, 180, 175, 165, 155, 150... E prea jos!

– Ştiu. Fii atentă! Fii atentă!

Mînui cu foarte mare grijă manetele regulatoarelor pentru a obţine viteza dorită. Privirea lui Janet

era aţintită asupra acului care oscila pe cadran.

– 150... 150... 155, 160... A... a rămas la 160.

Spencer oftă uşurat.

– Pfiu! Asta a fost. Spune-i, Jan.

– Alo, Vancouver. Viteza noastră s-a stabilizat la 160. Terminat.

Treileaven păru nerăbdător, de parcă s-ar fi aşteptat ca ei să facă acest lucru mai înainte.

– Bine, 714. Acum, George. Vreau să cobori eleroanele cu cincisprezece grade, dar ai grijă, nu cu mai mult. Maneta eleroanelor este în partea de jos a panoului şi e marcată clar: cincisprezece grade înseamnă să laşi maneta în jos până la a doua gradaţie. Cadranul este în mijlocul panoului – al panoului principal. L-ai găsit? Le vezi? Terminat.

Spencer descoperi maneta.

– Confirmă, îi spuse el lui Janet.

Ea confirmă 'n microfon şi apoi aşteptă, cu mâna pe maneta.

– Alo, 714. Când îţi spun, trage maneta până jos şi urmăreşte cadranul. În momentul când acul ajunge la 15 grade, ridică maneta şi las-o în dreptul celei de a doua gradaţii. Va trebui să fiţi foarte atenţi. Eleroanele coboară foarte repede. Înţeles?

– Sîntem gata, Vancouver, zise Janet.

– Bine. Atunci, daţi-i drumul.

Ea se pregăti să tragă maneta în jos, dar își înălţă capul alarmată.

– Viteza aerului! A scăzut la 125.

– Dumnezeule! zise Spencer împingînd înainte manşa. Citeşte! Citeşte!

Zgîlţîitura avionului îl făcu să-şi simtă stomacul în gît, iar Janet stătea aproape ghemuită în faţa panoului, citind cifrele.

– 135, 140, 150, 160, 170, 175... Nu poţi s-o aduci din nou la 160?

– Încerc, încerc, spuse el, mînuind comenzile pînă cînd IVA ajunse iarăşi în dreptul cifrei dorite.

Îşi şterse fruntea cu mîneca, temîndu-se să ia mîna de pe manşă pentru a scoate o batistă.

– Gata. 160, nu?

– Da, este mai bine acum.

– Slavă Domnului, zise Spencer, lăsîndu-se pe spate. Hai să ne relaxăm cîteva clipe, adăugă el apoi, izbutind să schiţeze un zîmbet. Ai văzut ce fel de pilot sînt. Ar fi trebuit să ştiu că o să se-ntîmple aşa.

– Nu, sarcina mea era să supraveghez viteza aerului, spuse ea şi trase adînc aer în piept pentru a se linişti puţin. Cred că te descurci minunat, adăugă ea cu un uşor tremur în glas, care nu-i scăpă lui Spencer.

– Nu poţi să zici că nu te-am prevenit, spuse el

repede cu o veselie exagerată. Haide, Janet. Hai să mergem mai departe.

— Alo, George, se aude vocea lui Treleaven în căşti. Ai coborît eleroanele?

— Exact acum vrem s-o facem, domnule căpitan, spuse Janet.

— Stați puțin. Am omis să vă spun că atunci cînd eleroanele sînt coborîte o să pierdeți din viteză. Fixați-vă la 140. Terminat.

— Fir-ar...! exclamă Spencer. Drăguț din partea lui. Ne-a făcut-o.

— Probabil că-i un adevărat haos acolo, spuse Janet care avea o idee foarte clară în legătură cu ce se întîmpla pe aeroport. Îți mulțumim, domnule căpitan, spuse ea apoi în microfon. Începem chiar acum. Terminat.

La un semn din cap al lui Spencer, ea trase de manetă în jos cît putu de mult, în timp ce el privea indicatorul cu mare atenție.

— Bine. Acum, înapoi la a doua gradație.

Cu foarte mare grijă, el aduse acul IVA în dreptul lui 140.

— Spune-i, Janet.

— Alo, Vancouver. Eleroanele sînt coborîte cu 15 grade şi viteza aerului este de 140.

— 714. Îți menții zborul drept.

Spencer dădu din cap afirmativ.

– Spune-i că da – mă rog, mai mult sau mai puţin.

– Alo, Vancouver. Mai mult sau mai puţin.

– Bine, 714. Acum, următorul lucru e să coborîţi roţile. Atunci o să simţiţi avionul ca în momentul aterizării. Încercă să-ţi menţii altitudinea constantă şi viteza la 140. Cînd eşti gata – şi să fii sigur că eşti gata – lasă în jos trenul de aterizare şi adu viteza la 120. Probabil că va trebui să manevrezi regulatorul pentru a menţine viteza asta şi, de asemeni, să reglezi dispozitivul de echilibru. Ai înţeles? Spune-mi dacă ceva nu ţi-e clar. Terminat.

– Întreabă-l ce fac cu controlul elicei, zise Spencer.

Auzind întrebarea lui Janet, Treleaven îi spuse încet lui Burdick:

– Tipul ăsta gîndeşte, cel puţin. Deocamdată, zise el în microfon, nu te ocupa de el. Fii atent să menţii viteza constantă cu roţile şi eleroanele coborîte. Mai tîrziu o să-ţi dau toate instrucţiunile necesare pentru aterizare. Terminat.

– Spune-i că am înţeles, zise Spencer. Coborîm roţile acum.

Se uită cu teamă la selectorul de lîngă piciorul lui. I se păru că ar fi fost mai bine să ţină ambele mîini pe manşă.

– Janet, cred că ar fi mai bine să manevrezi tu trenul de aterizare și să citești vitezele în timp ce roțile se lasă în jos.

Janet se conformă. Oprirea fu atît de bruscă, încît ai fi crezut că se apăsase pe o frînă.

– 130, 125, 120, 115... E prea jos.

– Citește!

– 115, 120, 120... A rămas la 120.

Spencer gîfîia.

Vocea lui Treleaven se auzi încărcată de neliniște.

– Totul e în ordine, George? Roțile ar trebui să fie coborîte deja.

– Roțile sînt coborîte, Vancouver.

– Uită-te după trei luminițe verzi care-ți arată că sînt blocate. De asemenea, mai este și un manometru în partea stîngă a panoului central, iar acul ar trebui să fie în zona verde. Verifică.

– Sînt? întrebă Spencer, iar Janet se uită și încuviință. Atunci ar fi bine să-i spui.

– Da, Vancouver. Totul este corect.

– Și mai spune-i că e tot ca un burete ud, ba chiar mai rău.

– Alo, Vancouver. Pilotul zice că este tot ca un burete ud, ba chiar mai rău.

– Nu-ți face griji. Acum o să coborîm eleroanele complet și, după aceea, o să simți cum o să fie

avionul la aterizare. Fii foarte atent. Adu viteza la 110 şi ai grijă să-ţi menţii cursul constant. Manevrează regulatorul ca să-ţi menţii altitudinea. Pe urmă o să-ţi dau instrucţiunile pentru menţinerea înălţimii şi vitezei aerului în timp ce o să ridici trenul de aterizare şi eleroanele. Terminat.

– Ai spus 110, domnule căpitan? întrebă Janet cu nervozitate.

– Exact, Janet. Urmaţi-mi instrucţiunile şi n-o să aveţi de ce să vă faceţi griji. Eşti lămurit, George?

– Spune-i că da. Coborâm eleroanele complet.

Lăsă din nou în jos maneta şi viteza începu să scadă.

– 120, 115, 115, 110, 110...

Vocea lui Spencer era încordată din cauza efortului de voinţă pe care şi-l impunea.

– Bine, Janet. Anunţă-l. Dumnezeule, are o tonă!

– Alo, Vancouver. Eleroanele sînt coborîte complet şi viteza aerului este de 110. Domnul Spencer zice că avionul e mai greu ca oricînd.

– Foarte bine, George. O să facem din tine un adevărat pilot. Acum o să ne întoarcem la stadiul de mai înainte şi, pe urmă, o să reluăm procedura cu anumite variaţii. Da? Terminat.

– Din nou! gemu Spencer. Nu ştiu dacă mai

suport să trec iarăşi prin toate astea. Bine, Janet.
– Bine, Vancouver. Sîntem gata.
– În ordine, 714. Luînd-o invers, fixează eleroanele la 15 grade şi viteza aerului la 120 de noduri. Va trebui să dai regulatorul înapoi încet pentru a menţine viteza asta. Dă-i drumul.
Aplecîndu-se, Janet apucă maneta eleroanelor şi trase. Aceasta, însă, nici nu se clinti. Se aplecă şi mai mult şi încercă din nou.
– Ce este? întrebă Spencer.
– S-a înţepenit. Se pare că nu pot s-o mişc de data asta.
– Nu se poate. Trage tare.
– Probabil că eu sînt de vină. Nu pot s-o fac să se clintească măcar.
– Lasă-mă pe mine, spuse el şi, luînd mîna de pe manşă, trase maneta fără nici un pic de efort. Vezi? Trebuie să ai mînă. Acum dacă-l laşi o secundă...
– Fii atent! strigă ea. Viteza aerului!
Aceasta era de 90, coborînd spre 75.
Încordîndu-se împotriva unghiului în care era înclinată cabina, Spencer îşi dădu seama că erau la un pas de a începe să se răsucească. Păstrează-ţi luciditatea, îşi porunci el – gîndeşte. Dacă se răsuceşte, sîntem terminaţi. Încearcă să-ţi aminteşti ce-ai învăţat la şcoala de pilotaj. Împinge

înainte şi cu putere palonierul opus. Împinge înainte. Tot înainte. Prindem viteză. Palonierul opus. Acum! Uită-te la instrumente. Nu se poate să fie aşa – simt cum ne răsucim! Nu – ai încredere în ele. Trebuie să ai încredere în ele. Fii gata să îndrepţi. Aşa. Haide. Haide, doamnă, domnule, haide.

– Munţii! exclamă Janet. Văd pămîntul!

Dă-o înapoi uşor. Uşor. Nu prea repede. Menţine viteza aerului constantă. Ieşim... ieşim! Dumnezeule mare, ieşim!

– 105, 110, 115..., citi Janet cu o voce strangulată. Acum e beznă completă. Trebuie să fim în ceaţă sau ceva.

– Ridică roţile!

– Munţii! Trebuie să...

– Ridică roţile, am spus!

În clipa aceea, uşa cabinei se deschise brusc şi se auziră plînsete şi glasuri furioase.

– Ce fac acolo? strigă o femeie.

– Ceva nu e-n regulă! Mă duc să văd ce este!

– Treceţi la loc, se auzi vocea lui Baird.

– Dă-mi voie să trec!

Silueta unui bărbat apăru în uşă şi acesta încercă să distingă ceva în bezna din cabină. Se împinse înainte, agăţîndu-se de ce nimeri, pentru a nu cădea şi se uită încremenit la ceafa lui Spencer şi apoi la cei doi bărbaţi fără cunoştinţă întinşi pe

podea. Un moment, mişcă gura fără să scoată un sunet, după care dădu buzna înapoi pe uşă.

– Nu e pilotul! strigă el cu o voce stridentă. O să murim cu toţii! O să ne prăbuşim!

OPT
04:20 – 04:35

Învăluite în aureole ca de puf, neoanele de la intrareea în clădirea Aeroportului din Vancouver sclipeau de pe pavajul ud. De obicei liniştită la acea oră matinală, cu excepţia sosirii sau plecării vreunei maşini, aleea lată şi asfaltată prezenta acum o cu totul altă imagine. În punctul de intersecţie cu şoseaua, o maşină de poliţie stătea aproape în diagonală, cu luminile de pe acoperiş clipind în semn de avertizare. Maşinile care fuseseră lăsate să pătrundă pe aleea aeroportului erau dirijate de un poliţist spre locuri de parcare depărtate de intrare. Unii din ocupanţii lor rămăseră afară în aerul

rece o vreme, discutînd cu glasuri scăzute şi bătînd din picioare pentru a se încălzi. Un camion roşu se depărtă şi, în liniştea care urmă imediat, radioul unei maşini se auzi foarte clar pe o distanţă de cîţiva yarzi.

– Doamnelor şi domnilor, vă prezentăm ştiri recente de la aeroportul din Vancouver. Autorităţile de aici susţin că, deşi avionul aparţinînd companiei *Maple Leaf Airline* este pilotat de către un pilot fără experienţă, nu există nici un motiv pentru a se crea panică în oraş. S-au luat toate măsurile de prevenire a celor care locuiesc în zona aeroportului şi, în acest moment, ajutoarele de urgenţă se îndreaptă spre Sea Island. Rămîneţi pe această frecvenţă pentru a afla mai multe amănunte.

Un *Chevrolet* plin de noroi frînă în faţa clădirii aeroportului se îndreptă spre locul de parcare, cauciucurile scrîşnind strident pe asfalt şi apoi opri brusc. În partea stîngă a parbrizului se vedea scris „PRESA". Un bărbat solid şi cărunt, care purta un trenci descheiat, coborî de la volan şi trînti portiera, după care se îndreptă în grabă spre clădire, unde-l salută din cap pe poliţist şi intră repede. Se uită în jur după ghişeul companiei *Maple Leaf Airline* şi se duse într-acolo imediat. Doi bărbaţi stăteau de vorbă cu un membru în uniformă al

companiei, iar cînd fu atins uşor de bărbatul recent sosit, unul din ei se întoarse şi zîmbi scurt în chip de salut.

– Care-i situaţia, Terry? întrebă noul sosit.

– Am transmis la redacţie tot ce-am aflat, domnule Jessup, spuse celălalt, care era mult mai tînăr. Ralph Jessup de la *Canadian International News*, îi spuse el apoi bărbatului în uniformă.

– Cine se ocupă de relaţiile cu presa?

– Cred că domnul Howard se pregăteşte să facă o declaraţie în sala presei, spuse agentul.

– Hai să mergem, zise Jessup, luîndu-l de braţ pe tînăr şi depărtîndu-se. Or să trimită şi o echipă de filmare?

– Da, dar toată lumea o să scrie despre asta.

– Hmm. Adu-le aminte celor de la birou să acopere şi posibila evacuare a caselor de lîngă pod. Acelaşi tip poate să stea la marginea aerodromului. Dacă se urcă pe gard, poate să facă şi o fotografie, două în care să surprindă prăbuşirea – şi să plece mai repede decît ceilalţi. Ce ştii de tipul care pilotează avionul?

– Un anume George Spencer din Toronto. Asta-i tot ce ştim.

– Bine, o să luăm legătura cu oamenii noştri din Toronto pentru a afla mai multe în privinţa asta. Acum pune mîna pe o cabină telefonică de-aici şi

nu-i da drumul indiferent ce s-ar întîmpla. Ţine tot timpul legătura cu biroul.

– Da, domnule Jessup, da!

– Ştiu, ştiu, dar asta, zise Jessup cu tristeţe. Dacă telefoanele din sala presei or să fie ocupate, o să avem nevoie de un altul.

Cu trenciul fluturînd în urma lui, Jessup traversă sala de aşteptare cu capul în jos asemeni unui taur furios, îndreptîndu-se spre sala presei. Acolo, cîţiva reporteri se adunaseră deja, trei dintre ei stînd de vorbă împreună, un altul scriind la una din cele şapte, opt maşini de scris aflate pe masa mare din mijlocul încăperii şi alţi doi folosind două din cabinele telefonice care se înşirau pe două laturi ale încăperii îmbrăcate în panouri de lemn. Pe jos se vedeau genţile de piele cu aparatele de fotografiat şi de filmat.

– Ei, ce faceţi băieţi? spuse Jessup.

– Salut, Jess, zise unul din ei. Unde-i Howard? L-ai văzut?

– Am auzit că vine încoace, zise Jessup scoţînd o ţigară. Eh, cine mai ştie?

– Abia am ajuns şi noi, spuse Stephens de la *Monitor*. Am sunat în biroul controlorului şi m-au luat la trei păzeşte.

– Pentru voi e tocmai bun momentul, zise Jessup aprinzîndu-şi ţigara şi scuipînd pulin tutun.

E prea tîrziu pentru ediția de dimineață și mai avea foarte mult timp pentru cea de seară, doar dacă nu cumva mai strecurați ceva la prînz. E ușor de văzut cine muncește, adăugă el arătînd spre cei doi din cabinele telefonice, unul de la CP și celălalt de la UPA.

– Las-o baltă, Jess, zise Stephens. Ai zice că voi ăștia de la agenții...

– Ia mai terminați, zise Abrahams de la *Post-Telegram*. Mai bine am începe să facem puțină gălăgie. În curînd o să fie mare aglomerație aici și n-o să mai putem face nici o mișcare.

Se întoarseră, căci, chiar în clipa aceea, intră un bărbat destul de tînăr, cu cîteva foi de hîrtie în mînă. Acesta era Cliff Howard, un tip plin de energie, al cărui păr tuns regulamentar, ochelari fără ramă și cravate englezești reprezentau o imagine familiară și simpatizată în incinta aeroportului. Nu le zîmbi ziariștilor, deși majoritatea acestora îi erau prieteni personali.

– Vă mulțumesc că ați stat liniștiți, le spuse el.

– Era cît pe ce să n-o mai facem, zise Stephens, iar cei doi din cabine își încheiară convorbirile și veniră repede în sală.

– Hai s-auzim, Cliff, spuse unul din ei.

Howard se uită la Jessup.

– Văd că și tu ai venit direct din pat, li se adresă

mine, Jess, spuse el, făcînd semn spre pijamaua care se zărea pe sub haina lui Jessup.

– Exact, spuse acesta scurt. Haide, Cliff. Dă-i drumul odată.

Howard aruncă o privire hîrtiilor pe care le ţinea în mînă şi apoi se uită la oamenii din jurul lui. Pe frunte avea o peliculă de sudoare.

– Bine, zise el. Uitaţi cum stau lucrurile. Un avion *Empress* al companiei *Maple Leaf* a fost închiriat la Toronto pentru a aduce un număr de suporteri la meciul de fotbal de astăzi. Între Winnipeg şi noi, atît pilotul, cît şi co-pilotul s-au îmbolnăvit. Un pasager a preluat comanda avionului. N-a mai pilotat un astfel de avion pînă acum. Îl dirijăm prin radio ca să poată ateriza – căpitanul Paul Treleaven, cel mai bun pilot de la *Cross-Canada*, face acest lucru – dar autorităţile s-au gîndit că ar fi bine să la măsuri de evacuare a zonei şi de a aduce ajutoare pentru eventualitatea în care va fi un accident.

Urmă un moment de pauză.

– Ei bine? mormăi unul din ziarişti.

– Presupun că nu mai am ce să vă spun, zise Howard pe un ton de scuză. Facem tot ce putem şi v-aş fi recunoscător dacă...

– Pentru Dumnezeu, Cliff, ce spui acolo? protestă Stephens. Cum s-a putut întîmpla ca ambii piloţi să se îmbolnăvească?

Howard ridică din umeri fără să se simtă deloc în apele lui.

– Încă nu ştim sigur. S-ar putea să fi fost o criză de stomac. Avem medici...

– Ascultă, Cliff, nu-i momentul potrivit să faci pe neştiutorul, spuse Jessup încordat. S-au auzit deja o mulţime de lucruri despre povestea asta. Tot ce-ai spus, se ştia deja. Hai s-o luăm de la-nceput. Care-i adevărul în legătura cu zvonul privind intoxicaţia alimentară?

– Cine-i tipul care pilotează avionul? adăugă Abrahams.

Howard trase adînc aer în piept, după care zîmbi şi făcu un gest dramatic, dînd drumul hîrtiilor pe jos.

– Uitaţi ce este, băieţi – ştiţi că nu vă ascund niciodată ceva dacă-mi stă în putinţă. Dar cred că sînteţi de acord cu mine că nu trebuie să lăsăm ca lucrurile să ne scape din mînă, nu? Ceea ce se petrece în noaptea asta este foarte grav – de ce să pretind că n-ar fi? – dar se face absolut tot posibilul pentru reducerea riscului. Întreaga operaţiune reflectă excelenta organizare a celor de-aici. Sincer să fiu, n-am văzut în viaţa mea ceva mai...

– Povestea, Howard!

– Sigur, sigur. Dar vreau să înţelegi că nimic din ce spun eu nu poate fi luat drept declaraţie oficială,

nici din partea aeroportului, nici din cea a companiei *Maple Leaf Airline*. Aceştia fac tot ce le stă în putinţă să aducă avionul la sol în siguranţă, iar eu am venit să le dau o mînă de ajutor.

Un telefon se auzi sunînd, dar nimeni nu făcu nici o mişcare spre el.

– Deci, spuse Howard. Din cîte ştiu eu, la bordul avionului s-a răspîndit o boală care s-ar putea să fie intoxicaţie alimentară. Bineînţeles că nu...

– Vrei să spui că mîncarea de la bordul avionului a fost contaminată, întrebă cineva.

– Nimeni nu poate da răspunsul la această întrebare deocamdată. Nu vă pot spune decît atît şi vreau să înţelegeţi foarte bine. Ceaţa a întîrziat decolarea avionului din Toronto şi acesta a ajuns tîrziu la Winnipeg, atît de tîrziu, încît firma care furniza de obicei alimentele n-a mai fost disponibilă. Aşa că mîncarea s-a obţinut de la o altă firmă. O parte din această mîncare a fost peşte şi o parte din peşte, domnilor, s-ar putea, repet, s-ar putea să fi fost contaminat. O să se efectueze o analiză de către autorităţile medicale din Winnipeg.

– Şi ţipul care a preluat comanda? repetă Abrahams.

– Vă rog să înţelegeţi că *Maple Leaf Airline*, urmează cele mai stricte standarde de igienă. Un asemenea lucru nu se întîmplă decît...

– Tipul care pilotează! Cine este?

– Pe rînd, vă rog, spuse Howard, de parcă ar fi avut de răspuns la o avalanşă de întrebări. Din echipaj fac parte oameni cu foarte multă experienţă. Căpitanul Lee Dunning, co-pilotul Peter Levinson şi stewardesa Janet Benson – am toate amănuntele aici...

– Lasă astea, zise Jessup. O să ni le spui mai tîrziu.

Alţi doi ziarişti intrară repede în sală.

– Ce este povestea asta cum că un pasager ar pilota avionul?

– Din cîte ştiu eu, s-a îmbolnăvit întîi co-pilotul şi apoi căpitanul. Din fericire, la bord se afla un pasager care mai pilotase înainte şi a preluat comanda cu succes. Numele lui e George Spencer, din Winnipeg, bănuiesc – fiindcă acolo s-a urcat.

– Cînd spui că a mai pilotat, înseamnă că e un fost pilot de linie? insistă Abrahams.

– Nu, recunoscu Howard. Cred că a pilotat avioane mai mici în războ...

– În război? Dar asta a fost cu ani în urmă.

– Ce fel de avioane mai mici? întrebă Jessup.

– *Spitfire*, *Mustang*, mai multe...

– Stai puţin. Astea erau avioane de luptă. Omul ăsta a pilotat avioane de luptă în război?

– Pilotatul e pilotat, în definitiv, insistă Howard neliniştit. E îndrumat prin radio de către căpitanul Paul Treleaven, cel mai bun pilot al companiei *Cross-Canada*.

– La naiba, exclamă Jessup aproape nevenindu-i să creadă, *Empress* e un avion cu patru motoare. Cîţi cai-putere au?

– Păi, vreo opt mii cred.

– Şi vrei să spui că un tip care a pilotat în război avioane de luptă cu un singur motor se poate descurca după atîţia ani cu un avion de pasageri cu mai multe motoare?

Se făcu agitaţie cînd doi-trei ziarişti dădură fuga spre cabinele telefonice.

– Bineînţeles că există un anumit risc şi tocmai de aceea s-au luat măsuri de a se evacua zona din imediata vecinătate, zise Howard. Situaţia e foarte gravă, recunosc, dar nu există nici un motiv...

– Un anumit risc! repetă Jessup. Şi eu am zburat puţin – îmi închipui prin ce trebuie să treacă tipul ăsta. Spune-ne mai multe despre el.

– Nu ştiu mai mult de-atît.

– Cum! exclamă Stephens. Asta e tot ce ştii despre un tip care încearcă să aducă la sol un avion cu... cîţi oameni sînt la bord?

– Cincizeci şi nouă, cred, inclusiv membrii echipajului. Am o copie a listei pasagerilor, dacă vreţi...

– Cliff, dacă ascunzi ceva în povestea asta... zise Jessup încruntat.

– Crede-mă, Jess, asta-i tot ce ştiu despre el. Toţi am vrea să ştim mai mult, dar nu ştim. Se pare că se descurcă foarte bine.

– Cît mai e pînă la prăbuşire? întrebă Abrahams.

– Nici măcar să nu gîndeşti aşa ceva, îi spuse Howard cu răceală. Ar trebui să aterizeze cam într-o oră, poate chiar mai puţin. Căpitanul Treleaven intenţionează să-l dirijeze prin radio la aterizare. Totul este sub control. Culoarele aeriene şi aerodromul au fost eliberate. Pompierii au venit să dea o mînă de ajutor în caz că va fi nevoie.

– Dacă se prăbuşeşte în apă?

– E foarte puţin probabil, dar poliţia a alertat toate şalupele să fie pregătite.

– Mamă, ce ştire! strigă Abrahams şi dădu buzna în cabina telefonică cea mai apropiată, lăsînd uşa deschisă în timp ce forma numărul, ca să poată asculta în continuare.

– Cliff, spuse Jessup cu oarecare simpatie faţă

de el, cît combustibil mai are?

– Nu știu, dar trebuie să existe o marjă de siguranță, spuse Howard, lărgindu-și cravata. Nu părea, însă, deloc convins.

Jessup îl privi o secundă-două cu ochii întredeschiși. În clipa aceea își dădu seama.

– Ia stai puțin, exclamă el. Dacă există o intoxicație alimentară la bord, înseamnă că nu numai piloții sînt afectați, nu?

– O să am nevoie de tot ajutorul pe care o să mi-l puteți da, spunea Abrahams în receptor. O să vă dau știrea pe parcurs. Cînd o să aveți suficient pentru o primă ediție, fiți pregătiți pentru amble – și pentru prăbușire și pentru o aterizare miraculoasă – și așteptați. Clar. Dă-mi-l pe Bert. Bert, eşti gata? Scrie: *„În zorii acestei zile, aeroportul din Vancouver a fost martorul celei mai groaznice..."*

– Uite ce este, Jess, chestia asta e foarte delicată, spuse Howard. Pentru Dumnezeu, joacă cinstit față de oamenii ăia de sus, care muncesc ca niște nebuni. Se face tot ce se poate pentru a-i ajuta pe cei din avion.

– Ne cunoști pe toți cei de-aici, Cliff. N-o să te-nșelăm. Care este starea pasagerilor?

– Cîțiva sînt foarte grav afectați, dar e un doctor

la bord care-i tratează cum poate. De asemenea, îi putem acorda prin radio orice sfat medical ar vrea. Stewardesa se simte bine şi-l ajută pe Spencer, transmiţînd mesajele radio. Acum ştiţi totul.

– Intoxicaţia alimentară e ceva foarte grav, spuse Jessup, în continuare. Timpul e totul.

– Exact.

– Dacă oamenii ăia nu ajung la spital cît de curînd, ar putea să şi... moară, nu?

– Cam aşa ceva, spuse Howard, strîngînd din dinţi.

– Bine, dar asta e o ştire de mare senzaţie! Care-i situaţia acum?

– Păi, acum zece minute, un sfert de oră...

– Nu-i valabil! strigă Jessup. În cîteva minute situaţia se poate schimba complet. Află ce se întîmplă acum, Cliff. Cine este controlor în noaptea asta? Sună-l – sau îl sun eu, dacă vrei.

– Nu, deocamdată nu, Jess, te rog. Îţi spun eu cînd.

Jessup îl apucă de umeri cu putere.

– Ai fost ziarist, Cliff. Oricum, asta va fi cea mai senzaţională ştire legată de un avion din cîte s-au văzut în ultimii cîţiva ani buni şi ştii asta foarte bine. Peste o oră o să ai un ţigri în spate – locul ăsta o să mişune de reporteri, oameni de la agen-

ţiile de ştiri, de la televiziune. Trebuie să ne ajuţi acum, dacă nu vrei să dăm buzna în tot aeroportul. Spune-ne exact care este situaţia actuală şi poţi să răsufli liniştit câteva minute, până când noi ne transmitem ştirile.

– Bine, bine. Linişteşte-te, da? spuse Howard, punînd mîna pe un telefon de interior care se afla pe masă. Aici Howard. Camera de control, te rog. Îmi faci niște probleme teribile, îi spuse el lui Jessup. Alo, controlul? Burdick e acolo? Dă-mi-l imediat, te rog. E urgent. Alo, Harry? Cliff la telefon. Presa îmi face necazuri, Harry. Nu pot să-i mai țin. Vor să știe exact care este situaţia în momentul ăsta. Trebuie să transmită ştirea pînă la un anumit termen.

– Binențeles! zise Burdick sarcastic. Desigur! O să aranjăm ca avionul să se prăbuşească înainte să expire termenele lor. Orice de dragul ziarelor!

– Nu te enerva, Harry, zise Howard. Oamenii îşi fac şi ei meseria.

Burdick lăsă în jos receptorul şi-i spuse controlorului, care stătea cu Treleaven în faţa staţiei radio:

– Domnule Grimsell. Cliff Howard are probleme serioase. Eu n-aş vrea să plec de-aici. Crezi că Stan ar putea să se ducă să stea de vorbă cu ziariştii câteva minute?

– Cred că da, spuse controlorul, uitîndu-se la asistentul său. Ce să facem? Trebuie să-i ţinem sub supraveghere. Poţi să termini foarte repede.

– Desigur, domnule. Mă duc chiar acum.

– N-are nici un rost să ascundem ceva, zise Burdick. Spune-le toată povestea, pînă la... şi în afară de asta, adăugă el arătînd spre staţia radio.

– Am înţeles. Lăsaţi pe mine, zise asistentul şi ieşi din încăpere.

– Asistentul controlorului coborî chiar acum, Cliff, spuse Burdick şi apoi închise, după care se duse lîngă cei doi, ştergîndu-şi faţa cu o batistă mototolită. Aţi descoperit ceva? întrebă el cu un glas stins.

Treleaven clătină din cap, fără să se întoarcă. Era pămîntiu la faţă din cauza oboselii.

– Nu, zise el. Au dispărut.

Controlorul îi spuse atunci centralistului:

– Transmite-le celor din Calgary şi Seattle. Vezi dacă mai pot lua legătura cu 714.

– 714, 714. Turnul de control Vancouver către 714. Răspunde, 714, spuse operatorul radio în microfon.

Treleaven se rezemă de masă. Pipa din mîna lui era stinsă.

– S-ar putea ca asta să fie capătul liniei, spuse el vlăguit.

– 714, 714. Mă auzi? Răspunde, te rog.

– Nu mai suport, zise Burdick. Johnnie, mai adu niște cafea, pentru numele lui Dumnezeu. Neagră și tare.

– Stați! exclamă operatorul deodată.

– Ai prins ceva? îl întrebă controlorul repede.

– Nu știu... o clipă mi s-a părut...

Aplecându-se mai mult deasupra panoului, cu căștile la urechi, operatorul mișcă ușor potențiometrul.

– Alo, 714, 714, aici Vancouver, spuse el, după care strigă peste umăr: Aud ceva... s-ar putea să fie ei. Nu pot să fiu sigur. Dacă sînt, înseamnă că au ieșit de pe frecvență.

– Va trebui să riscăm, spuse Treleaven. Spune-le să schimbe frecvența.

– 714, strigă operatorul. Aici Vancouver. Aici Vancouver. Schimbă pe frecvența 128,3. Mă auzi? Frecvența 128,3.

Treleaven se întoarse spre controlor.

– Mai bine cerem celor de la aviație o altă verificare radar, sugeră el. Ar trebui să apară în curînd și pe ecranul nostru.

– 714. Schimbă pe frecvența 128,3 și răspunde, repetă operatorul.

Burdick se trînti iarăşi pe colţul mesei din mijlocul încăperii. Mîna lui lăsă o urmă umedă pe suprafaţa de lemn.

– Nu se poate, nu se poate, zise el, uitîndu-se la radio. Dacă i-am pierdut acum, sînt pierduţi definitiv.

NOUĂ

04:35 – 05:05

Asemeni unui om dintr-un coşmar, stăpînit de furia disperării, cu dinţii încleştaţi şi cu faţa leoarcă de sudoare, Spencer se lupta să recapete controlul avionului, cu o mînă pe maneta regulatorului şi cu cealaltă strîngînd cu putere manşa. În adîncul sufletului său simţea o furie pîrjolitoare şi dezgust faţă de sine. La un moment dat, pierduse nu numai din înălţime, dar, practic şi toată viteza aerului. Creierul său refuza să reflecteze asupra ultimelor două minute. Se întîmplase ceva ce-i distrăsese atenţia, asta era tot ce-şi amintea. Sau şi asta era tot o scuză? Nu se putea să fi pierdut atît de mult

din înălţime numai în câteva secunde, însemna că acest lucru se întîmplase treptat. Totuşi, nu trecuse prea mult timp de cînd verificase indicatorul de urcare şi coborîre – sau nu era acela sensul lui? Să fi fost combustibilul...?

Simţi o dorinţă violentă şi aproape incontrolabilă de a ţipa. De a ţipa ca un copil. De a fugi din locul acela, de acele cadre oscilau ironic şi să abandoneze tot. Ar fi vrut să fugă înapoi în pîntecul cald şi plăcut luminat al avionului strigînd: „N-am putut. V-am spus că nu pot şi n-aţi vrut să mă ascultaţi. Nimănui nu ar trebui să i se ceară asta..."

– Cîştigăm înălţime, îi spuse Janet cu o voce care i se păru incredibil de calmă.

Îşi aminti de ea brusc şi, în clipa aceea, ţipătul din mintea lui se transformă în ţipetele unei pasagere – niște ţipete isterice.

Auzi un bărbat strigînd:

– Nu e el pilotul, ascultaţi-mă pe mine! Amîndoi sînt întinşi pe jos. Sîntem terminaţi!

– Taci din gură şi stai jos! îi porunci Baird.

– Nu poţi să-mi spui dumneata ce să fac...

– Am zis să treci la loc! Stai jos!

– În regulă, doctore, spuse 'Otpot, omul din Lancashire, lasă-l în seama mea. Ascultă...

Spencer închise ochii o clipă, într-un efort de a scăpa de imaginea acelor cadrane luminoase. Îşi

dădu seama cu tristețe că-și ieșise din formă. Un om își putea petrece viața alergînd încolo și încoace în permanență pe drumuri, spunîndu-și că n-ar fi putut s-o facă dacă n-ar fi fost în formă. Și, totuși, prima oară cînd apărea un moment de criză, prima oară cînd trupul său era solicitat cu adevărat, eșua. Acela era cel mai cumplit lucru: să știi că trupul tău nu mai rezista, asemeni unei mașini vechi care era cît pe ce să alunece cu spatele pe un deal.

— Îmi pare rău, zise Janet.

Continuînd să țină manșa, el o privi surprins.

— Poftim? spuse el prostește.

Fata se întoarse pe scaun spre el și, în lumina aceea verzuie, chipul ei palid părea aproape străveziu.

— Îmi pare rău că am făcut asa, spuse ea simplu. E destul de greu pentru dumneata. N-am... n-am putut să mă abțin.

— Nu știu la ce te referi, îi spuse el cu asprime, căci nu știa ce să spună.

O auzi pe pasageră, care suspina zgomotos acum. Se simți foarte rușinat.

— Trebuie să-ncerc să-l înalț cît pot de repede, spuse el.

Vocea lui Baird se auzi din prag pe deasupra zgomotului puternic făcut de motoare.

— Ce se petrece aici, de fapt? Sînteți bine?

– Îmi pare rău, doctore, zise Spencer. N-am putut să-l stăpânesc. Cred că acum e-n regulă.

– Încearcă măcar să-l ții drept, se plânse Baird. Acolo sînt oameni foarte, foarte bolnavi.

– A fost vina mea, zise Janet și-l văzu pe doctor legănîndu-se de oboseală și ținîndu-se de tocul ușii.

– Nu, nu, protestă Spencer. Dacă n-ar fi fost ea, ne-am fi prăbușit. Pur și simplu, nu mă descurc – asta-i tot.

– Prostii, zise Baird scurt și se auzi un bărbat strigînd:

– Luați legătura prin radio!

După care doctorul ridică glasul, adresîndu-se tuturor:

– Ascultați-mă cu toții. Panica este cea mai molipsitoare boală și, de asemenea, și cea mai fatală.

Apoi închise ușa în urma lui.

– E o idee bună, spuse Janet calmă. Ar trebui să-i spun căpitanului Treleaven.

– Da. Spune-i ce s-a întîmplat și că iau din nou înălțime.

Janet apăsă pe butonul microfonului pentru a lua legătura cu Vancouver, dar, pentru prima oară, nu i se răspunse. Chemă din nou. Nimic.

Spencer simți un fior de teamă familiar pe care

se forţă să-l reprime.

– Ce s-a-ntîmplat? o întrebă el. Eşti sigură că microfonul e deschis?

– Da, cred că da.

– Suflă în microfon. Dacă e deschis, o să te auzi.

Ea făcu ce-i spuse el.

– M-am auzit. Alo, Vancouver. Alo, Vancouver. Aici 714. Mă auzi? Terminat.

Linişte.

– Alo, Vancouver. Aici 714. Răspunde, te rog. Terminat.

Linişte în continuare.

– Dă-mi voie mie, zise Spencer şi, luînd mîna de pe regulator, apăsă butonul microfonului. Alo, Vancouver. Alo, Vancouver. Aici Spencer, 714. Stare de urgenţă, stare de urgenţă. Răspunde, te rog.

Tăcerea părea la fel de solidă şi de palpabilă ca un perete. Parcă ar fi fost singurii oameni din lume.

– Văd ceva pe cadran, spuse el. Sînt sigur că transmitem bine.

Încercă din nou, însă, fără nici un rezultat.

– Către toate staţiile. Ajutor, ajutor, ajutor. Aici Zborul 714, probleme grave. Răspundeţi careva. Terminat.

Spaţiul părea mort.

– E clar. Înseamnă că am ieşit de pe frecvenţă.

– Cum ar fi putut să se-ntîmple asta?

– Nu mă-ntreba. Orice se poate întîmpla în situaţia asta.

– Nu-i riscant să ne schimbăm frecvenţa?

– Bănuiesc că s-a schimbat deja. Nu ştiu decît că, fără radio, pot foarte bine să îndrept botul avionului în jos şi să termin odată. Habar n-am unde sîntem şi, chiar dacă aş şti, cu siguranţă n-aş putea să duc avionul întreg pe pămînt.

Janet se ridică de pe scaun, trăgînd firul căştilor după ea pînă la panoul radioului, unde începu să rotească potenţiometrul foarte încet. Se auziră o mulţime de paraziţi şi fîşîituri.

– Am ajuns pînă la capăt, spuse ea.

– Mai încearcă. Trebuie să găseşti ceva. Dacă o să fie nevoie, o să luăm fiecare canal la rînd.

Deodată, se auzi o voce foarte slabă.

– Stai puţin ce-i asta? zise el şi Janet dădu înapoi repede. Dă-l mai tare!

– ... 128,3, spuse vocea care, brusc, se auzi foarte aproape. Turnul de control Vancouver către Zborul 714. Schimbă pe frecvenţa 128,3. Răspunde, te rog. Terminat.

– Lasă-l acolo, îi zise Spencer fetei. Slavă Dom-

nului. Răspunde repede! Janet se așeză la loc pe scaun și zise repede:

– Alo, Vancouver. Sînt 714. Te aud tare și clar. Terminat.

Vancouver răspunse imediat, vocea dispecerului fiind încărcată de bucurie.

– 714. Aici Vancouver. V-am pierdut. Ce s-a-ntîmplat? Terminat.

– Vancouver, nici nu-ți dai seama cît ne bucurăm să te auzim! spuse Janet. Am avut niște probleme. Avionul s-a blocat și am ieșit de pe frecvență. Dar acum e în regulă – cu excepția pasagerilor, care nu suportă deloc bine toată situația. Urcăm iarăși. Terminat.

De data aceasta se auzi vocea lui Treleaven, la fel de încrezătoare și măsurată ca înainte, dar vădit plină de bucurie.

– Alo, Janet. Mă bucur că v-ați dat seama că ați ieșit de pe frecvență. George, te-am avertizat în legătură cu pericolul unei blocări. Trebuie să te uiți tot timpul la indicatorul vitezei aerului. Dar un lucru este sigur: dacă te-ai blocat și ți-ai revenit, e clar că nu ți-ai pierdut flerul de pilot.

– Ai auzit? o întrebă Spencer pe Janet nevenindu-i să creadă și schimbară zîmbete încordate.

– Probabil că te-ai speriat puțin, așa că, zise

un minut, două, o să te iau mai ușor, continuă Treleaven. Până te mai înalți puțin, aș vrea să-mi dai niște repere de pe panoul de comandă. Să-ncepem cu combustibilul...

În timp ce căpitanul spunea ce informații dorea, ușa cabinei se deschise și Baird aruncă din nou o privire înăuntru, vrînd să le atragă atenția celor doi, dar văzînd cît de concentrați erau asupra panoului, se răzgîndi. Intră, închizînd ușa în urma lui și se lăsă într-un genunchi lîngă pilot și co-pilot, folosind oftalmoscopul ca lanternă pentru a le examina chipurile. Dun se dezvelise pe jumătate și stătea cu genunchii strînși la piept, gemînd ușor, dar Pete părea inconștient.

Doctorul îi înveli bine, le șterse fețele cu un șervet umed pe care îl scoase din buzunar și rămase acolo cîteva minute, gînditor. După aceea se ridică. Janet transmitea cifre în microfon. Fără să scoată un cuvînt, doctorul ieși din cabină, închizînd ușa cu grijă.

Scena care i se oferi în fața ochilor aducea mai degrabă cu un spital decît cu un avion de pasageri. Pe scaunele lor întinse complet, pasagerii bolnavi stăteau înfășurați în pături, iar unul sau doi erau chiar nemișcați și abia respirau. Alții se zvîrcoleau cuprinși de dureri sub ochii prietenilor sau ai rudelor care-i priveau cu teamă sau le schimbau

batistele ude pe de frunte.

Aplecîndu-se în faţă, spre cel pe care-l trîntise recent pe scaun, 'Otpot spunea:

– Nu te condamn, să ştii. Uneori e mai bine să te dezlănţui. Da' nu în faţa celorlalţi care sînt săraci cu duhul, mai ales femeile. Doctorul e un tip nemaipomenit şi la fel şi cei doi care sînt acolo în cabină. Orice ar fi, trebuie să ne încredem în ei, dacă vrem să mai ajungem jos vreodată.

Liniştit pe moment, pasagerul, care era de două ori cît 'Otpot, se uită ameţit la propria-i imagine în geamul de lîngă scaun. Omuleţul din Lancashire se duse lîngă doctor, care-l bătu pe braţ în semn de mulţumire.

– Eşti un adevărat vrăjitor, ştiai? spuse Baird.

– Eu sînt mai speriat ca el, zise 'Otpot. La naiba, dacă n-ai fi fost cu noi, doctore..., adăugă el şi ridică din umeri expresiv. Cum mai merg treburile acum?

– Nu ştiu, zise Barid tras la faţă. Au nişte mici probleme acolo, ceea ce nu-i de mirare. Cred că Spencer e teribil de încordat. Poartă o răspundere mai mare decît oricare dintre noi.

– Cît mai este?

– N-am nici cea mai mică idee. Am pierdut orice noţiune a timpului. Dar, dacă n-am deviat de la cursul stabilit, nu poate să mai dureze mult. Mi se

pare că au trecut cîteva zile.

– De fapt, ce părere ai, doctore? îl întrebă 'Otpot încet. Avem vreo şansă?

– De ce mă-ntrebi pe mine? Întotdeauna există o şansă, aşa cred. Dar să ţii un avion în aer şi să-l faci să aterizeze fără să se facă fărîme sînt două lucruri total diferite. Bănuiesc că atîta lucru pricep şi eu. Oricum, pentru unii din oamenii ăştia, peste puţin timp, n-o să mai aibă nici o importanţă.

Se lăsă în jos ca să se uite la doamna Childer, căutîndu-i sub pătură încheietura mîinii şi observîndu-i faţa imobilă, pielea uscată şi respiraţia întretăiată.

– Doctore, chiar nu putem face nimic pentru ea? îl întrebă soţul ei cu un glas răguşit.

Baird se uită la ochii închişi şi afundaţi în orbite ai femeii, după care spuse încet:

– Domnule Childer, ai tot dreptul să ştii adevărul. Eşti un om inteligent – o să fiu sincer cu dumneata. Mergem cu toată viteza posibilă, dar pentru soţia dumitale s-ar putea să fie prea tîrziu.

Childer îşi mişcă buzele fără să scoată nici un sunet.

– Trebuie să-nţelegi. Am făcut tot ce-am putut pentru ea şi voi continua s-o fac, dar asta înseamnă extrem de puţin. Mai devreme, dacă aş fi folosit

morfina, poate i-aş fi alinat puţin durerile. Acum, dacă te consolează puţin, natura s-a ocupat de asta în locul nostru.

Childer îşi regăsi glasul.

– Nu te las să spui asta, protestă el. Orice s-ar întîmpla, îţi sînt recunoscător, doctore.

– Bineînţeles că este. spuse 'Otpot deodată. Toţi sîntem. Nimeni n-ar fi putut face mai mult decît dumneata, doctore. O adevărată minune, asta ai făcut.

Baird zîmbi stins, atingînd fruntea femeii.

– Vorbele frumoase nu schimbă cu nimic situaţia, zise el. Eşti un om curajos, domnule Childer şi te respect pentru asta. Dar nu te amăgi singur.

Momentul adevărului, îşi spuse el cu amărăciune, deci asta era. Am ştiut că avea să vină în noaptea asta şi, în adîncul sufletului, am ştiut şi care era răspunsul. Acela era gustul sărat al adevărului. Nici o imagine colorată a ceea ce crezi că eşti sau a ceea ce vrei să te considere ceilalţi. Acela era adevărul. Peste o oră probabil că vom fi cu toţii morţi. Cel puţin, o să mor demascat. Un ratat nenorocit. „Cind a venit momentul, el a fost incapabil." Necrologul perfect.

– Dacă o să scăpăm, o să le spun tuturor cît de mult îţi datorăm, zise Childer, stăpînit de emoţie.

Baird își adună gândurile.

– Continuă ca până acum, domnule Childer, spuse el ridicându-se. Ai grijă să-l faci calm. Umezește-i tot timpul buzele. Dacă ai putea să-i dai apă din când în când, ar fi foarte bine. Nu uita că a pierdut o cantitate foarte mare de lichid din organism.

În clipa aceea, în camera de control din Vancouver, Harry Burdick tocmai își înlocuia puțin din lichidul din organism cu un alt pahar de cafea. Pe lângă microfon, Treleaven mai ținea în mână acum și-o pereche de căști în care întreba acum:

– Radarul. Aveți ceva?

Dintr-o altă parte a clădirii, operatorul radar, care stătea împreună cu asistentul său în fața unui ecran, răspunse calm:

– Nimic deocamdată.

– Nu înțeleg, îi spuse Treleaven controlorului. Ar fi trebuit să apară pe radar deja.

– Nu uita că a pierdut din viteză în timpul ultimului exercițiu, zise Burdick.

– Da, așa este, spuse Treleaven. Să mă anunți imediat cum apare ceva, zise el iarăși în căști, după care i se adresă controlorului: Nu îndrăznesc să-l aduc prin nori fără să știu unde se află. Cere-i Aviației o altă verificare, te rog, domnule Grimsell.

După aceea îi făcu un semn din cap operato-

rului radio.

– Fă-mi legătura cu ei. Alo, 714. Ascultă-mă cu atenţie, George. O să refacem exerciţiul, dar mai înainte, aş vrea să-ţi explic cîteva lucruri pe care s-ar putea ca tu să le fi uitat sau să fie valabile pentru avioanele mari. Mă auzi? Terminat.

– Dă-i drumul, Vancouver. Te ascultăm cu atenţie. Terminat.

– Bine, 714. Acum, înainte de aterizare trebuie făcute anumite verificări şi reglări, pe lîngă exerciţiul pe care tocmai l-ai repetat. O să-ţi spun mai tîrziu cînd şi cum să le faci. Acum vreau doar să ţi le spun ca să fii pregătit. Mai întîi, trebuie pus în funcţiune servomotorul cu pompă hidraulică. Pe urmă, presiunea lichidului de frînă trebuie să fie între 900 şi 1000 de livre pe inch pătrat. S-ar putea să-ţi aminteşti toate astea de la avioanele de luptă pe care le-ai pilotat, dar un curs de reîmprospătare a memoriei nu strică. Apoi, după ce cobori trenul de aterizare, dai drumul pompelor de alimentare cu combustibil şi verifici dacă ai suficient. În final, vine rîndul elicelor. Ai priceput? O să le luăm pe rînd la momentul potrivit, pentru ca Janet să manevreze comutatoarele. Acum o să-ţi spun unde se află fiecare. Fii atent...

Janet şi Spencer identificară fiecare comutator.

– Spune-i că le-am găsit, Janet.
– Alo, Vancouver. Le-am găsit pe toate.
– Bine, 714. N-ai nici o îndoială în legătură cu poziția fișeruia, Janet? Ești absolut sigură? Terminat.
– Da, Vancouver. Sînt sigură. Terminat.
– 714. Verifică din nou dacă zbori drept. Terminat.
– Alo, Vancouver. Da, zburăm drept și deasupra norilor.
– Bine, 714. Acum, George, coboară din nou eleroanele cu 15 grade, viteza 140 și hai să trecem iarăși prin exercițiul de coborîre a roților. Fii foarte atent la viteza de dată asta. Dacă ești gata, dă-i drumul...
Spencer începu procedura încruntat, urmînd fiecare instrucțiune cu maximum de concentrare, în timp ce Janet citea vitezele și mînuia manetele eleroanelor și trenului de aterizare. Simțiră din nou acea zguduitură puternică în clipa în care viteza fu redusă. Lumina slabă a zorilor începu să se vadă la răsărit.
În camera de control, Treleaven profită de ocazie pentru a înghiți puțină cafea rece. Acceptă o țigară de la Burdick și își dădu fumul afară cu zgomot. Părea tras la față și începuse să-i crească barba.

– Care mai este situaţia acum? îl întrebă directorul companiei.

– Destul de bună, dar timpul trece foarte repede, zise căpitanul. Ar trebui să repete de o duzină de ori numai chestia asta cu eleroanele şi cu roţile. Cu puţin noroc, o s-o repetăm de trei ori înainte să ajungă deasupra noastră – dacă-şi păstrează cursul, vreau să spun.

– O să faci cu el şi exerciţii de apropiere? întrebă controlorul.

– Trebuie. Fără s-o fac de cel puţin două, trei ori, nu dau doi bani pe şansele lui, cu experienţa pe care o are. O să văd cum se descurcă. Altfel...

Burdick lăsă ţigara să cadă pe jos şi călcă pe ea.

– Altfel ce? întrebă el.

– Ar trebui să fim realişti, spuse Treleaven atunci. Omul ăla e teribil de speriat şi pe bună dreptate. Dacă-i cedează nervii, au mai multe şanse să cadă în apă.

– Bine, dar... impactul! exclamă Burdick. Şi oamenii ăia bolnavi – şi avionul. Ar fi o pierdere îngrozitoare.

– Ar fi un risc calculat, spuse Treleaven cu o voce rece ca gheaţa, privindu-l pe director drept în

ochi. Dacă prietenul nostru o să se prăbuşească pe pistă, avionul tot o să se distrugă.

– Harry n-a vrut să spună asta, interveni controlorul repede.

– La naiba, cred că nu, zise Burdick stânjenit.

– Fără să mai adăugăm pericolul că, dacă se prăbuşeşte aici, mai mult ca sigur că o să izbucnească un incendiu şi va trebui să zicem mulţumesc dacă o să putem salva pe cineva, continuă Treleaven. Ba ar putea chiar să distrugă şi ceva instalaţii de la sol. Dar, dacă ar cădea în ocean, ar distruge avionul, cu siguranţă, dar am avea şansa să salvăm o parte din pasageri, chiar dacă nu pe cei foarte bolnavi. Cu ceaţa asta subţire şi dacă vântul nu bate deloc, apa o să fie liniştită, reducând impactul. L-am dirija cu ajutorul radarului să aterizeze cât mai aproape de navele de salvare.

– Dă-mi legătura cu Marina, îi ceru controlorul asistentului său. Şi Aviaţia. Echipe de salvare aeropurtate ar fi gata pregătite. Să le spunem să iasă mai în larg şi să aştepte instrucţiuni prin radio.

– Nu vreau să fac asta, zise Treleaven întorcându-se spre harta de pe perete. Ar însemna să-i abandonăm pe cei bolnavi. Ar însemna că ar trebui

să avem mult noroc ca să-i scoatem înainte ca avionul să se scufunde. Dar s-ar putea să fie necesar, adăugă el, după care vorbi în căşti. Radarul, aveţi ceva?

– Încă nimic, sosi răspunsul calm şi impersonal. Staţi puţin. S-ar putea să fie ceva... da, căpitane. Acum a apărut. E la zece mile sud de rută. Spune-i că o ia în dreapta spre 265.

– Bună treabă, zise Treleaven şi făcu semn să i se dea legătura cu cei din avion, cînd centralistul strigă:

– Aviaţia raportează contact vizual, domnule, peste 38 de minute.

– Bine, spuse Treleaven ridicînd microfonul de masă. Alo, 714. Ai efectuat şi inversul procedurii pentru eleroane şi trenul de aterizare? Terminat.

– Da, Vancouver. Terminat, spuse fata.

– Aţi avut ceva probleme de data asta? Zburaţi drept?

– Totul este în regulă, Vancouver. Pilotul zice... deocamdată.

Îi auziră cu toţii rîsul nervos.

– Foarte bine, 714. Te avem pe radar acum. Eşti la zece mile sud de rută. Vreau să o iei puţin în dreapta, folosind regulatorul pentru a-ţi menţine viteza actuală şi să îndrepţi avionul pe direcţia 265.

Repet. 265. E clar? Terminat.

– Am înţeles, Vancouver.

Treleaven privi pe fereastră. Întunericul începuse să se destrame puţin.

– Bine că or să poată vedea puţin, deşi abia în ultimele cîteva minute, zise el.

– Anunţ pe toată lumea să fie pe poziţii, zise controlorul şi-i strigă apoi asistentului său: Anunţă Turnul, Stan. Spune-le să alerteze pompierii. Dă-mi poliţia, îi spuse el apoi centralistului.

– Şi, după aceea, dă-mi-l pe Howard în sala presei, zise Burdick, care-i spuse apoi lui Treleaven: Ar trebui să le explicăm ziariştilor că există şi posibilitatea prăbuşirii înainte ca ei să tragă singuri concluziile. Nu, stai puţin îşi aminti el deodată, privindu-l fix pe căpitan. Nu putem să recunoaştem că asta ar însemna condamnarea pasagerilor bolnavi. Mi-aş tăia gîtul cu mîna mea!

Treleaven nu asculta, însă. Se prăbuşise pe un scaun, cu capul plecat şi cu o mînă pe ochi, fără să audă murmurul de glasuri din jurul lui. Dar, la primul zgomot al amplificatorului, sări în picioare şi luă repede microfonul.

– Alo, Vancouver, strigă Janet. Sîntem pe direcţia 265 aşa cum ai spus. Terminat.

– 714. E foarte bine, zise Treleaven cu o falsă

veselie. Te descurci splendid. Hai s-o facem din nou, da? Va fi ultima oară înainte de a ajunge la aeroport, George, așa că fă-o bine.

Controlorul vorbea la telefon încet, dar agitat.

– Da, or să sosească în jumătate de oră. Haideți să ne punem pe treabă.

ZECE

05:05 – 05:25

Spencer încercă să-și întindă picioarele amorțite. Parcă tot trupul îi fusese bătut și învinețit. În neliniștea lui și în efortul de concentrare depusese o energie aproape nenecesară, astfel că, în clipa în care se relaxă puțin, se simți total vlăguit. Era conștient că mâinile îi tremurau, dar nu încercă să le oprească. Tot timpul, acea voce lăuntrică, acum la fel de reală și de independentă pentru el ca și cea din căști, își continua monologul insistent, spunându-i: „Orice ar fi, nu ceda. Dacă cedezi, ești terminat. Nu uita, așa a fost de multe ori în război. Credeai că erai terminat atunci – epuizat, fără nici

un pic de vlagă în tine. Dar întotdeauna mai rămînea ceva – o ultimă rezervă pe care n-ai ştiut niciodată că o ai."

Se uită la Janet, forţîndu-se să vorbească.

– Cum a fost de data asta? o întrebă el, ştiind că era la un pas de a ceda nervos.

Ea păru să sesizeze scopul întrebării lui.

– Foarte bine, spuse ea cu vioiciune. Oricum, căpitanul Treleaven mi s-a părut mulţumit, dumitale nu?

– Nici nu l-am auzit, spuse el mişcîndu-şi capul cînd într-o parte cînd în alta pentru a-şi dezmorţi gîtul. Sper doar că asta-i tot. De cîte ori am făcut exerciţiul ăsta pînă acum – de trei ori? Dacă ne zice să-l mai facem o dată, nu ştiu...

„Uşurel". Se admonestă el. „N-o lăsa să vadă în ce hal eşti." Ea se aplecase spre el şi-i ştergea faţa şi fruntea cu o batistă. „Haide, calmează-te. E doar o reacţie nervoasă. Gîndeşte-te la Treleaven în ce poziţie se află. El este în siguranţă pe pămînt, dar dacă uită ceva..."

– Ai văzut, răsare soarele, spuse Janet.

– Sigur, minţi el ridicîndu-şi privirea.

Chiar şi spre vest covorul de nori era pătat de trandafiriu şi auriu şi cerul începuse să se lumineze vag. Spre sud văzu vîrfurile munţilor, izolate asemeni unor insule pe un ocean de vată.

– Nu mai avem mult, zise el, după care făcu o pauză. Janet?

– Da.

– Înainte să ajungem jos, mai aruncă o ultimă... vreau să spun, mai uită-te o dată la piloți. Probabil că o să ne cam zgâlțâim puțin și n-aș vrea să fie azvârliți de colo-colo.

Janet îi aruncă un zâmbet de recunoștință.

– Poți să te descurci singur o clipă?

– Nu-ți face griji, o să dau un chiot imediat.

Ea își scoase căștile și se ridică de pe scaun. În clipa în care se întoarse, ușa cabinei se deschise și Baird aruncă o privire înăuntru.

– Ah, ai terminat cu radioul, zise el.

– Tocmai voiam să mă mai uit la căpitan și co-pilot, să văd dacă stau bine.

– Nu-i nevoie, îi spuse el. Am făcut-o eu acum câteva minute, cînd voi erați ocupați.

– Cum mai stau lucrurile în spate, doctore? îl întrebă Spencer.

– De aceea am și venit încoace, spuse Baird încordat. Începem să intrăm în criză de timp – foarte repede.

– Ai nevoie să cerem vreun sfat celor de la sol?

– Aș fi vrut să verific diagnosticul cu un medic de-acolo, dar bănuiesc că e mai important să

lăsăm spaţiul liber pentru pilotare. Cam cît mai durează?

– Cam în jumătate de oră, cred. E bine?

– N-am idee, spuse Baird nesigur.

Se ţinea de spătarul scaunului lui Spencer şi oboseala era evidentă în tot trupul lui. Era în cămaşă şi-şi scosese cravata.

– Doi pacienţi sînt într-o stare extrem de gravă, zise el. Nu ştiu cît mai rezistă fără un tratament adecvat. Dar nu mult, asta-i sigur. Iar alţii or să ajungă în aceeaşi stare cît de curînd.

Spencer se strîmbă.

– Te ajută cineva?

– Fii convins – altfel n-aş fi putut să mă descurc. Un tip în mod deosebit – cel din Lancashire – e un...

Căştile prinseră viaţă.

– Alo, 714. Aici Vancouver. Terminat.

Spencer îi făcu semn lui Janet să se aşeze din nou pe scaun şi ea îşi puse repede căştile.

– Eh, o să mai trec pe-aici, zise Baird. Succes, oricum.

– Stai puţin, spuse Spencer făcîndu-i semn fetei.

– Aici 714, confirmă Janet în microfon. Vom relua legătura peste o clipă.

– Doctore, spuse Spencer repede, nu vreau să

te mint. S-ar putea să fie urît de tot. Se poate întîmpla orice.

Doctorul nu spuse nimic.

– Înțelegi ce vreau să spun. S-ar putea să-i cam zgîlțîie acolo în spate. Ai grijă să stea la locurile lor, da?

Baird păru să se gîndească bine la acele cuvinte, după care spuse pe un ton posomorît:

– Să faci tot ce poți și lasă restul în seama mea.

După aceea îl bătu pe umăr și ieși din cabină.

– Bine, îi zise Spencer fetei.

– Dă-i drumul, Vancouver, spuse ea.

– Alo 714, se auzi vocea limpede și încrezătoare a lui Treleaven. Acum, că ai mai respirat puțin, hai să ne-apucăm iarăși de treabă, George. Ar trebui să mă auzi bine acum. Terminat.

– Spune-i că am stat cîteva minute cu picioarele sus, zise Spencer. Și mai spune-i că se aude ca un nouar la baseball.

– Ne-am odihnit puțin și vă auzim ca pe nouar la baseball, spuse Janet.

– Foarte bine, George. Lecțiile noastre de pilotaj te-au încetinit puțin, deși totul va fi spre bine, fiindcă se va lumina puțin pînă vei ajunge. Ești gata să-ncepi să pierzi din înălțime. Mai întîi aș vrea să vorbesc cu Janet. Mă asculți, Janet?

– Alo, Vancouver. Da, vă aud.

– Janet, cînd o să efectuăm aterizarea, em vrea să urmezi instrucţiunile în caz de urgenţă pentru protejarea pasagerilor. Înţelegi? Terminat.

– Înţeleg, domnule căpitan. Terminat.

– Încă ceva, Janet. Chiar înainte de aterizare îl vom ruga pe pilot să declanşeze soneria de urgenţă. George, comutatorul pentru sonerie este chiar deasupra scaunului co-pilotului şi e roşu.

– Îl vezi? întrebă Spencer fără să-şi ridice privirea.

– Da, spuse Janet, e aici.

– Bine. Nu uita de el.

– Janet, acesta va fi semnalul tău pentru măsurile de siguranţă finale pentru că, după aceea, vreau să te duci în spate, la pasageri.

– Spune-i nu, interveni Spencer. Am nevoie de tine aici în faţă.

– Alo, Vancouver, zise Janet. Înţeleg instrucţiunile, dar pilotul are nevoie de ajutorul meu. Terminat.

Urmă un moment îndelungat de pauză, după care:

– Bine, 714, spuse Treleaven. Îmi dau seama de situaţie. Dar, Janet, e datoria ta să te asiguri că toţi pasagerii cunosc instrucţiunile în caz de prăbuşire. Ai putea să delegi pe altcineva s-o facă?

– Ce zici de doctor? sugeră Spencer.

Janet înclină din cap.

– Are şi aşa destule griji, zise ea.

– Să mai aibă câteva, se răsti el. Trebuie să te am aici lângă mine, altfel n-avem nici o şansă să ajungem jos.

Ea ezită şi apoi apăsă pe buton pentru a transmite.

– Alo, Vancouver. Doctorul Baird va trebui oricum să supravegheze pasagerii bolnavi. Cred că e cel mai indicat pentru a le face instructajul. Mai e cineva care îl ajută. Terminat.

– Alo, Janet. Foarte bine. Acum du-te şi explică-i totul doctorului cu foarte mare grijă. Nu trebuie să existe nici o posibilitate de greşeală. Anunţă-mă când ai terminat.

Janet îşi scoase căştile şi se ridică de pe scaun.

– Acum, George, continuă Treleaven, ai grijă să menţii cursul actual: te corectez eu dacă va fi nevoie. Acum, din moment ce te apropii de aeroport, o să facem o verificare a lucrurilor cu adevărat esenţiale din carlingă. Vreau să te familiarizezi cu ele din mers. De unele o să-ţi aduci aminte de pe vremuri. Trebuie să fii sigur că ştii unde se află fiecare. Dacă ai vreo îndoială, spune-mi acum. O să repetăm de câte ori vrei, dar în momentul în care o să aterizezi, trebuie să procedezi absolut corect. O

să-ncepem cu prima verificare imediat cum se întoarce Janet.

În camera de control din Vancouver, Treleaven scoase o ţigară stinsă din gură şi o aruncă, după care se uită la ceasul electronic de pe perete şi apoi la controlor.

– Cît combustibil au? întrebă el.

Grimsell luă mapa de pe masă.

– Suficient pentru nouăzeci de minute, zise el.

– Care-i treaba, căpitane? întrebă Burdick. Crezi că e destul timp pentru ocoluri şi apropieri?

– Trebuie să fie. E vorba de un prim zbor al unui om. Dar fii foarte atent, domnule Grimsell. Trebuie să fim pregătiţi în caz că hotărăsc ca ultimă soluţie prăbuşirea în apă.

– Domnule Burdick, preşedintele dumneavoastră pe fir, strigă centralistul.

Burdick scose o înjurătură.

– Tocmai acum s-a găsit să sune şi el! Spune-i că nu pot să vorbesc acum. Fă-i legătura cu biroul companiei. Stai puţin. Dă-mi mie biroul mai întîi, zise el şi ridică receptorul aşteptînd nerăbdător. Tu eşti Dave? Harry, la telefon. O surpriză pentru tine: Bătrînul e pe fir. Vrăjeşte-l cît poţi mai bine. Spune-i că 714 e sub control şi că rugăciunile lui sînt la fel de bune ca ale noastre. O să-l sun imediat... imediat cum o să am ce să-i spun. Pe urmă,

presupun că va trebui să se urce într-un avion şi să vină încoace. Aşa, băiete.

Ţinînd receptorul acoperit cu mîna, asistentul îi spuse controlorului:

– E Howard. Zice că reporterii...

– Dă-mi-l mie, ţipă controlorul, smulgîndu-i receptorul din mînă. Ascultă, Cliff. Să ştii că nu mai primim nici un telefon. Lucrurile sînt prea critice acum. Da, ştiu. Dacă au ochi, or să vadă singuri, zise el şi trînti receptorul.

– Băiatul ăsta a făcut treabă bună, mormăi Burdick.

– Aşa e şi reporterii ăia şi-o fac pe-a lor de a nu sta liniştiţi, spuse controlorul. Dar acum nu putem să pierdem vremea cu ei.

Treleaven stătea lîngă panoul radio, bătînd cu degetele absent şi cu privirea aţintită asupra ceasului. Afară, operaţiunile erau în plină desfăşurare. Într-un spital, o soră închise telefonul şi vorbi apoi cu un doctor care se afla la o masă alăturată. Îi dădu haina, şi-o puse şi ea pe a ei şi ieşiră repede, iar, cîteva clipe mai tîrziu, uşa garajului se deschise, lăsînd să iasă ambulanţele una după alta.

La una din bazele de pompieri din oraş, oamenii dintr-unul din cele cîteva echipaje care erau ţinute de rezervă pînă în ultimul moment, trîntiră cărţile de joc pe masă şi dădură fuga la uşă cînd auziră alar-

ma, înfăţîndu-şi echipamentul din mers. Ultimul care ieşi, se întoarse iute la masă şi se uită la cărţile unuia din adversarii săi. Ridică o sprînceană şi apoi porni alergînd după colegii săi.

În zona micului grup de case din preajma Podului Sea Island, care se aflau în linie dreaptă cu aerodromul, poliţiştii încărcau familiile în două autobuze, majoritatea oamenilor avînd haine de stradă puse în grabă peste cele de noapte. O fetiţă care se tot uita spre cer, se împiedică în pijama şi fu luată repede de un poliţist şi urcată într-un autobuz, după care el îi făcu semn şoferului să pornească.

– Alo, Vancouver, spuse Janet cu răsuflarea tăiată. Am dat toate instrucţiunile necesare. Terminat.

– Bravo, spuse Treleaven, uşurat. Acum fi atent, George, continuă el repede, timpul curge puţin împotriva noastră. Întîi, fixează altimetrul la 30,1. Pe urmă, manevrează regulatorul încet, dar păstrează viteza constantă pînă cînd o să pierzi cîte 500 de picioare pe minut. Urmăreşte cu foarte mare atenţie instrumentele. Va trebui să cobori destul de mult prin nori.

Spencer îşi încleştă degetele pe regulatoare şi le dădu uşor înapoi. Indicatorul de urcare şi coborîre oscilă puţin în dreptul lui 600, după care urcă din

nou şi rămase neschimbat la 500.

– Uite norul, spuse el cînd firava lumină a zorilor fu acoperită brusc. Întreabă-l cît de jos e norul.

Janet repetă întrebarea.

– Plafonul e la aproximativ 2000 de picioare şi tu ar trebui să ieşi din nor la vreo cincisprezece mile de aeroport, zise Treleavean.

– Spune-i că sîntem fixaţi la 500 de picioare pe minut, zise Spencer.

Janet se conformă.

– Foarte bine, 714. Acum, George, partea care o să urmeze o să fie puţin mai complicată. Nu-ţi întrerupe concentrarea. Verifică încontinuu indicatorul de coborîre. Dar, în acelaşi timp, dacă poţi, localizează şi comenzile pentru o primă repetiţie a procedurii de aterizare. Crezi că poţi?

Spencer nu se sinchisi să mai răspundă. Privirea i se fixă asupra panoului, strînse din buze şi dădu din cap, expresiv.

– Da, Vancouver, răspunse calmă Janet. O să-ncercăm.

– Bine. Dacă ceva n-o să fie în regulă, să-mi spuneţi imediat.

Treleaven îndepărtă o mînă care-i atinsese braţul pentru a-l întrerupe. Îşi îngustase ochii şi se uita

din nou fix la punctul imaginar de pe perete, închipuindu-şi carlinga avionului.

– George, va trebui să faci următoarele lucruri. Mai întîi, să pui în funcţiune servomotorul cu pompă hidraulică. Nu uita, trebuie să-ţi fixezi lucrurile astea în minte – să nu faci nimic acum. Dispozitivul e în partea stîngă a panoului, şi în stînga giroscopului. Ai înţeles? Terminat.

O auzi pe Janet răspunzînd:

– Pilotul ştie asta, Vancouver şi a localizat comutatorul.

– Bine, 714. Uimitor cum îţi aduci aminte de unele lucruri, nu-i aşa, George? spuse Treleaven şi-şi şterse ceafa cu o batistă. Apoi va trebui să închizi dispozitivul de pe dejivrare. Acesta ar trebui să fie acum în funcţiune şi se află în dreapta panoului, în faţa lui Janet. Urmăreşti indicatorul de coborîre, George? Următorul pas, presiunea lichidului de frînă. Sînt două dispozitive, unul pentru frîna interioară şi unul pentru cea exterioară. Sînt imediat în dreapta servomotorului hidraulic pe care l-ai localizat adineauri. Terminat.

După o pauză, Janet confirmă.

– Le-am găsit, Vancouver. Arată între 950 şi 1010 livre – pe inch pătrat? – fiecare.

– Atunci e în regulă dar trebuie verificate din nou înainte de aterizare. Acum, lîngă genunchiul stîng al

lui Janet se află comutatoarele pentru inter-răcitorul babordului şi al tribordului. Sînt marcate foarte clar. Vor trebui deschise la maximum. Ai tu grijă de asta, Janet, da? Deschise la maximum. Următorul şi cel mai important lucru este trenul de aterizare. Ai efectuat exerciţiul ăsta, dar, mai întîi, recapitulează-l bine în minte, începînd cu mişcarea eleroanelor şi încheind cu coborîrea completă a roţilor şi blocarea lor. Eleroanele trebuie coborîte complet doar cînd avionul este foarte aproape de sol şi eşti sigur că intri pe pistă. O să te dirijez eu atunci. Aţi înţeles amîndoi? Terminat.

– Spune-i ce că da, mulţumesc, zise Spencer fără să-şi ia ochii de la panou.

Umărul începuse să-l doară îngrozitor, dar excluse acest lucru din minte.

– Bine, 714. Cînd roţile or să fie coborîte, dispozitivul de pompare a combustibilului va trebui deschis, altfel ai putea rămîne fără combustibil, exact într-un moment critic.

– Am înţeles, Vancouver, spuse Janet cu un glas stins.

– Apoi va trebui să vă ocupaţi de elice pînă cînd se vor aprinde luminile verzi de sub comutatoare. Presupun că trebuie să-l atingă genunchiul drept al lui George. Le-aţi văzut?

– Pilotul zice că da, Vancouver.

– În ultimul rînd, supraalimentatoarele. După ce roţile vor fi coborîte, acestea vor trebui fixate în poziţie de decolare – adică în sus. Sînt, bineînţeles, cele patru manete din stînga regulatoarelor. Bine. Aveţi întrebări? Terminat.

Spencer se uită la Janet disperat.

– Există o singură problemă, spuse el. N-o să ţinem minte nimic.

– Alo, Vancouver, zise Janet. Nu credeam că o să ne putem aminti totul.

– Nici nu trebuie, 714. O să vi le amintesc eu la momentul potrivit. Mai sînt şi alte lucruri cu care o să ne confruntăm. Vreau să repet cu tine toate aceste operaţii, George, pentru ca atunci cînd o să fie nevoie, să le efectuezi fără să-ţi pierzi prea mult concentrarea. Nu uita, e doar un exerciţiu. Trebuie să pilotezi în continuare.

– Întreabă-l de timp, zise Spencer. Cît timp avem la dispoziţie?

Janet puse întrebarea în microfon:

– Aşa cum ţi-am mai spus, George, ai tot timpul din lume – dar nu trebuie să pierdem nici un moment. Vei fi deasupra aeroportului peste vreo şapte minute. Nu lăsa să te tulbure treaba asta. O să exersăm cît vrei de mult, spuse Treleaven, după care făcu o pauză. Radarul anunţă că e nevoie de o

corectare a cursului, George. Schimbă direcţia cu cinci grade, la 260, te rog. Terminat.

Treleaven închise microfonul şi vorbi cu controlorul.

– Se apropie. Imediat cum o să avem contact vizual, îi pun să facă ocoluri şi să exerseze. O să vedem atunci cum or să stea lucrurile.

– Totul e aranjat aici, spuse controlorul, după care îi strigă asistentului său: Toată lumea de pe aerodrom să fie în alertă.

– Alo, Vancouver, se auzi vocea lui Janet în amplificator. Am schimbat cursul la 260. Terminat.

– Bine, 714, spuse Treleaven trăgându-şi pantalonii în sus cu o mînă. Hai să verificăm înălţimea, te rog. Terminat.

– Vancouver, înălţimea noastră e de 2500 de picioare, răspunse Janet, după cîteva secunde.

În căşti, Treleaven îl auzi pe operatorul radar anunţînd:

– Cincisprezece mile de aerodrom.

– E foarte bine, George, spuse el apoi. O să ieşi din nor dintr-o clipă în alta. Imediat după aceea să te uiţi după farul aeroportului. Terminat.

– Veşti proaste, îi spuse Burdick. Vremea se strică. A început să plouă din nou.

— N-avem ce face acum, zise Treleaven. Sună Turnul, îi spuse el apoi controlorului. Spune-le să aprindă toate luminile. O să urcăm și noi imediat. Vreau ca radioul lor să fie fixat pe aceeași frecvență, pentru ca Spencer n-o să aibă timp să stea să schimbe canalele.

— Am înțeles! spuse controlorul ridicînd un receptor.

— Alo, 714, strigă Treleaven. Ești la cincisprezece mile de aeroport. Mai ești în nor, George? Terminat.

Urmă o pauză îndelungată. Deodată, se auziră niște paraziți și cuvintele lui Janet.

— ...Ridică foarte ușor. Mi s-a părut că văd ceva. Nu sînt sigură... Ba da, uite! Il văd! Dumneata îl vezi, domnule Spencer? E drept în față. Vedem farul, Vancouver!

— Dumnezeule, au trecut, îi spuse Treleaven lui Burdick. Bine, George. Strigă el apoi în microfon, rămîi la 2000 de picioare și așteaptă instrucțiuni. Mă duc în Turnul de control, așa că n-o să mă auzi cîteva minute. O să decidem care pistă va fi folosită, ca să poți ateriza în vînt. Dar înainte o să faci cîteva exerciții. Terminat.

Îl auziră pe Spencer spunînd:

— Lasă-mă pe mine, Janet.

Se auziră câteva frânturi de conversaţie, după care vocea lui Spencer răsună din nou în amplificator.

– Gata, Vancouver. Situaţia de-aici nu permite acest lucru. Venim direct.

– Poftim! strigă Burdick. Nu se poate!

– Nu te prosti, George, spuse Treleaven repede. Trebuie să exersezi puţin.

– Continui coborârea, spuse Spencer şi vocea îi tremură uşor. Aici sînt oameni pe moarte. Pe moarte! Nu puteţi să-nţelegeţi? Am tot atâtea şanse din prima cum aş avea şi după al zecelea exerciţiu. Vin direct.

– Lasă-mă să vorbesc eu cu el, zise controlorul.

– Nu, n-avem timp să ne certăm, spuse Treleaven care era alb ca varul şi o venă îi zvâcnea în tâmplă. Trebuie să acţionăm rapid. Eu zic că n-avem încotro. El e la comanda avionului. O să-i accept hotărârea.

– Dar nu poţi să faci asta, protestă Burdick. Nu-ţi dai seama...

– Bine, George, dacă aşa vrei tu, strigă Treleaven în microfon. Rămâi pe recepţie. Ne ducem în Turn acum. Succes tuturor! Ne auzim peste câteva clipe.

Își scoase repede căștile, aruncându-le și le strigă celorlalți:

– Haideți repede.

Cei trei bărbați ieșiră din încăpere, alergând pe coridor, Burdick încheind coloana. Fără să dea vreo atenție liftului, urcară în fugă scările, gata să răstoarne pe cineva care tocmai cobora și dădură buzna în Turn. Un operator stătea în fața ferestrei imense, scrutând prin binoclu cerul care începea să se lumineze.

– Uite-l! strigă el și Treleaven luă repede un alt binoclu, se uită o clipă și-l lăsă în jos.

– Bine, zise el gâfâind. Haideți să ne hotărâm asupra pistei.

– Zero-opt, spuse operatorul. E cea mai lungă și în bătaia vântului.

– Radarul! strigă căpitanul.

– Aici, domnule.

Treleaven se duse spre o masă laterală pe care se vedea un plan al aeroportului sub geam. Folosi o carioca groasă pentru a marca ruta propusă a avionului.

– Uitați cum o să facem. Acum e cam pe-aici. O să-l facem să se-ntoarcă și, în același timp, o să-l facem să coboare la o mie de picioare. O să încep verificarea de dinainte de aterizare aici, după care o

să treacă peste strîmtoare şi o să cotească uşor în final. E clar?

– Da, domnule căpitan, spuse operatorul.

Treleaven luă o pereche de căşti care i se oferiră şi le puse.

– E făcută legătura cu sala radarului? întrebă el.

– Da.

Controlorul vorbea în microfonul-telefon.

– Turnul către toate vehiculele de salvare. Pista este zero-opt. Zero-opt. Lucrătorii aeroportului să ocupe poziţiile unu şi doi. Echipamentul civil, poziţia trei. Toate ambulanţele, poziţia patru şi cinci. Repet, nici un vehicul nu trebuie să plece din loc înainte ca avionul să treacă de el. Daţi-i drumul.

Aplecîndu-se deasupra consolei de comandă, căpitanul apăsă pe butonul unui microfon de birou. Lîngă cotul său, benzile unui magnetofon începură să se învîrtească.

– Alo, George Spencer, spuse el pe un ton calm. Aici Paul Treleaven în Turnul de control Vancouver. Mă auzi? Terminat.

Vocea lui Janet umplu încăperea.

– Da, domnule căpitan. Vă auzim foarte clar. Terminat.

În receptor, operatorul radar anunță calm:

– Zece mile. Să schimbe direcția la 253.

– Bine, George. Te afli la zece mile de aeroport. Schimbă direcția la 253 și coboară pînă la o mie de picioare. Janet dă anunțul de dinaintea aterizării. Nici unul din voi să nu mai transmită nimic decît dacă vreți întrebări de pus.

Luînd mîinile pe rînd de pe manșă, Spencer, își dezmorți degetele și izbuti să-i arunce un zîmbet fetei de lîngă el.

– Janet, fă-ți treaba, îi spuse el.

Ea luă un microfon de pe peretele cabinei și apăsă pe buton, după care începu să vorbească.

– Atenție, vă rog. Atenție, toată lumea, spuse ea și vocea îi tremură ușor. Vă rog să vă reluați locurile și să vă puneți centurile de siguranță. Vom ateriza peste cîteva minute. Vă mulțumim.

– Bravo, o felicită el. Ca orice aterizare normală, nu?

Ea încercă să zîmbească și-și mușcă buzele.

– Eh, nu chiar, zise ea.

– Ai foarte mult curaj, spuse Spencer cu seriozitate. Aș vrea să știi că n-aș fi reușit să ajung pînă aici fără...

Se întrerupse, mișcînd ușor palonierul și manșa,

așteptînd un răspuns din partea avionului.

– Janet, spuse el, uitîndu-se la inclinometru, nu mai avem prea mult timp. O să se întîmple ceea ce am știut că o să se-ntîmple mai devreme sau mai tîrziu. Dar aș vrea să fiu convins că înțelegi de ce trebuie să încerc să duc avionul jos din prima.

– Da, spuse ea încet, înțeleg.

Îi pusese centura de siguranță și-și ținea mîinile împreunate în poală.

– Aș vrea să-ți mulțumesc, continuă el. N-am făcut nici o promisiune la început, n-o să fac nici acum. Știi cît de puțin mă pricep. Dar n-ar fi ajutat la nimic dacă m-aș fi învîrtit în jurul aeroportului. Iar cîțiva din cei din spate se simt mai rău cu fiecare minut. Ar fi mai bine dacă ar ajunge la spital cît mai repede.

– Ți-am spus, nu-i nevoie să te explici.

El îi aruncă o privire, sperînd că se expusese prea mult în fața ei, dar ea se uita la indicatorul vitezei aerului, așa că el nu-i vedea fața. Lunecînd pe sub avion, se vedeau luminile depărtate ale aeroportului, care păreau extrem de mici, asemeni unor mărgeluțe de culoare roșie ca ambra.

Își simțea inima bătînd cu putere în timp ce făcea ultimele pregătiri de parcă ar fi fost conștient tot că ceea ce mai rămăsese din viața lui putea fi

măsurat acum în minute, chiar în secunde. Se privi cu un ochi critic, un om care făcea mişcările necesare pentru a aduce avionul la sol.

Se auzi spunând:

– Pornim, deci. Asta e, Janet. Încep să pierd din înălţime – *acum*.

UNSPREZECE
05:25 – 05:35

Harry Burdick lăsă binoclul jos şi i-l dădu înapoi controlorului Turnului.

Din balconul de observaţie, care înconjura Turnul, cei doi bărbaţi aruncară o ultimă privire aerodromului, cisternelor de benzină trase departe de platformele din faţa hangarelor, care se vedeau destul de clar în lumina zorilor. Zgomotul constant al motoarelor camioanelor din capătul îndepărtat al pistei părea să se adauge la atmosfera apăsătoare şi încordată care învăluia tot aeroportul.

Căutînd în minte o posibilă greşeală, Burdick se gîndi din nou la planul lui Treleaven. Avionul avea

să apară la o înălţime de mai puţin de două mii de picioare, trecînd pe deasupra Strîmtorii Georgia şi coborînd treptat, în timp ce se efectuau ultimele verificări ale carlingăi. Apoi avea să facă un ocol larg, pentru ca pilotul să aibă destul timp ca să-şi regleze coborîrea şi să intre pe pistă.

Un plan bun, care avea să beneficieze şi de lumina zorilor care creştea din ce în ce. Îşi dădu seama ce însemna totul pentru pasagerii care se simţeau bine şi erau conştienţi. Aveau să privească Sea Island şi aeroportul trecînd pe sub ei, apoi insula din nou, cînd pilotul avea să facă ultimele manevre înainte de aterizare. Burdick simţea, ca şi cum ar fi fost acolo cu ei, tensiunea sufocantă, cumplita realizare a faptului că, poate, priveau moartea în faţă. Se cutremură deodată. Numai în cămaşa leoarcă de sudoare, fără haină, simţi frigul dimineţii ca pe un cuţit.

Avu senzaţia că era suspendat în timp, de parcă întreaga lume şi-ar fi ţinut răsuflarea.

– Sîntem pe direcţia 253, se auzi limpede vocea fetei în amplificator. Şi pierdem înălţime, foarte repede.

Burdick îl privi neliniştit pe tînărul de lîngă el. Fără să scoată un cuvînt, se întoarseră şi intrară în Turnul de control împreunămit de geamuri. Treleaven şi Grimsell stăteau ghemuiţi în faţa microfonului, cu

chipurile scăldate în lumina verzuie a radarului montat în consolă.

– Vîntul mai este bun? întrebă căpitanul.

Grimsell încuviinţă.

– Bate uşor peste pista zero-opt, dar tot asta e cea mai bună. E cea mai lungă.

– Radar, spuse Treleaven în căşti, ţine-mă la curent tot timpul, indiferent dacă mă auzi sau nu. Asta nu-i o dirijare normală. Treci peste regulament în clipa în care 714 dă de necazuri. Intervii imediat.

Burdick îl bătu pe umăr.

– Căpitane, ce-ar fi să încerci să-l convingi să mai aştepte – măcar pînă cînd o să fie lumina mai bună şi...

– Hotărîrea a fost luată, zise Treleaven scurt. Tipul e destul de nervos. Dacă ne certăm cu el acum, e terminat.

Burdick ridică din umeri şi se depărtă. Treleaven continuă mai încet:

– Te înţeleg, Harry. Dar înţelegi şi tu cum se simte el înconjurat de atîtea aparate pe care nu le-a văzut niciodată. E pe muchie de cuţit.

– Şi dacă n-o să aterizeze bine? interveni Grimsell. Care ţi-e planul?

– Probabil că o să aterizeze bine, spuse Treleaven sumbru. O să aşteptăm pînă cînd o să fie evi-

dent că nu mai are nici o şansă şi atunci o să-ncerc să insist să coboare în ocean.

Ascultă o clipă cuvintele operatorului radar în căşti, după care apăsă, pe butonul microfonului.

– George. Lasă viteza să revină la 160 de noduri şi menţine-o aşa.

Amplificatorul prinse viaţă când 714 intră pe recepţie. Urmă o pauză îndelungată până când Janet spuse:

– Pierdem înălţime în continuare. Terminat.

Asemeni unui păsări uriaşe şi ameninţătoare, *Empress* trecu încet pe deasupra capătului dinspre vest al lui Lansdowne Race Track, ascuns acum de ceaţă şi peste braţul râului Fraser. În dreapta, podul care unea continentul de Sea Island abia se desluşea.

– Bine, zise Treleaven. Acum fixează comutatorul pentru temperatura carburatorului la rece.

– Şi combustibilul? întrebă Burdick repede.

– Am verificat mai devreme, spuse Grimsell. E pe rezervoarele principale acum.

În avion, Spencer se uita încordat de la un comutator la altul. Chipul îi era ca o mască rigidă. Auzi vocea lui Treleaven reluându-şi monologul care părea să nu se mai sfârşească.

– Acum fixează supraalimentatoarele. Nu te grăbi.

– Le vezi, Janet? întrebă Spencer neliniştit.

– Da, da, le-am găsit, zise ea după care adăugă repede: Uite – aeroportul e chiar sub noi! Se vede pista lungă principală.

– Suficient de lungă, sper, zise Spencer printre dinţi, fără să ridice privirea.

Era conştient de faptul că linia orizontului se ridica şi cobora în faţa lui, dar nu îndrăznea să-şi ia ochii de la panou.

– Acum coboară eleroanele cu 15 grade, spuse Treleaven. 15 grade – până la a doua gradaţie. După aceea, scade viteza la 140 de noduri şi continuă zborul drept. Imediat după ce-ai făcut asta, pune în funcţiune servomotorul cu pompă hidraulică – lângă giroscop, în stânga.

Treleaven îl auzi în căşti pe operatorul radar:

– Să schimbe direcţia la 225. Înălţimea variază, căpitane. E peste tot. De la nouă sute la o mie trei sute de picioare.

– Schimbă cursul la 225, spuse Treleaven. Şi fii atent la înălţime – e prea neregulată. Încearcă să rămâi constant la o mie de picioare.

– Coboară foarte repede, spuse operatorul. 1100... 1000... 900... 800... 700...

– Fii atent la înălţime! îl preveni Treleavean. Ţine botul sus!

– 650... 600... 550...

– Recuperează din înălţime! strigă Treleaven. Urcă înapoi! Ai nevoie de o mie de picioare.

– 550... 450..., zise operatorul cu o voce calmă, dar asudînd. Nu este timp căpitane. 400... 400... 450... – urcă. 500...

O clipă, Treleaven îşi pierdu cumpătul. Îşi scoase căştile brusc şi se întoarse spre Burdick.

– Nu poate! strigă el. Bineînţeles că nu poate!

– Continuă să-i vorbeşti! strigă Burdick, apucîndu-l de braţ. Vorbeşte-i în continuare, pentru numele lui Dumnezeu! Spune-i ce să facă.

Treleaven apucă microfonul repede.

– Spencer, nu poţi să vii direct! zise el repede. Ascultă-mă. Trebuie să faci cîteva exerciţii înainte. Mai ai combustibil pentru două ore de-acum încolo. Ia înălţime, omule! Ia înălţime!

– Ar fi bine să înţelegi un lucru acolo jos. Vin direct. Mă auziţi? Vin direct. Aici sînt oameni care or să moară în jumătate de oră cel mult, nu mai vorbim de două ore. Poate o să îndoi puţin avionul – e un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. Haideţi să continuăm. Cobor trenul de aterizare acum.

Îl auziră spunînd:

– Coboară roţile, Janet.

– Bine, George, bine, spuse Treleaven, punîndu-şi căştile din nou.

Îşi recăpătase stăpînirea de sine, dar un muşchi

al feței îi zvîcnea convulsiv. Închise ochii o secundă, apoi îi deschise și vorbi cu tonul impersonal de la început:

– Dacă ai coborît trenul de aterizare, verifică dacă sînt aprinse luminile verzi, da? Rămîi pe direcția de 225. Ai grijă să-ți păstrezi viteza acum că roțile sînt coborîte. Uită-te dacă presiunea lichidului de frînă e în jur de 1000 de livre. Dacă este, nu răspunde. Mă auzi? Spuneți-mi dacă vorbesc prea repede. Apoi inter-răcitoarele...

Vocea lui Treleaven umplea Turnul de control, în timp ce Burdick se duse la fereastră, scrutînd orizontul. Lumina zorilor era întîrziată de norii denși. Îl auzi pe Treleaven spunînd să întoarcă la stînga cu o sută optzeci de grade, subliniind că trebuia să vină încet, în timp ce se făceau ultimele verificări. Tonul vocii căpitanului alcătuia un fundal perfect pentru gîndurile directorului de companie îngrijorat.

– Asta este, într-adevăr, o chestie teribilă, îi spuse el unui operator din apropiere care se strîmbă. Un lucru e sigur, continuă Burdick. Orice s-ar întîmpla, în următoarele două-trei minute, aici o să fie coșmar.

Se căută de țigări, dar apoi se răzgîndi.

– Janet, citește-mi vitezele, spuse Spencer.

– 130..., începu ea, 125... 120... 125... 130...

În Turnul de control, Treleaven ascultă în căşti vocea operatorului radar.

– Înălţimea continuă să varieze. 900 de picioare.

– George, lasă viteza să revină la 120 de noduri. Repet. Viteza aerului 120, spuse el şi se uită la ceas. Ia-o uşurel acum.

– Continuă să piardă înălţime, spuse operatorul radar. 800 de picioare... 750... 700...

– Pierzi înălţime! strigă Treleaven. Pierzi înălţime. Ridică-te – ridică-te! Trebuie să te menţii la 1000 de picioare.

Janet continuă să citească vitezele:

– 110... 110... 105... 110... 110... 120... 120... 120... constant la 120...

– Ridică-te... ridică-te! spuse Spencer printre dinţi, trăgînd de manşă. Ce greoi e! Nu vrea să răspundă deloc! Nu răspunde.

– 125... 130... 130... constant la 130...

– Înălţimea e de 900 acum, zise operatorul radar. 950... la 1000 acum. Se menţine la 1000.

– Ne apropiem de ultima fază, îi strigă Treleaven controlorului Turnului. Stingeţi luminile de pe piste, în afară de cele de pe zero-opt.

După aceea vorbi în microfon:

– Ia o direcţie între 074 şi 080. Fii atent la viteză şi la înălţime. Rămîi la 1000 de picioare pînă cînd îţi

spun eu.

Şirurile de lumini se stinseră pe rînd, rămînînd doar cele de pe marginile pistei principale.

– Cînd eşti pregătit, aliniază-te cu pista pe care o vezi în faţă, George. Pleuă, aşa că va trebui să pui ştergătoarele în funcţiune. Comutatorul e în dreapta, în partea co-pilotului şi e marcat.

– Caută-l, Janet, zise Spencer.

– Menţine-te la înălţimea de o mie de picioare, George. Ai destul timp. Spune-i lui Janet să caute comutatorul pentru luminile de aterizare. E pe panoul de deasupra capului, puţin mai la stînga. Menţine înălţimea constantă.

– Ai găsit comutatorul? întrebă Spencer.

– O clipă... da, l-am găsit.

Spencer aruncă o privire înainte.

– Dumnezeule, îngăimă el.

Luminile pistei păreau nişte puncte mici şi sclipitoare în lumina slabă a zorilor. Îşi eliberă o mînă pentru o secundă pentru a-şi şterge ochii care lăcrimau din cauza concentrării.

– Corectează cursul, spuse Treleaven. Menţine-ţi înălţimea, George. Acum ascultă cu atenţie, încearcă să atingi solul cam la un sfert din lungimea pistei. Bate un vînt slab dinspre stînga, aşa că fii pregătit cu palonionul drept. Dacă aterizezi prea repede, foloseşte frîna de urgenţă. Poţi s-o faci

trăgînd de mînerul roşu din faţa ta. Şi, dacă nici asta nu te ajută să te opreşti, închide cele patru comutatoare de contact de deasupra capului tău.

– Vezi comutatoarele, Janet?

– Da.

– Dacă o să vreau să fie închise, treaba asta va trebui făcută foarte repede, zise Spencer. Aşa că, dacă strig, să nu pierzi nici o clipă.

Gîtlejul îi era uscat şi parcă era plin de nisip.

– Bine, şopti Janet şi-şi împreună mîinile ca să le oprească din tremurat.

– N-o să mai dureze mult, oricum. Cum e cu soneria de urgenţă?

– N-am uitat. O să apăs pe buton înainte să luăm contact cu solul.

– Fii atentă la viteză. Citeşte.

– 120... 115... 120...

– Să înceapă coborîrea, zise operatorul radar. 400 de picioare pe minut. Să verifice trenul de aterizare şi eleroanele. Să menţină cursul actual.

– Bine, George, coboară eleroanele complet, spuse Treleaven. Adu viteza la 115 şi începi să pierzi din înălţime pînă la 400 de picioare pe minut. Menţine cursul actual.

Se întoarse apoi spre Grimsell.

– Toată lumea e pregătită pe aerodrom?

Controlorul încuviință.

– Atît cît pot fi de pregătiți.

– Atunci, asta este. Peste un minut o să știm.

Ascultară zgomotul motoarelor din ce în ce mai puternic. Treleaven luă un binoclu.

– Janet, coboară eleroanele complet! ceru Spencer și ea coborî maneta la maximum. Înălțimea și viteza – care sînt?

– 1000 de picioare... viteza 130... 800 de picioare, viteza 120... 700 de picioare, viteza 105. Coborîm prea repede!

– Ia din nou înălțime! strigă Treleaven. Înalță-te! Pierzi înălțime prea repede.

– Știu, știu! strigă și Spencer, împingînd regulatoarele înainte. Fii atentă! îi spuse el fetei.

– 650 de picioare, viteza 100... 400 de picioare, viteza 100...

Sudoarea îi intra în ochi în concentrarea lui aproape febrilă pentru a corela viteza cu o coborîre lină, conștient și simțind o groază oribilă la vederea pistei care se apropia cu fiecare secundă. Avionul se apleca într-o parte și în alta, iar motoarele cînd se opreau, cînd porneau.

Burdick urlă din balconul Turnului:

– Uitați-vă la el! N-are nici un pic de control!

Ținînd binoclul ațintit asupra avionului care se

apropia, Treleaven, strigă în microfon:

– Redresează-te! Redresează-te! Pierzi înălţime prea repede! Fii atent la viteză, pentru numele lui Dumnezeu. Botul e prea sus – redresează-te repede altfel te blochezi! Ridică-te, îţi spun, ridică-te!

– Te-a auzit, zise Grimsell. Îşi revine.

– Şi eu aş vrea să-mi revin, spuse Burdick.

– Tot mai e cu 100 de picioare sub calea de planare, spuse operatorul radar. 50 de picioare sub calea de planare.

– Ridică-te – sus, strigă Treleaven. Dacă n-ai declanşat soneria de alarmă, fă-o acum. Scaunele drepte, pasagerii cu capetele în jos.

În clipa în care soneria răsună în avion, Baird strigă:

– Toată lumea cu capetele jos! Ţineţi-vă cît de bine puteţi!

Ghemuiţi pe scaunele lor, Joe şi Hazel Greer, cei doi fani ai sportului, se îmbrăţişară în tăcere şi cu stăpînire de sine. Mişcîndu-se neîndemînatic din cauza grabei, Childer încercă să-şi tragă soţia inertă lîngă el, după care se aplecă peste ea cît putu de mult. De undeva de la mijlocul avionului se auzi o rugăciune rostită printre suspine şi, mai în spate, o exclamaţie a unuia din cei care băuseră whisky:

– Dumnezeu să ne ajute – asta este!

– Liniște! strigă 'Otpot. Țineți-vă răsuflarea!

În Turn, Grimsell vorbea într-un microfon stil telefon!

– Traversează perimetrul acum. Toate echipajele de pompieri și ambulanțele să stea pe loc pînă cînd avionul trece pe lîngă ele. S-ar putea să se balanseze.

– S-a ridicat la 200 de picioare, anunță radarul. Tot sub calea de planare. 150 de picioare. Tot sub calea de rulare. E prea jos, căpitane. 100 de picioare.

Treleaven își smulse căștile de la urechi și sări în picioare, ținînd microfonul într-o mînă și binoclul în cealaltă.

– Menține înălțimea pînă te apropii mai mult de pistă, spuse el. Cam așa...

– Naiba s-o ia de ploaie, spuse Spencer. Nu văd aproape nimic.

Deslușea că se aflau deasupra unei porțiuni acoperite de iarbă. În față, avu impresia că zărește începutul pistei.

– Fii atent la viteză, îi spuse Treleaven. Botul e prea sus.

O clipă se auzi un murmur de glasuri pe fundal.

– Redresează-te înainte să iei contact cu solul și pregătește-te să acționezi palonierul drept... Așa...

Pregăteşte-te să întorci...

Capătul pistei cenuşii trecu la două sute de picioare sub ei.

– Acum! exclamă Treleaven. Vii prea repede. Ridică botul! Ridică- l! Dă în spate regulatoarele – în spate! Fii pregătit pentru vînt. Lasă în jos acum, încet. Încet!

Cu trenul de aterizare la cîţiva metri de suprafaţa pistei, Spencer mişcă încet manşa înainte şi înapoi, cu gîtlejul încleştat de panică, deoarece acum îşi dădu seama cît de sus era carlinga faţă de restul avionului, ceea ce-l făcu să nu mai poată gîndi.

Timp de o veşnicie parcă, roţile trecură razant pe deasupra pistei, fără să ia contact. Apoi, cu o zguduitură, atinseră solul. Se auzi un scrîşnet de cauciucuri şi se stîrni un nor de fum. Şocul făcu avionul să se ridice iarăşi, după care dură din nou, pînă cînd luară încă o dată contact cu solul.

Urmă o a treia zgîlţîitură, apoi alta şi alta. Înjurînd printre dinţi, Spencer trase de manşă pînă în stomac, toate temerile îngrozitoare din ultimele cîteva ore devenind acum o cumplită realitate. Fîşia cenuşie de sub ei cînd se distanţa, cînd se apropia iarăşi. Apoi, ca prin minune, rămase nemişcată. Erau la sol. Lăsă piciorul uşor pe frînă, după care apăsă cu toată puterea. Se auzi un scrîşnet

asurzitor, dar viteza nu se reduse. Cu coada ochiului văzu că parcurseseră deja mai mult de două treimi din pistă. Nu avea să reuşească să oprească avionul la timp.

– Viteza e prea mare, urlă Treleaven. Foloseşte frîna de urgenţă! Trage de mînerul roşu!

Spencer trase cu disperare de mîner. Trase manşa cît putu de mult spre el şi apăsă cu toată puterea pe frîne. Simţi o încordare sfîşietoare în braţe cînd avionul încercă să se răsucească. Roţile se blocară; derapară şi, în final, se deblocară iarăşi.

– Închide comutatoarele! îi strigă el fetei, care le închise unul după altul.

Zgomotul motoarelor se stinse, în cabină auzindu-se doar cel al giroscopului şi al echipamentului radio, iar afară, scrîşnetul cauciucurilor.

Spencer privi în faţă cu o groază fascinată. Fără să se audă motoarele, avionul continua să înainteze cu repeziciune, toate lucrurile trecînd pe lîngă ei nedesluşite. Văzu o pancartă în pătrăţele care marca sfîrşitul pistei. Într-o fracţiune de secundă, zări un camion al pompierilor al cărui şofer căzu la pămînt în graba de a se da la o parte.

Vocea lui Treleaven îi tună în urechi.

– Capotează în stînga! Capotează în stînga! Apasă palonierul stîng!

Luînd o hotărîre de moment, Spencer apăsă cu piciorul stîng pe pedala palonierului cu toată puterea.

Avionul ieşi de pe pistă cotind strîns. Azvîrlit dintr-o parte în alta a scaunului, Spencer se chinui să ţină aripile departe de sol. Se auzi un zgomot infernal în clipa în care trenul de aterizare se rupse şi avionul căzu la pămînt pe burtă. Impactul îl aruncă pe Spencer din scaun. Simţi o durere îngrozitoare cînd centura de siguranţă îi pătrunse în carne.

– Capul jos! strigă el. O să capotăm!

Prinzîndu-se cu putere de scaune împotriva zgîlţîiturilor şi legănărilor, încercară să se încovoaie. Avionul continuă să înainteze tîrîndu-se în zig-zag, brăzdînd iarba cu furie. Cu un scrişnet de metal traversă o altă pistă, scoţînd din pămînt luminile de pe margini şi împroşcînd în aer bucăţi de pămînt.

Spencer se rugă să vină mai repede sfîrşitul.

Asemeni unui prizonier al unei forţe neîndurătoare, cu sîngele şiroind uşor în colţul gurii în urma unei lovituri pe care nu o simţise, aşteptă răsturnarea finală, dezintegrarea în mii de luminiţe înainte să fie înghiţiţi de întuneric.

Apoi, deodată, se opriră. Lui Spencer i se părea că mai simte acele mişcări nebuneşti care-i purtaseră peste cîmp, dar ochii îi spuneau că se

opriseră. Timp de cîteva secunde nu se auzi absolut nici un zgomot. Se ridică greu din cauza înclinării ciudate a cabinei și se uită la Janet, care-și ținea capul în mîini și plîngea în tăcere.

În compartimentul pasagerilor se auzeau șoapte și mișcări timide de parcă niște oameni se treziseră și nu le venea să creadă că mai erau încă în viață. Cineva rîse scurt și isteric, ceea ce păru să dezlănțuie o duzină de alte glasuri în același timp.

Îl auzi pe Baird strigînd:

– E cineva rănit?

Era un vacarm de nedescris. Spencer închise ochii. Simțea cum tremură.

– Mai bine deschideți ușile de urgență, spuse 'Otpot și după aceea, toată lumea să rămînă la loc.

Prin ușa cabinei, care se deschisese în timpul aterizării, îl auzi pe doctor exclamînd:

– O treabă minunată! Spencer! Sînteți teferi amîndoi?

– Am capotat! murmură el dezgustat. Ne-am întors exact pe unde am venit. Ce performanță – să capotezi!

– Prostii – te-ai descurcat excelent, zise Baird. Din cîte îmi dau seama nu sînt decît niște zgîrieturi și puțin șoc aici. Hai să ne uităm la căpitan și la co-pilot – probabil că au fost azvîrliți dintr-o parte în

atla.

Spencer se întoarse spre el. Îl duru cînd mişcă gîtul.

— Doctore... spuse el răguşit, am ajuns la timp?

— Exact la timp. Acum depinde numai de cei de la spital, oricum. Dumneata ţi-ai făcut datoria.

Încercă să se ridice în scaun, dar în clipa aceea, tu conştient de nişte paraziţi şi se simţi cuprins de spaimă. După aceea îşi dădu seama că zgomotul provenea din căştile care alunecaseră pe jos. Le luă şi lipi una din căşti de ureche.

— George Spencer! strigă Treleaven. George Spencer! Eşti acolo?

De afară se auzeau sirenele maşinilor de pompieri şi ale ambulanţelor.

— Da, sînt aici, spuse el.

Treleaven jubila, furat de reacţia celorlalţi din jur. Pe lîngă vocea lui se auzeau glasuri entuziasmate şi rîsete.

— George. Probabil că a fost cea mai zgomotoasă aterizare din istoria acestui aeroport, aşa că nu cumva să ne ceri să lucrezi ca pilot pentru noi. Dar sîntem cîţiva aici care am vrea tare mult să-ţi strîngem mîna, iar mai tîrziu o să-ţi facem cinste. Acum rămîi pe loc, George. Venim acolo.

Janet îşi ridicase capul şi zîmbea tremurător.

— Ar trebui să te vezi cum arăţi, îi spuse ea. Eşti

negru la față.

El nu știa ce să spună. Nu-i venea nici un cuvînt potrivit pentru a-i mulțumi, nici o vorbă de duh. Știa doar că era insuportabil de obosit și că-i era rău de la stomac. Îi luă mîna și-i zîmbi.

SFÎRȘIT

O carte extrem de captivantă... Vrăjit de acțiune, cititorul este purtat de succesiunea rapidă a evenimentelor pînă la punctul culminant care îți taie respirația.

Sunday Times

ZBOR PERICULOS

este un roman excelent; aici nu se întîlnesc gesturi eroice, fantezii sau exagerări. Este doar o poveste extrem de bună scrisă de doi maeștri ai genului.

Daily Telegraph